

ПАТРИША СИМПСЪН ЗАВЕЩАНИЕТО

Превод от английски: Мария Дончева, 1994

chitanka.info

*Астрономията кара душата да се извисява
и ни води от този свят към друг.*

Платон

ПРОЛОГ

Юли, 1938

Майкъл Каванети взе картонената кутия от задния склад за дърва, където беше поставил дърводелския тезгях. Цял ден ряза трупи. Косата и дрехите му бяха покрити със стърготини. Спря колкото да поздрави пощаджията и да се подпише за пакета, без да обръща внимание на презрителния поглед, с който пощенският раздавач изглежда окъсаните му работни дрехи.

След два месеца престой в Съединените щати Майкъл свикна с такива погледи. Направи гримаса, докато силните му мургави пръсти разкъсваха пакета и сваляха опаковката. Тези американци, с тяхната дъвка и груба невъздържаност, смятаха, че е луд, като купува старата къща. Но не знаеха плана.

Скоро тук ще има лозя, хубави лозя на южния склон към морето. Пръчките от старата лоза вече чакат под сайванта зад къщата. Грохналият чифлик ще бъде превърнат в скромен, но изискан бенедиктински манастир и ще бъде построен параклис. Параклис, който ще ехти от мощното сладко григорианско пение, когато монасите дойдат тук. С тридесетина работяги за една година ще преобрази чифлика и земите. И тогава всички тези презрителни погледи ще изчезнат. Ах, колко хубаво ще бъде!

Майкъл свали последната обвивка и погледна съдържанието на пакета. Какво ли беше това? Вдигна черни одежди. Наниз от зърна на броеница се посипа от вълнените гънки и падна сред стърготините в краката му. Наведе се, взе го и издуха праха, преди да види останалите неща в кутията. Имаше конопен пояс, качулка и плик. Майкъл се намръщи и сграбчи плика. Отвори писмото и прочете набързо вестта, написана на италиански. За миг втренчи витаещ поглед в пространството и почувства как коленете му отмаляват. Николо бе мъртъв.

По-големият му брат, последният от бенедиктинските монаси, бе загинал в морето. Корабът се разбил далече от италианския бряг и

потънал. Всички загинали.

Майкъл падна на колене, без да обръща внимание на дървените стърготини под него. След това обхвана лицето си с ръце и заплака. Брат му — мъртъв. Силният, мъдрият Николо — мъртъв.

Сега никой няма да дойде. Никой няма да пристигне при него в Америка.

Смачка писмото и притисна юмрук до устните, като почувства внезапен пристъп на страх, по-голям от мъката по брат си, който бе свещеник. Без Николо тайната бе изгубена. Без Николо няма да има повече „Свети Бенедиктински ризлинг“. Наистина има лозовите пръчки, здрави и запазени в сайванта отзад. А и може да обработва земята по-добре от всеки друг. Но без майсторството на Николо в производството на вино няма да го има сладкия еликсир. Няма да го има тъй търсения и желан ризлинг.

Бе изгубено нещо повече от еликсира. С Николо си отиде една традиция. Традиция, останала непокътната от средните векове. Със смъртта на Николо настъпи краят на завещанието на Каванети. А за Майкъл Каванети това означаваше краят на света. Какво би могъл да направи? Майкъл наведе глава и сграбчи топчето хартия. В момент като този не му оставаше нищо друго, освен да се моли.

Не помнеше колко време се моли. Може би часове. Моли се, докато силите го напуснаха, а сълзите пресъхнаха. После въздъхна, прекръсти се и вдигна очи. С въздишка се обърна и се загледа във високата фигура, която бе само на три крачки.

Пред него стоеше монах с ръце, пъхнати в ръкавите на одеждите, и лице, скрито от качулката му.

— Брате Майкъл — обърна се към него монахът. Гласът му беше дълбок и мощен.

— Какво има? — Усети как сърцето му бие силно и бързо се изправи. Изплаши се от тъмната фигура, без да знае защо.

— Ти ме повика.

— Аз ли?

Монахът кимна тържествено.

— Аз съм отговорът на твоите молитви, брате Майкъл.

— На молитвите ми?

— Да, дойдох да ти помогна.

Майкъл изтупа дървените стърготини от коленете си. Не е ли някакво чудо? Отново погледна бързо забулената фигура.

— Кой те изпрати?

— Кой отговаря на молитвите, брате Майкъл? — отвърна монахът.

— О! — Майкъл изчисти праха от косата си, защото искаше да изглежда по-представителен.

Ако това бе чудо, монахът навярно бе ангел и той не искаше да изглежда толкова неспретнат пред него.

— Но какво мога да направя? — запита Майкъл. — Завещанието не може да бъде предавано. Брат ми е мъртъв.

— Завещанието ще оцелее. Тук съм вместо брат ти.

— Нима знаеш тайната на виното?

— Разбира се — монахът се усмихна. — Пръв я открих аз, брате Майкъл.

— Сарperi!^[1] — Майкъл се отдръпна назад, опирайки се о ръба на тезгяха. Грабна едно длето, за да се въоръжи, но монахът се усмихна отново.

— Страхуваш ли се? — запита монахът.

— Защото знам кой си. Слушал съм за теб. Ти си монахът магьосник Козимо Каванети.

— Не съм магьосник.

— Тогава как дойде тук? Обясни!

— Изпратен съм да ти помогна.

— Изпратен от дявола. Не от господата, а от сатаната! — Майкъл се прекръсти и се вторачи в монаха, ужасен от празната сянка под качулката.

— Дойдох да ти помогна, брате Майкъл, не да ти навредя. Кълна ти се! Не се страхувай. И не губи надежда. Ти и аз ще обработваме лозето, докато се роди нов свещеник, за да продължи традицията.

— Но как ще стане това? Винаги е имало двама Каванети: единият — свещеник, за да прави виното, другият — светски мъж, за да обработва земята.

— Това е нова страна, брате Майкъл, и нов начин на живот. Старите начини трябва да изчезнат, за да сме в крак с времето. Следващият свещеник може би няма да бъде само свещеник, а също и

съпруг. Само един Каванети ще бъде необходим в бъдеще. И този Каванети ще бъде най-силният свещеник.

— За какво говориш?

— Говоря за бъдещето, брате Майкъл. Един от синовете ти ще бъде едновременно светски мъж и свещеник.

— Но аз не съм женен.

— Ще се ожениш.

— И ще имам син?

— Двама сина.

Майкъл пусна бавно длетото върху тезгяха.

— И завещанието ще му бъде предадено?

— Разбира се. Когато синът ти порасне, ще научи всичко. Връзката няма да прекъсне, брате Майкъл.

— Значи ли, че ще остана в Америка?

— Да. Всичко се случва. Тук съм, за да ти помагам. Ще бъда пазител. Не всякога ще ме виждаш, но бъди сигурен — ще бъда тук.

[1] Виж ти! Бре да му се не види! (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

*Сиатъл, Вашингтон
декември 1991*

Джесика Уорд се взираше в гъстата мъгла, като се опитваше да открие отклонението за Мос Клиф^[1] Роуд. Пътят трудно можеше да се види, тъй като никога не е бил добре маркиран, а още повече че тя не бе посещавала местността от пет години. Измина половин миля от антикварния магазин и огромното мадронено^[2] дърво. Последният ориентир трябваше да бъдат колоните, които отбелязваха входа на Мос Клиф, обширен участък на частни имения, собственост на много богати и много стари фамилии от Сиатъл, но в гъстата мъгла лесно можеха да се пропуснат сивите каменни колони.

След като измина стотина фута, Джесика съзря колоните близнаци, забулени от мъглата. Премина между тях и продължи да шофира по криволичетия път между надвиснали кедри и гъсти рододендрони. Джесика караше внимателно, пълзейки по виещия се път. Тук-там се отклоняваха тесни пътеки, водейки до усамотените имения с прекрасен изглед към Пюджит Саунд^[3]. Но сред мрака и мъглата тя не можеше да зърне и следа от цивилизация, нито дори някаква светлинка.

Почти стигна върха на скалата, когато предните фарове на колата осветиха внушителен надпис в златна рамка **Винарска изба „Свети Бенедикт“** изписан с огромни натруфени букви върху образа на монах с качулка. Една стрелка показваше разклонението на пътя. „Това е нещо ново“, промърмори Джесика. Зави наляво и отново хвърли око към надписа.

Когато погледна повторно пътя пред себе си, видя фигура на пътеката, заслепена от фаровете. „Божичко!“ — извика тя и удари спирачки. Гумите на взетата под наем кола изсвистяха по мокрия асфалт и забуксуваха в плитката канавка.

Джесика се изплаши, че може да е убила някого. Фаровете осветиха тъмна сянка встрани от пътя. Човекът поне бе все още на

крака. Не го удари, но едва избягнатото произшествие я разтърси здравата. Джесика изпълзя от седана^[4].

— Добре ли сте? — извика тя с разтреперан глас.

Фигурата се обърна към нея. Тя загърна палтото около себе си, докато странно усещане полази по гърба ѝ. Що за чудновати одежди носеше този човек? В мрака приличаха на парка^[5] с вдигната качулка, но дрехата беше дълга до земята. Или може би не виждаше добре поради сенките от храстите на пътя.

— Добре ли сте? — повтори тя и пристъпи напред, за да види по-добре.

Все още нямаше желание да се лиши от сигурността на колата. Ставаха доста инциденти, в които бяха замесени самотни жени, и това я караше да бъде предпазлива с непознати. Точно днес следобед на летището прочете във вестника за жена, убита недалеч от винарската изба. Първият заподозрян по делото бе осъден убиец, избягал от принудителния труд и все още не заловен. Ами ако странният пешеходец се окаже предрешеният затворник?

Фигурата не отговори, но закрачи бързо, като пресече пред фаровете. Джесика гледаше изумена. Можеха ли очите ѝ да я мамят? Би се заклела, че човекът бе облечен като монах, точно като онзи от табелата на винарницата. Нима убиец би се облякъл като монах?

— Почакай! — извика тя. — Съжалявам! Не ви видях! — тя изтича след човека, но той не ѝ обърна внимание и изчезна в мрака.

— Съжалявам... — заглъхна гласът ѝ. Не виждаше нищо зад туфите папрат. За миг спря пред колата, заслушвайки се да чуе стъпките на отдалечаващата се фигура, но дърветата и пътят онемяха под тихия покров на мъглата.

Смутена, Джесика тръсна назад черните къдрици, паднали над челото ѝ. Какво трябва да направи? Да изчака ли, за да види дали той ще се върне? Ами ако бе затворникът. Човекът, изглежда, не беше ранен. Вероятно бе много отпаднал.

Джесика усети, че още трепери. По-добре да продължи към бунгалото и да изпие чаша чай, за да успокои нервите си. Върна се при колата. Пясъкът хрущеше под черните ѝ кожени обувки и тя се строполи върху шофьорското място. Сложи колана с трепереци ръце и изкара колата пак на пътя.

След няколко минути направи последния завой и стигна върха на скалата. На най-високата точка мъглата се разреде и луната проникваше през нея. Джесика зърна светлинка в далечината и се поуспокои. Включи на четвърта скорост и препусна към целта на пътуването, която бе само на няколко минути път.

Светлините идваха от къщата на Каванети. Джесика различи дългата линия на покрива и издатините на капандурите му. Точно отзад бе лятната къща на Уордови, бунгало, проектирано с цялата елегантност на двадесетте години на века, но доста невзрачно в сравнение със съседната постройка в италиански стил.

Семейство Каванети притежаваше и стопанисваше винарската изба „Св. Бенедикт“. Съседстваха от много години, но разликата в къщите не бе в тяхна полза през цялото време. Майкъл Каванети беше купил рушация се чифлик почти без пари и живя в гниещата черупка, докато намери достатъчно пари и време да започне ремонта. Джесика помнеше как роднините на баща ѝ гледаха рушенето на къщата на Каванети през прозорците на бунгалото, правейки ехидни коментари по адрес на италианските съседи, като използваша изрази, които никой не би обяснил на малко петгодишно момиче.

Джесика винаги е харесвала чифлика, дори и когато бе неремонтиран, заради неговия блясък, потъмнял от солените ветрове и непрекъснатите зимни дъждове. Необикновената архитектура бе грабнала фантазията ѝ. С високите прозорци, с изваяните декоративни орнаменти, изисканите корнизи приличаше повече на сложно украсена торта, отколкото на къща. Като дете си бе измислила най-различни истории за чифлика и милионера, построил къщата за италианската си съпруга. Баща ѝ подхранваше нейното въображение с измислени разкази за екзотичната история на чифлика. Но това бе преди много години, когато Робърт Уорд бе жизнен, здрав, весел мъж, радващ се на успех в Бродуей и щастие в семейството си. Оттогава животът беше се променил коренно.

Джесика протегна ръката си в ръкавица и намали отоплението. До този момент не бе усетила неприятното затопляне от повишаването на адреналина ѝ. Шофирайки, чу говорителя, който приключваше четенето на новините по радиото с името на станцията и времето.

— Седем и тридесет, петък, тринадесети.

Петък, тринадесето число. Това обясняваше всичко. Денят не мина добре. Летището бе в мъгла. Попадна в пиков час и замалко да премаже някакъв човек. При първата неприятност трябваше да се върне обратно. Сега щеше да не отстъпва и ще откаже да помогне на баща си. А защо не му се обади, за да му каже: „Съжалявам, татко. Този път — не! Омръзна ми да те спасявам. Омръзна ми да те спасявам от беди. Изморих се и ми писна, тате.“ Но никога не можеше да се реши да произнесе такива думи пред баща си. Не знаеше защо все още му помага. Любов ли бе, дълг или вина? Вина не можеше да каже. Обичаше баща си, но се възмущаваше от него почти толкова и това я караше да се чувства виновна и егоистка, защото имаше нужда от свой личен живот. Повече от всичко искаше да има спокоен живот, път, предварително планиран, на който може да разчита. Животът на баща ѝ бе всичко друго, но не и спокоен.

По радиото Пери Комо пееше „Няма друго място в света, както домът за...“. Джесика затананика полугласно.

У дома. Мрачната усмивка на Джесика стана още по-горчива. Никога не искаше да се прибира у дома през ваканцията. Никога не го свърза с текста на коледните поздравителни картички, в които семействата са събрани край пращящия огън и приказно украсената коледна елха. С изключение на няколко години от ранното ѝ детство нейният дом никога не е бил нещо подобно. А нечий дом бил ли е? Не. Но дълбоко у себе си копнееше тази картина да бъде истинска и се вкопчи в надеждата, че някъде някое семейство би било цяло и съвършено, дори само за една нощ през годината.

Във всеки случай вече не знаеше къде е домът ѝ. Жилищният блок в Стенфорд, Калифорния, със сигурност не беше дом. Хранеше се и спеше в облепен скромно с тапети апартамент, но повечето от времето си прекарваше в университета, където бе доцент в катедрата по астрономия. Баща ѝ продаде семейната къща в Сиатъл преди пет години, когато не можеше да си позволи да живее повече там. Разбира се, истинската причина за продажбата на имението им не стана никога достояние на хората. Джесика се подsigури. Разгласи, че Робърт Уорд е решил да се настани по-близо до работата си в Нюйоркските театри и възнамерява да живее в Кънектикът в модерен чифлик, както другите преуспяващи драматурзи.

Историята с чифлика бе чиста измислица, въпреки че в останалата част за Кънектикът имаше доста истина. Джесика успя да настани баща си в модерен център за лечение на алкохолици и наркомани в Ню Хевън. За няколко месеца Робърт престана да пие, но скоро се върна към старите си навици, удавяйки в пиене дните и нощите, докато машината му тънеше в прах. Сега живееше в старата лятна къща в Мос Клиф, единствената собственост, останала от някога заможното семейство Уорд.

Нещата се променят, хората се променят. Само това Джесика знаеше твърде добре. Мина край замъка и намали по алеята към бунгалото. В къщата беше тъмно. Дори входната лампа не беше запалена за нейното идване. За миг почувства разочарование, но бързо потисна чувството. Надживяла бе отдавна такива детски надежди. Без да е необходимо, натисна спирачките рязко.

Първото нещо, което усети, когато отвори вратата на бунгалото, бе застоялата миризма на уиски и цигари. Направи гримаса и заопипва за ключа на лампата. Предната стая беше мебелирана в стила на шестдесетте години, когато животът на Робърт Уорд бе емоционално опустошен. Стаята бе спретната и чиста, но изглеждаше необитаема. Странно металическо прещракване идваше от дъното на хола. Джесика се затича натам.

Сред слабата светлина на спалнята видя източника на шума: кинопрожекционен апарат, който отпращаше блуждаещия си лъч през мъглата от цигарения дим. Ролката се въртеше непрекъснато и краят на филмовата лента пляскаше по машината: плянк, плянк, плянк. Кой знае от колко време се удряше по метала така? Баща ѝ лежеше заспал на канапето до прожекционния апарат и не усети нейното присъствие.

Джесика се наведе и изключи прожекционния апарат. Махна ролката и я постави в желязната кутия с надпис „Адът е за живите“ — заглавието на филма, с който баща ѝ спечели награда. Той го гледаше често, надявайки се, че ще получи вдъхновение. Но вдъхновение намираще единствено в уискито и содата.

Тя сложи на пода кутията и се приближи до него. Протегнатата му ръка едва държеше празна чаша. Джесика я издърпа и се загледа в пепелявото му лице. Не бе се бръснал дни наред, нито пък бе сменял дрехите си, което личеше от измачканите панталони и риза. Някога красивото му лице бе изпито и набръчкано, някога гъстата и кестенява

коса сега бе пепелявосива и висеше на кичури по черепа му. Чорапите му имаха дупки, а един голям пръст надничаше като око, което наблюдава непознатата, влязла в къщата.

Той трябваше да си легне, но тя не бе достатъчно силна да го пренесе. Можеше само да го завие, за да не се простуди. Джесика отиде в стаята и взе одеяло от леглото. След това се върна, наметна го върху измършавялото тяло и го подгъна под краката и петите му. Забеляза, че бе изгорено на много места от цигари.

Остави баща си, прекоси хола и отиде в кухнята. Сложи чантата върху перваза и се озадачи от безпорядъка. Стаята бе бъркотия от мръсни чаши, пепелници и стари опаковки от храна. Куп вестници, висок три фута, се опираше до препълненото кошче за отпадъци. Джесика сложи ръка на устата си. Пълното безредие я ядоса. Причини ѝ почти психическа болка. Излезе от кухнята, за да свали багажа от колата.

Внесе продуктите, купени от града, домъкна куфарите си до спалнята и остави тежкия телескоп в хола. Провери дали е заключила колата и залости здраво след себе си предната врата. След това се зае с кухнята.

Хладилникът бе празен, както и предполагаше. Самотна бутилка кетчуп стоеше на стража на горната полица, пазейки няколко съмнителни остатъци от храна. Джесика отвори фризера. Имаше пакет с грах, покрит с дебел слой лед. Отвратително. Трябва да го размрази сутринта.

Джесика тъкмо планира настъпление срещу боклука, когато звънецът на входната врата иззвъня. Застина тревожно. Кой ли звънеше по това време на нощта? И как можеше да прикрие миризмата на алкохол и тютюн? Трескаво посегна да отвори вратичката на шкафа, търсейки да открие освежител за въздух. Намери нещо до килерчето и започна да пръска, отивайки към вратата, а после пъкна спрея в празната ваза на масата.

Звънецът отново иззвъня. Джесика приглади косата си и погледна през шпионката. Видя изкривения образ на дребна тантуреста жена, сгушена в черно палто с кожена яка. Свали веригата и откряна вратата.

— Мария! — извика тя, сияеща от радост при вида на старата жена.

Мария протегна ръце.

— Джесика! *Mia bambina!*^[6] — Набитите ръце на жената обгърнаха Джесика в гореща прегръдка.

Джесика притисна в прегръдките си жената, затвори очи и пое дълбоко дъх с облекчение. Все пак не всичко се бе променило. Мария ди Барбиери още миришеше на чесън, брашно и мая. Джесика обичаше този аромат. Това бе ухание от нейното детство, миризмата на Мариината кухня, мястото, където Джесика бе изпитала щастие.

Мария се дръпна назад.

— Я виж — извика тя. — Ти си толкова красива, толкова пораснала.

Джесика се усмихна.

— Пораснала съм, Мария. На тридесет години съм.

— На тридесет. — Тя потупа с пълните си ръце лицето ѝ. — Не!

— Да.

— И толкова висока!

— Отдавна съм толкова висока, Мария.

Мария поклати глава недоверчиво.

— Влизай, Мария, влизай.

— Само за минутка. — Тя влезе, накуцвайки, в хола, като се спря, за да свали шала, завързан около главата ѝ. Косата ѝ беше напълно побеляла, в снежнобял контраст с матовия ѝ тен. На светлината Джесика забеляза загрижения израз в очите на Мария.

— Какво се е случило, Мария?

— Ах! — махна с ръка тя. — Да не повярваш каква неприятност имам. Видях те, като мина с колата, и веднага дойдох.

— Защо? Какво има?

— Не си идвала тук години наред, *bambina*. Не знаеш какво е в голямата къща. Не знаеш какво става.

— Разказвай! Ела и сядай.

Мария помириса и се огледа, а на Джесика ѝ домъчня, че ѝ замириса на нещо друго, а не на лавандулов освежител. Мария обаче я последва спокойно към стаята, където седна на края на един стол и отказа да си свали палтото.

— Нямам много време — обясни тя. — Всеки миг госпожа Каванети ще се върне у дома.

Джесика кимна, като си спомни как дълго време смяташе, че Мария е госпожа Каванети. Всеки ден виждаше Мария да отива до пощенската кутия на Каванети, а след това да се връща в къщата. Тя и баща ѝ никога не говореха със семейство Каванети. Каванети говореха само на италиански и не общуваха с никого. Лелята на Джесика, Една, ѝ беше забранила да има каквото и да е с това семейство, като казваше, че те носели гибел за съседите, че късали главите на пилетата и пускали козите да пасат тревата на поляната пред тях. На моравите пред тяхната къща. Недопустимо!

Когато един ден Джесика видя момчето на Каванети да пренася дървен материал, изрази гласно учудване и запита как се казва и на колко години е то според леля Една. Леля ѝ дръпна пердето. Смъмри я да престане да шпионира съседите. Тя не се интересувала чие момче е, нито пък Джесика трябвало да се интересува.

Едва след заминаването на майка си Джесика узна, че Мария е икономка и готвачка в дома на Каванети. Леля Една ги посещаваше рядко, след като майката на Джесика ги напусна, а Робърт бе прекалено объркан, за да обръща внимание на шестгодишната си дъщеря. И така един ден Джесика, гладна и самотна, се шляеше край пощенската кутия на Каванети точно когато Мария се спусна по пътеката, за да вземе пощата. Джесика се втренчи, любопитствайки що за личност е тази, която къса главите на пилетата.

Мария я погледна също, но нейните очи бяха изпълнени с нежност и насмешка. Тя запита Джесика как вървят нещата. Достатъчно ли я храни баща ѝ? Изглеждала малко измършавяла. Понякога татковците са много заети за обяд. Джесика кимна с глава. Червата ѝ куркаха. Баща ѝ дори не бе станал от леглото. А вкъщи имаше съвсем малко храна. Когато Мария я запита дали обича бисквити, тя кимна нетърпеливо. В този момент би харесала и печена ряпа.

Това бе първото ѝ посещение в кухнята на Мария, блестяща бяла стая, изпълнена с хубави миризми и смях, пълна с домашно приготвена храна. Джесика излапа лакомо огромна порция равиоли и грозде и завърши обед с шепа топли овесени курабийки. После изля мъките си пред Мария: колко ѝ липсва майка ѝ, как не знае какво да прави. Мария я прегърна с набрашнените си ръце и я утеши с ласкави италиански думи, които Джесика разбираше със сърцето си.

— А, тази госпожа Каванети. Ще се разяри. Никога не бих се намесила. — Оплакванията на Мария върнаха Джесика в спомените ѝ. Сарperi!

— Как си се намесила?

— Аз извиках Николо. Обадих се по телефона и казах: „Ник, трябва да дойдеш. Не знам какво ти е казал баща ти, но ела. Той лежи болен в болницата. Време е да се върнеш“.

— В болницата ли е господин Каванети?

Мария кимна.

— Удар. Още един.

— И друг удар ли е имал?

Мария завъртя очи.

— Ах, Джесика. Господин Каванети е много болен! Много. От пет години не говори. Само лежи. Не може да движи левия си крак и ръка.

— Не знаех!

— Кой знае. Тази госпожа Каванети просто го крие в спалнята му. Като че ли не съществува! Когато отново постъпи в болницата, си казах: „Това е, Мария ди Барбиери! Трябва да извикаш Ник“. Ник е добро момче. Винаги е бил добро момче. Не ме интересува какво говори за него госпожа Каванети. Знам, че Николо ще помогне на баща си, ако знае как тази госпожа Каванети се отнася с него.

— Значи ти го извика?

— Да. И веднага пристигна. Ах, колко е красив, Джесика. Никога дори не съм и сънувала.

— И той е тук? — Сърцето на Джесика затупа болезнено.

— Не, сега не. Отиде в болницата, но остави багажа вкъщи. Казах на Николо: „Ник, не оставяй нещата си!“, но той отвърна, че може да се справи с мащехата си. Страхувам се обаче, че тя ще побеснее. Ще се вбеси също, че го извиках. Не мога повече да понасям гнева ѝ, Джесика. Лошо е за сърцето ми, знаеш.

— Защо не донесеш куфарите му тук, Мария? Ако Изабела позволи да остане у тях, той може да дойде и да вземе багажа си.

— Надявах се, че ще помогнеш, Джесика. — Мария стана. — Толкова си добра. И все още не си омъжена? Дай да погледна ръката ти.

Джесика протегна лявата ръка.

— Не си измисляй, Мария.

— Добро момиче като тебе трябва да се омъжи! — Тя размаха ръце, като закуцука към вратата.

— Да вземем ли колата? — Джесика взе ключовете от масата.

— Да, ще ни бъде необходима. Този Николо! Шест големи куфара. — Тя завърза шала под закръглената си брадичка. — Би трябвало аз да имам толкова дрехи.

[1] Канарата, обрасла в мъх (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Вечнозелено дърво, растящо в Северна Америка, от което се получава много здрав дървен материал. — Б.пр. ↑

[3] Ръкав към Тихия океан. — Б.пр. ↑

[4] Модел лека кола. — Б.пр. ↑

[5] Топло палто с качулка, дълго до колене, непропускащо влага, носено първоначално от ескимосите в Арктика. — Б.пр. ↑

[6] Момичето ми (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Николо Каванети имаше много багаж. Джесика извади вещите си от багажника на колата и ги пренесе в бунгалото. След като прибраха куфарите в къщата, тя забеляза, че три от тях бяха черни и три — тъмнокафяви. Два модела. С друг човек ли е дошъл Николо? Може би сега е женен. Не помисли за това. Сърцето ѝ отново се разтупка и се самообвини, че се интересува дали Николо Каванети е женен или не.

Изтича в хола, решена да не любопитства за семейното положение на Николо. Стигна до масата, където беше оставила освежителя за въздух във вазата. Там се завъртя и преди да си припомни решението, се върна при багажа.

Наведе се и повдигна един от етикетите на черния куфар. К. Никълз, Бърбери авеню, номер 10, Сейнт Луиз, Мисури. Кой ли ще е този К. Никълз? Сви устни и посегна към етикета на кафявия куфар. Л. Джирард, ул. Линдън, номер 1601, Сейнт Луиз, Мисури. Този пък куфар дори не беше на Николо. Знаеше ли той, че куфарите бяха объркани?

Каква бъркотия. Сега обаче тя не можеше да направи нищо. Трябваше да чака той да се завърне, за да му каже. Сви рамене и се захвана със задълженията си в кухнята, с надеждата, че ще успее да подреди, преди Николо да се завърне. Не искаше никой да види занемарената обстановка, в която живееше баща ѝ.

До единадесет часа Джесика сложи ред на хаоса. Облегна се на блестящия перваз със сапунисана ръка върху хълбока и огледа извършеното. Облицованите с плочки первази искряха, а съдовете бяха чисти. Петната на шкафове бяха почистени, а вътре — пълни с храна. Кофата за смет — излъскана, а в нея бе поставена чиста пластмасова торбичка. Масата и столовете в ъгъла за закуска — избърсани и подредени. Пердетата — праметнати върху сушилнята в дъното на хола, а подът светеше като нов.

Джесика въздъхна и се усмихна. Редът и чистотата бяха нещо добро за душата. Сега оставаше да вземе душ и да смени тоалета,

преди да се появи Николо. Беше облякла старите си джинси и една карирана риза на баща си. Беше навила косата си и напъхала бретона си под моряшка шапка за бейзбол. Ако сега някой я зърнеше, би я взел за повлекана.

Джесика взе пенъоара, отиде в банята и откри, че е по-мръсна и разхвърляна от кухнята. Подпря се на касата на вратата. Не може да вземе душ в тази плесенясала кабина, чийто вид преобърна стомаха ѝ. Скръсти ръце и въздъхна. Чисти повече от два часа и трябваше да си почине.

Тъкмо върна пенъоара в спалнята, когато на вратата се звънна. Джесика замръзна. Сигурно е Николо. Той е тук. А тя прилича на повлекана. Отново се позвъни. Какво ще стане, ако се престори, че спи и не чува? Не, не си струва. Може да види светлината от спалнята през вратата. Щеше да разбере, че вътре има някой. Освен това трябва да му даде куфарите, дори и да не са негови. Джесика нямаше друг избор, освен да отвори.

Отправи се към вратата. И така, има ли някакво значение как изглежда? Не се опитваше да прави впечатление на Николо Каванети. Сега се бе извисила над подобна глупост. Джесика погледна през шпионката, за да се увери, че е Николо, а не някой непознат. Високата му фигура изпълни шпионката, както много пъти бе изпълвала сънищата ѝ. Сърцето ѝ се сви. Отвори вратата.

За миг се загледа в човека, който стоеше на изтривалката пред вратата. Не грешеше ли все пак? Нима наистина този мъж бе Николо Каванети? Имаше същата тъмнокестенява коса, същите черни очи на тосканец и същите широки плещи, които помнеше от години. Но приликата свършваше дотук. Този Николо бе блестящ, величествен, много по-голям космополит, отколкото си представяше, че може да бъде. Светлината от входната лампа искреше в лъскавата му коса, проблясваше в очилата му с метална рамка, чезнеше в гънките на кашмиреното му палто и се губеше напълно в тъмните му кадифени панталони и кожени обувки.

— Джесика? — запита той.

Погледът на Джесика премина от обувките до лицето. Смущение върза езика ѝ. Гледаше го, без да помисли как изглежда самата тя. На какво приличаше. Полусъзнателно вдигна ръка към моряшката шапка.

— Хей, как са моряците! — закиска се той.

— Ник?

— Коул.

— Моля?

— Коул. Коул Никълз. — Той протегна загоряла силна ръка. Смутена и зачервена, тя подаде също своята и забеляза, че върху китката ѝ беше засъхнала сапунена пяна. Дръпна я и се изтри в широката риза.

— Почистване — обясни тя, като се усмихна глупаво. След това стисна ръката му, като се чудеше на промяната на името. Коул^[1] беше прякорът, който му прикачи, когато бяха по-млади. Но защо това странно фамилно име?

— Как си, Джесика?

— Прекрасно. А ти?

— Чудесно. — Той стоеше пред входната врата, като че ли очакваше тя да предприеме нещо.

Тя се почувства неловко, може би трябваше да го прегърне. Сякаш ръкуването не беше достатъчно.

— Влез, Коул — каза тя и се запъти към куфарите в хола. — Видях името К. Никълз върху куфарите и помислих, че са объркали багажа.

— Не знаеше ли, че съм Коул Никълз, Джес?

— Не. Откъде да знам?

— И ти не знаеш кой е Коул Никълз? — Той скръсти ръце на гърдите си и я погледна насмешливо.

— Добре... името звучи познато. — Тя погледна усмихнатото лице. Имаше бръчка на челото, която минаваше между веждите надясно от средата на очилата и му придаваше привлекателен вид на постоянна съсредоточеност. Къде беше виждала това лице? По телевизията ли? Във вестниците ли? Сви рамене и поклати глава объркана.

Коул се разсмя искрено, гръмогласен смях тътнеше в гърдите и бликаше в очите му.

— Никога ли не си чувала за Коул Никълз? — Той замаха с лявата си ръка, като че ли хвърляше нещо.

Джесика повдигна вежди.

— Футбол? — добави той.

Джесика сви отново безпомощно рамене.

— „Сейнт Луиз Булз“? Отборът, ощастливен с най-високата купа тази година? — Бе толкова сигурен, че трябва да го познае, че тя се почувства виновна.

— Не следя спорта, Коул. И специално футбола.

— Невероятно — ето една, която не познава Коул Никълз.

Джесика се ядоса на смеха му. „Нима се мислеше за толкова известен, че всички трябва да го познават? Какво нещо е личното аз. За тридесет години не се е променил ни най-малко.“ Намръщи се. Не обичаше да я разиграват. Особено мъж и по-специално — Коул. Вбесяваше се, когато се подиграваха с нея.

— Това шега ли е? — Запита тя с глух глас.

— Не. — Усмивката на Коул замря веднага. — Не, по дяволите.

— Изглежда, че смяташ това за много забавно!

— Почакай минутка! — Той вдигна ръце за протест. — Нямах намерение да те обиждам.

— Можеше да се представиш като Николо.

— Мислех, че това е едно и също.

— Може би за теб и за твоите футболни запалнянковци. Но как мога да предположа? Етикетите на багажа не говорят нищо за Николо Каванети.

— Защото си смених името.

— Защо?

Усмивката изчезна напълно от устата и очите му.

— Мисля, че можеш да отгатнеш, Джесика.

— Да отгатна? — Тя скръсти ръце и го погледна свирепо. — Това представление ли е? — Бе ядосана, а когато се ядосаше или нервираще, имаше навик да прави саркастични бележки, за което понякога съжаляваше. — Какво ще получа, ако отговоря вярно? Хладилник ли?

Очите му заискриха и тя се почувства виновна. Разбира се, можеше да отгатне причината за смяната на името и знаеше, че това не е предмет на сарказъм. Все пак той нямаше право да се шегува така. Тя не беше вече тринадесетгодишно момиче — кожа и кости, което се влачи след него. Бе станала жена. Джесика отвори уста, за да му каже какво мислеше за неговото АЗ, когато навън някой изсвири с клаксон на кола.

Коул се обърна към входната врата. Джесика погледна към него и видя черен лъскав ягуар, паркиран до наетия от нея седан. Коул махна с ръка на човека, който свиреше.

— Л. Джирард ли е? — запита Джесика.

Коул се обърна към нея. Бе много сдържан.

— Да. Л. Джирард. Една много изморена, много разнебитена Л. Джирард.

Той пристъпи към куфарите и вдигна четири от тях, сякаш бяха пълни с перушина. Джесика грабна останалите и го последва навън.

— Хубава кола — каза тя, докато той отваряше багажника.

— Благодаря. — Той набута куфарите. Когато затвори багажника, тя зърна една блондинка на мястото до шофьора.

— Л. Джирард не хареса моята мащеха.

— О-о-о?

— По-специално, откакто вещицата не ни прие у дома.

— Нима?

Коул кимна с глава.

— Всичко е наред. Направих резервации в хотел до болницата. Така ще бъде по-близо до татко. — Той протегна ръка. — Хей, благодаря ти, че ни избави от беда.

— Няма защо. — Изненада се от топлината на кожата му, когато стисна ръкава ѝ. В сравнение с него се почувства ледена и скована — обичайното напрегнато състояние на нейната личност. Срещата завърши по същия начин, както завърши последната им среща преди тринадесет години — мъчителна и разочароваща.

— Извинявай за суматохата, Джес.

— Нищо. Довиждане. — Тя притисна гръд, когато той седна на шофьорското място на ягуара, и изчака в мрака, докато запали колата. След това, като махна с ръка и освети храстите, Коул Никълз потъна в нощта.

Гледаше как се спуска по алеята. Значи така, сега той нарича себе си Коул. Целият свят го знаеше с прякора, който му даде преди години. К о у л. Използването на това име от него я ласкаеше. Странно нагаждане. Ник подходеше на непокорен, рошав млад мъж. Но мъжът, който току-що я докосна, без съмнение не бе Ник.

Джесика се върна в бунгалото и угаси входната лампа. След това се захвана с мръсната баня, търкаше усърдно мухала, което отговаряше

на препускащите ѝ мисли. През цялото време, докато чистеше, мислеше за Коул и за това колко се е променил.

Винаги е бил висок, а часовете, прекарани в работа във винарската изба, допринесоха за здравите мускули на мургавите му плещи и ръце. Израсна по-висок и по-силен, отколкото би могла да си помисли, че е възможно, като се има предвид, че италианските прародители бяха дребни на ръст. Нито Майкъл, нито Теофилия Каванети пораснаха повече от пет и половина фута. Коул бе шест фута и три инча.

Джесика пусна душа. Спомни си старомодните дрехи на Коул, старомодната прическа и селската му предвзетост. Сега беше облечен различно. Дрехите му, ушити по поръчка, носеха безпогрешния печат на елгантност. Но не само дрехите му бяха различни. Бе променил всичко — даже името си, за да се разграничи от семейството, бизнеса и наследството, които го обременяваха с много по-големи отговорности и ограничения, отколкото се полагаше да носи един млад мъж.

Питаше се какво мисли Мария за това. И какво ще каже Майкъл Каванети, когато разбере, че неговият син се е отказал от фамилното си име? Може би няма да се изненада. Майкъл Каванети се бе отрекъл от Коул преди години. Може би ще приеме за нормално, че Коул е обърнал гръб на италианския си произход и е скъсал с баща си, който бе суров и злопамятен.

Това положение опечали Джесика. Познаваше Каванети от щастливите дни, когато баща и син се обичаха. Трудно ѝ бе да повярва, че Майкъл Каванети може да бъде толкова безмилостен към сина си, като го обвинява за неща, които Коул не е направил, наказвайки го за беди, които самият Коул се бе опитал да предотврати. Но съпругата му Изабела застана между баща и син, насъсквайки Майкъл срещу собственото му дете.

Джесика прехапа устни и напръска огледалото с препаратата. Търка го, докато се махна и последното петънце. Като че ли Николо Каванети беше изчезнал, като че ли бе умрял, а на негово място беше дошъл някакъв непознат. В огледалото направи гримаса на себе си. Какво пък толкова лошо се бе случило? По едно време искаше Николо Каванети да умре и се закле да не мисли никога за него. А ето че е тук и размишляваше сякаш бе мечтателна девойка.

Джесика прогони мислите си и приключи чистенето на банята. Когато привърши, огледа наоколо. Металните части блестяха. Порцеланът и плочките светеха. Най-сетне може да си вземе душ.

Когато влезе под душа, затвори очи в приятна умора. Вдигна лице, усещайки как топлите струи измиват мръсотията на деня. Преметна назад с две ръце косата си и я насапуниса, а мислите за Коул и миналото нахлуха неочаквано.

Джесика прекарваше летните ваканции в бунгалото, щастлива, че ще се избави от самотата. В Мос Клиф нямаше нужда да измисля извинения, за да обяснява на приятелите си защо не могат да идват след училище. В Мос Клиф нямаше момчета, които да я посещават и да видят баща ѝ. Щеше да се съсипе, ако някой от приятелите ѝ зърнеше баща ѝ пиян. Всички го смятаха за преуспяващ драматург, толкова зает в Ню Йорк, че не може да отдели внимание на училищните задължения на дъщеря си. Джесика заблуди всички, дори учителите и училищните власти.

В Мос Клиф не трябваше да се преструва чак толкова. С баща си прекарваха дните спокойно. Той в пиене и четене, а тя в писане, свирене на китара и поддържане на къщата. Всяко лято очакваше да види Мария, Коул и господин Каванети и да вечеря с тях на верандата на къщата им, но забелязваше, че с годините Коул се държеше все по-хладно с нея. Бе пет години по-възрастен от нея и в повечето случаи я смяташе за глупаво момиче.

После, когато бе на тринадесет години, Коул постъпи в колеж. Той и баща му спореха разпалено в кой университет да учи. Коул искаше да отиде в Нотр Дам^[2]. Баща му настояваше за Вашингтонския университет, за да живее у дома и да помага в работата на лозето и винарската изба. Коул желаше да бъде по-далеч от робския труд и мащехата. Изабела искаше Коул да бъде колкото е възможно по-далеч и затова Коул се записа в Нотр Дам и се връщаше само през лятото.

Джесика си спомняше с усмивка тези три лета. Неусетно бе станала млада жена и всяко следващо лято мислеше, че сигурно Коул ще ѝ обърне внимание. Но той изглеждаше безразличен към разцъфтяващите ѝ прелести, а баща му го товареше с работа от изгрев до залез-слънце. Най-често Коул се връщаше късно след изморителен ден на полето.

След това дойде дипломирането в колежа. По този повод Майкъл Каванети организира забава с бъчви вино и оркестър. За честването дойдоха от целия район.

В наетия смокинг Коул изглеждаше толкова красив и зрял, че Джесика не можеше да откъсне очи от него. Приятелките ѝ щяха да се пръснат от смях, ако знаеха колко го обожаваше. Щяха да кажат, че е само едно малко италианче с малко пари в джоба и неясно бъдеще. Но Коул непрекъснато я очароваше. Беше толкова различен от момчетата в нейната гимназия. Приятелите ѝ бяха бърбиви, безгрижни и неискрени. Коул бе тих, уверен и сериозен. Всичките ѝ приятели караха коли, купени от родителите им. Коул караше стар камион, който паркираше на сянка зад винарската изба. Приятелите ѝ искаха само да ходят на плаж и да се целуват. Коул никога не я поглеждаше два пъти поред.

На забавата Мария се суетеше около Коул, едновременно сияеше и плачеше. Гордееше се толкова много с него. Бе получил *summa cum laude*^[3] в Нотр Дам, а също така бе преден защитник във футболния отбор, счупил всички рекорди. Мария хлипаше и неспирно нареждаше, че майка му я няма в този миг. Джесика знаеше, че Коул помни смътно майка си, болна на младини и починала, когато Коул бе на пет години. Мария бе като майка за Коул и Джесика, отрупваше ги с любов, хубава храна, много смях, правеше всичко, за да запълни ранната загуба на майките им.

Джесика и баща ѝ бяха поканени на вечерята. Момичето бе в нова рокля с много широко деколте, с надеждата, че Коул ще забележи колко женствена е станала на седемнадесет години. Знаеше, че това е последната ѝ възможност. Скоро ще замине за нейния колеж, а Коул — ще поеме своя път. Може би няма да се срещнат повече. Изглеждаше, че това не безпокои Коул, но Джесика много искаше той да разбере нейните чувства. Помоли да се срещнат в бунгалото, за да му поднесе специален подарък по случай дипломирането.

Грижливо пазената девственост бе избраният от нея подарък. Не се бе отдала на никого от тези глупави момчета от училището. Никой от тях не би се отнесъл сериозно към този факт, но знаеше, че Коул ще оцени нейната саможертва. Освен това наистина не бе кой знае каква жертва. Тя искаше да му се отдаде. Заглеждаше голия торс на Коул много пъти и любопитстваше какво би станало, ако го докосне, ако го

прегърне и почувства неговата кожа до своята. Наблюдавала го е с часове как реди каси в избата, хвърля бали от каросериите на камиони и как трупа планини от грозде в пресата за изстискване на зърната. Познаваше в детайли структурата на кожата му. Всяко положение на мощния гръб, всяка гънка на мускулите под гладката опъната кожа на гърдите и стомаха. Възхищаваше се от тялото му, както скулптор се възхищава от изящно полиран бронз.

Връщайки се в спомените си, бе сигурна, че Коул се бе досетил какъв ще бъде подаръкът ѝ. Дойде при бунгалото с много голямо закъснение от определения час, като че ли за да я отблъсне. Когато почука на вратата, Джесика бе побесняла. Очаква го цели два часа, като оправяше косата си, слагаше си отново червило, проверяваше дали е поставен добре новият ѝ корсаж. През цялото време не сядаше, за да не измачка новите си дрехи. Когато позвъни, погледна свирепо вратата. Боляха я краката от обувките с високи токове, гърбът — от непрекъснатото стоене права, а чувствата ѝ бяха претърпели пълен крах.

Вместо да отвори вратата веднага, Джесика изтича в спалнята зад ъгъла, наметна старата си домашна рокля, свали обувките и разроши косата си. След това отиде до вратата и се прозина в лицето му. Неговият подарък ли? О, дори е забравила за неговото идване! Ще изпрати подаръка утре сутринта. Така добре ли е? Пропуска на нейната памет той посрещна хладнокръвно с леко ехидна усмивка. Спомни си как се ръкува с нея. Копеле.

Бе се вцепенила от страх, че Коул може да усети преструването ѝ. По-скоро би умряла, отколкото да му позволи да разбере колко много я засегна отказът му. Защо въпреки това трябва да се интересува повече от него. Пред нея стоеше колежът, студентските приятели и живот, обречен на милосърдие. Защо ли въобще обръща внимание на Николо Каванети?

След като гневът ѝ поутихна, заспа със сълзи на очи. Бе измамничка, истинска измамничка. Целият ѝ живот се крепеше на непрекъснато множащите се и преплетени лъжи с измами, с които искаше да предпази баща си и да прикрие пустотата на собственото си съществуване. Никога не можеше да се довери, да сподели мечтите и опасенията си с някого. Николо беше единственият човек, с когото мечтаеше да споделя. Но бе винаги нащрек от страх да не я хване в

лъжа. Какво ли ще стане, ако той разбере истината за нейното семейство? Самота и срам я преследваха непрекъснато — болка, която не можеше да прогони.

* * *

Джесика отгърна завивката в спалнята. Поне бельото беше чисто. Загаси лампата. След това отиде до прозореца, за да се наслади за последен път на нощта.

Обичаше нощите. Обичаше звездите. Когато наблюдаваше небето, не бе нужно да се преструва, че е Джесика Уорд, малкото богато момиче, което не бе чак толкова богато, колкото хората мислеха. Бе без име, без възраст, без плът, само едно наблюдаващо око зад телескоп. Звездите и небето я караха да се чувства нищожна и незначителна, а проблемите ѝ — безкрайно дребни. Представяше си небето като парче кадифе, обсипано с диаманти, всяка звезда и луната — като скъпоценни камъни, очакващи да бъдат открити от нея, и тя ги търсеше с тихо упование.

Джесика дръпна пердето и погледна навън, като почака очите ѝ да свикнат с тъмнината. Загърна се в халата, обхваната внезапно от някакво чувство на безпокойство. Нещо не бе в ред. Съсредоточи вниманието си в полезрението пред нея и опитното ѝ око улови най-дребните промени в заобикалящата я среда. Там до араукарията^[4] стоеше тъмна фигура, чужда на познатия пейзаж. Джесика присви очи, като че ли някакво болезнено чувство я жегна.

На двора имаше някой, който гледаше къщата. С ужас Джесика осъзна, че човекът наблюдаваше нейния прозорец. Със затаен дъх залитна назад, дърпайки шнура на щорите. Те се спуснаха, закривайки от погледа ѝ фигурата с качулка.

[1] Общо название на всички растения от рода на зелето, карфиола, брюкселското зеле и други (англ.). — Б.пр. ↑

[2] С това име има няколко университета в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Най-висока похвала (лат.). — Б.пр. ↑

[4] Чилийски бор (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Монахът бе навън под прозореца. Джесика изтича от спалнята и провери дали всички врати и прозорци са заключени. Не се знаеше какви ли още откачени са на свобода и какво можеха да сторят. Мислеше да сподели с баща си, но знаеше, че едва ли е трезвен.

Нищо не се случи. Никой не се опита да се вмъкне. Никой не похлопа на вратата. След като постоя известно време възбудена край телефона в кухнята със запалена лампа, прекоси бавно хола и се строполи на леглото, изтощена и капнала.

На следващата сутрин Джесика се събуди в девет часа все още изморена, но трябваше да стане. Баща ѝ нямаше да се събуди още много време. Реши да изпече кекс и да го занесе у Каванети. Ще разбере как се чувства господин Каванети в болницата. Смяташе да попита и за монаха, когото видя. Поне ще предупреди съседите, че някой се навърта около имението.

Джесика облече широк удобен спортен костюм. Препаса го с широк кожен колан с украшения от матиран пиринч. Опита се да забрави странното и тревожно чувство, предизвикано от присъствието на монаха. Не вдигна пердетата.

След час и половина излезе от бунгалото с топлия кекс в пластмасова кутия. Затвори вратата и погледна към араукарията в двора. Разбира се, там нямаше никой. Дали не бе много уморена и монахът ѝ се привидя? Джесика забърза. Не бе възможно да си въобразява. Видя го. Два пъти.

Утрото бе облачно и мъгливо. Джесика потреперваше в якето, като вървеше по алеята за коли към главния път. Изкачи хълма и подсвирна леко, когато видя къщата на Каванети на дневна светлина.

Снощи, когато мина, не забеляза промяната, защото детайлите бяха скрити в мрака. Това не беше къщата от преди пет години, бе превърната в забележителност.

Джесика тръгна слисана, без да сваля очи от внушителната сграда. Цялата къща бе в красив розов цвят, нежен и фин като леко

червено вино. Филиграните и корнизите около прозорците и дълбоко изваяните орнаменти бяха боядисани в по-тъмни нюанси на розов цвят. Голяма мраморна стълба се виеше нагоре и преминаваше във вход с колони, изящно допълнение към красивата къща в италиански стил.

Дори пейзажът бе нов. Джесика вървеше бавно, възхищавайки се на добре поддържаната морава, подрязвана и подреждана дори в средата на декември. Изглежда, че кози не минаваха през моравата. В основата на стълбището имаше плоча. **УИНТРОП ХАУС, 1888.** Джесика повдигна вежди. Сега къщата най-вероятно бе исторически обект, включен в списъка за опазване на националните забележителности. Браво на господин Каванети.

Джесика позвъни и Мария отвори вратата.

— А, Джесика — засия тя. — Влизай! Влизай!

— Благодаря, Мария. Тук ли е госпожа Каванети?

— Да. В гостната е. Ще доложи за тебе.

Джесика отново повдигна вежди. Да доложи за нея? Това бе нова практика. Развеселена, последва Мария по коридора към гостната. Забеляза с изумление промените вътре в къщата. Където и да погледнеше, виждаше нови тапети, лакиран дъб, кристал и дантели. Нямаше я дори старата миризма на къщата.

Мария я въведе в гостната, където Изабела Каванети разглеждаше внимателно мостри за тапети, които един мъж държеше срещу стената.

— След малко ще дойда, Джесика! — Изабела подхвърли през рамо, без да я погледне.

Джесика я гледаше как накланя глава и ръкомаха нетърпеливо. Декораторът избираше друг образец и го вдигаше.

— Много е син. Розовото има прасковен нюанс. Това просто убива розовото, не сте ли съгласен? — Изабела говореше завалено, но гласът ѝ беше музикален, сякаш беше вземала уроци по вокал.

Човекът оглеждаше образца и дървените мебели.

— Да, мисля, че сте права, госпожо Каванети. Какво ще кажете за този?

Джесика погледна образца. Без съмнение беше прекалено хубав, доколкото можеше да вземе отношение. Погледна отново Изабела, като

се питаше дали госпожа Каванети действително е заета с тапетите, или просто иска да я накара да чака. Подозираше второто.

Госпожа Каванети бе висока жена с изящни глезени и китки и прекрасни крака, които подчертаваше с обувки с високи токове и тъмни чорапи. Както обикновено, бе облечена изискано, вълнена тъмносиня блуза, синьо-зелен мек вълнен шал. Черните ѝ коси блестяха ослепително и можеха да заблудят окото, че цветът им е естествен. Но Джесика знаеше от Мария, че Изабела отдавна боядисва косите си. Обаче и на шестдесет и пет години, тя все още беше жизнена.

Внезапно Изабела се обърна.

— Какво мислиш, Джесика? Това отива ли на килима и на стените?

Джесика прекъсна мечтите си и погледна отново образеца.

— Изглежда доста прасковен за...

— Прекалено прасковен. Имате ли нещо друго? — тя погледна декоратора.

— Госпожо Каванети — възрази човекът, — прегледахме всички мостри в албума. Това е. Все още смятам, че първият образец би...

— О, първата мостра е ужасна, просто ужасна! — Изабела вдигна ръце. — Не мога да повярвам, че нямате нещо, което да комбинираме по-добре!

— Разбира се, госпожо Каванети. Ще намеря. Сигурен съм, че има нещо, което сме пропуснали.

— Кълна се! — Изабела докосна челото с пръсти: — Кога е Рождество Христово, след единадесет дни? А тапетите все още не са поставени. Възмутително! Безобразие!

Младият мъж запрелиства бързо страниците на албума, докато тя ругаеше. Джесика го съжали. Вероятно Изабела го измъчваше от доста време.

— Наистина, госпожо Каванети — Джесика се намеси с надеждата, че ще помогне и на двамата, — къщата е прекрасна.

— Нали? — Изабела я погледна. — Положих толкова усилия, за да бъде готова за коледната вечер, но Бог знае колко се измъчих.

— Какво ще кажете за този? — декораторът показва мостра на едва забележими райета, съчетани с щампована върху имприме рамка.

Изабела сви устни.

— Добре, това отива на килима.

— И откроява розовия цвят на стените. Вижте. Прекрасно — той постави отново образеца до стената. — Това е, госпожо Каванети. Не знам защо не се спряхме преди на него.

— Кога ще го донесете?

Джесика погледна кутията, която продължаваше да държи в ръка. Капакът бе покрит с пара. Кексът вероятно се овлажни и развали. Джесика слушаше с безразличие как Изабела и човекът се уговаряха. След това Изабела го изпрати и се върна при Джесика.

— Благодаря на Бога, че си отиде.

Джесика се усмихна и поднесе кекса.

— Помислих, че ще ти бъде приятно да помогна в това напрегнато време.

Изабела взе кекса.

— Много мило от твоя страна.

Сложи го върху съседната маса до голяма ваза с гладиоли, без да погледне какво има в кутията.

— Как е господин Каванети?

— Както може да се очаква, от дълго време болестта му не се е обаждала. — Изабела се обърна леко и застана срещу Джесика. — Трябва да кажа, че съм против идването на Ник. Знаеш, че е тук, нали?

— Да.

Изабела стисна плътно устни.

— Присъствието на Ник може да се отрази тежко на Майкъл. Знаеш, че двамата не се разбират. Ник само може да разстрои баща си. — Тя опря ръка до шията си. — Винаги действа така на хората.

— Изглежда, че се е променил. Не мислиш ли?

— Може би външно — очите й се присвиха. — Но той не може да ме измами. Не си ли чула, че е имал някаква неприятност в североизточните щати? Не го желая тук. Боклук! Неприятно ми е да го кажа. Син е на моя съпруг, но е чисто и просто боклук.

— Какви неприятности е имал?

— Нападнал жена във Филадельфия.

— Какво? — Джесика ахна. — Не вярвам!

— Повярвай! — Изабела оправи шалчето си. — За мене е боклук. И се прекръстил на Коул Никълз. Колко удобно! Мисли, че като си промени името, никой няма да разбере, че е италианец —

изсмя се злъчно. — Сега какво ще прави? Отново ли ще го смени и никой няма да узнае, че е извършил престъпление?

— Не мога да повярвам, че Коул е способен на подобно нещо.

— Не го познаваш добре, нали? Защото си била млада, когато е заминал.

— Но все още...

— Тези типове футболистите мислят, че светът е техен, че могат да правят всичко, че са над закона. Е, сега Ник ще си получи заслуженото.

— Съдили ли са го?

— Не, но ще стане. И аз няма да чакам. Надявам се, че ще го затворят за няколко години. Просто желая това да стане по-скоро, за да няма време да се върне и да безпокои бедния ми съпруг.

Джесика беше смаяна и изненадана от новината за неприятностите на Коул. Нямахме вид на човек, който се нахвърля върху жени. А може би наистина не го познава. Дори не знаеше, че е професионален футболист. Освен дълбоката убеденост в душата си, тя нямаше на какво да опре своята вяра в него.

Изабела погледна часовника си.

— Съжалявам, Джесика, че ще трябва да прекъснем срещата, но отзарана станах късно, а трябва да посрещна Франк на летището.

— О, разбира се. Отбих се само за да видя господин Каванети. В коя болница е?

— Университетът на Вашингтонския медицински център, но в действителност все още не бива да приема посетители.

Джесика тръгна към вратата на гостната и Изабела я придружи до антрето.

— Впрочем ще организирам коледна вечеринка в петък вечерта. Каня те. Полуофициално. В осем часа.

— Благодаря. Ще ми бъде приятно.

Изабела остави вратата отворена.

— О, може би искаш да отидеш до къщата във винарната „Фолз“ утре вечер. Винарското дружество в Сиатъл урежда дегустиране и коледна вечеринка. Там ще бъдат и някои местни знаменитости. Сигурно ще ти е интересно.

— Вие ще присъствате ли, след като господин Каванети е в болницата?

— Това е едно от обществените задължения, което просто не бива да пропусна. Всеки, който смята себе си за нещо, ще бъде там.

Джесика кимна и тръгна.

— Ако пожелаеш да отидеш, обади се на Мария. Може да пътуваш с нас до Уудинвил. Франк ще дойде.

— Добре. Довиждане.

— Засега довиждане. — Изабела затвори вратата, а Джесика заслиза внимателно по мраморните стъпала. Спря на последното стъпало. Беше забравила да запита за монаха.

Робърт Уорд седеше в кухнята и пиеше „Блъди Мери“, когато Джесика се върна. Застана на прага и го наблюдаваше как чете вестника, докато накрая усети присъствието ѝ и вдигна поглед.

— О, ти си тук, Джес — подаде ѝ стол. — Седни.

Дори не забеляза, че е изчистила кухнята и банята.

Седна на стола и погледна голямата чаша в ръката му. Прииска ѝ се да захвърли чашата през прозореца и да сложи край на неговото пиене веднъж завинаги. Но знаеше, че просто щеше да си налее друга, щом тя излезе от стаята.

— Колко време ще останеш?

— Ще си замина след Коледа.

— Прекрасно. Отдавна не сме прекарвали Коледа у дома.

Джесика наведе очи. Те двамата имали ли са някога семейна Коледа? Огорчението, което изпита, ѝ даде сила да бъде твърда с него. Вдигна глава.

— Татко, не съм дошла заради Рождество Христово и ти знаеш.

Робърт прекара пръсти през правите си оредели коси и отпи голяма глътка. Очите му проблеснаха замъглено, когато хвърли бърз поглед към дъщеря си.

— Не ти ли се обади Уес?

— Да. — Тя се наведе напред с ръце, оперени о масата. — Слушай, татко. Трябва да се стегнеш. Уес каза, че не си оправил сметките. Платих данъците на бунгалото за тази година. Иначе можеш да изгубиш къщата.

— Не съм ли ги платил? Сигурен бях, че съм ги платил.

— Не, не си. Има и други неща, които си пропуснал. Къде са писмата?

Робърт запримига:

— Писмата ли?

— Уес каза, че те е търсил и ти е писал десетки пъти, но никога не е получил отговор от тебе. Накрая ми се обади. Спомена и някои правни въпроси, които трябва да се уредят, например арендата.

— Аренда ли? Нямаме нищо под аренда — Робърт ѝ махна с ръка. — Нещо грешиш.

— Каванети не са ли взели от нас лозята под аренда?

Робърт сви рамене.

— Да, струва ми се, че да. Толкова дълго ги държат, сякаш са техни.

Джесика сви устни:

— Татко, не знаеш ли какви имоти имаш?

Той отмести очи от нея и вдигна чашата, като говореше в нея.

— Не обичам търговската страна на нещата. Аз съм човек на изкуството, за Бога!

Прииска ѝ се да му каже, че е пияница, а не човек на изкуството, но се въздържа. Вместо това въздъхна:

— Татко, трябва да сложиш в ред нещата си. Според Уес ти нямаш капитал. — Тя стана. — Трябва да прегледаме условията на арендата и да видим какви права имаш. Може би ще трябва да продадеш имота и това да ти осигури необходимите средства.

Докато Джесика чакаше отговор, Робърт изпи „Блъди Мери“. За миг разбра, че е забил поглед в книгата пред него и няма намерение да продължи разговора за арендата.

— Е? — попита тя, като постави ръка на устните си.

— Да — Робърт ѝ махна с ръка. — Ще прегледам писмата.

— Кога?

— Щом прочета книгата.

— А това кога ще стане?

— Когато свърша.

Джесика втренчи поглед в него, като се мъчеше да сдържи гнева си. Напълно в неговия стил, баща ѝ вече беше забравил за какво говориха. Грабна чантата си, очаквайки да я запита къде отива, но той дори не я погледна.

Джесика излезе бързо и влезе в колата. След няколко минути бе по средата на пътя от Мос Клиф, като сменяше скоростите с безмилостна точност, а колата препускаше през зимния дъжд. Реши да пренебрегне съвета на Изабела и сама да види при какви условия живее Майкъл Каванети.

Спря пред университета на Вашингтонския медицински център — огромна кула от камък и стъкло. След това премина бързо през автоматичната врата, запита в коя стая е Майкъл Каванети и взе асансьора за осмия етаж. Като полетя нагоре, затвори очи и вдигна глава.

С всички ли бащи се живее трудно? Болестта на баща ѝ спря нейното развитие, може би фатално. Винаги смяташе господин Каванети за онзи тип мъже, който би желала за баща — силен и сърдечен, стабилен и много работлив. Докато Коул растеше, баща му бе суров, упорит, изискваше твърде много от своя малък син. А после дойде мигът, когато Коул съобщи намерението си да следва своя път далеч от винарската изба „Свети Бенедикт“. Баща му се отказа от него и вече никога не бе същият.

Вратата на асансьора се отвори и Джесика слезе на осмия етаж. Спря пред информацията и запита за господин Каванети.

Дежурната сестра погледна нагоре и свали големите си очила, като открити измършавялото си лице и сиви очи.

— Съжалявам, мадам. Разрешено е само близките да посещават господин Каванети.

— Защо?

— Такова е желанието на госпожа Каванети.

Сестрата побутна отново очилата на носа си, като че ли се оправдаваше. Джесика остана пред информацията и се чудеше какво да прави. Пропътува повече от десет мили, за да види господин Каванети.

— Добре. Благодаря.

Джесика въздъхна и дръпна ръце от бюрото точно когато един едър мъж влезе в чакалнята.

— Джесика!

Тя се обърна. Коул Никълз тръгна към нея с усмивка на лице. Възхищаваше се от начина, по който той вървеше, открита, твърда походка. Обувките бяха като излети на краката му, вероятно по

поръчка. Носеше тъмносин памучен панталон, риза от шамбре^[1] и син вълнен спортен пуловер с висока навита яка, подчертаващ златистия тен на кожата му.

— Здравей, Коул.

— Дошла си да видиш баща ми?

— Да, но не пускат никого, освен близките.

— Шегуваш ли се? — хвана я под мишница, отивайки към информацията.

Сестрата скочи веднага.

— О, господин Никълз! Добър ден! — мършавото ѝ лице светна от удоволствие.

— Здравей, Норма? Как е татко?

— По-добре. Много по-добре. Все още е буден, ако искате да влезете за малко.

— Норма, това е Джесика Уорд. Отдавна познава баща ми. Тя му е като дъщеря. Винаги, когато пожелае, я пускай, нали?

— О — Норма кимна на Джесика. — Съжалявам, не знаех.

— Всичко е наред — Джесика се усмихна на Норма, макар че сестрата вече насочи вниманието си към Коул.

— Кажете, господин Никълз... ух, мога ли да ви наричам Коул?

— Разбира се.

Тя протегна бележник през бюрото:

— Коул, големият ми внук просто умира за автографа ви...

Джесика гледаше как Коул надраска няколко думи и се подписа върху хартията. Докато пишеше, тя не откъсваше очи от острите черти на профила му. До този момент не знаеше, че Коул е не само просто футболист, а футболна звезда. Втренчи поглед в ръката му, когато затвори с щракване писалката и я върна на сестрата. Ръката му бе мургава, добре сложена, с дълги слаби пръсти, не толкова голяма, за да бъде груба, и не толкова малка, за да бъде слаба. Ръце като неговите притежаваха изящна сръчност и изумителна сила. Спомни си колко топла беше ръката му по-миналата вечер.

— Благодаря, Коул! — Норма засия. — О, това е много мило от ваша страна!

Коул се усмихна на Джесика и я поведе към фоайето.

— Да бъдеш известен преден защитник има някои преимущества — коментираше той. — Може да направиш бързо хората щастливи

само с един подпис.

— Не знаех, че си толкова известен. В кой отбор играеш?

— В „Сейнт Луиз Булз“ — той се разсмя. — Не мога да повярвам, че никога не си чувала за него. На път сме да спечелим златната купа.

Спря пред вратата на стаята на Майкъл Каванети. Стисна силно лакътя ѝ. Джесика вдигна изненадана очи.

— Искам да те предупредя, Джес. Той се е променил. Не искам да се изненадаш.

— Какво значи „променил“?

— Състарил се е. Значително. Видях го рано тази сутрин, докато спеше. Добре, че не бе буден, така го зърнах и видът му ми подсказа много.

— Тринадесет години не си го виждал, Коул.

— Знам, но тринадесет години не биха могли да го променят толкова много.

Той отвори вратата и Джесика прекрачи прага. До прозореца в стаята имаше само едно легло. В него лежеше слаба фигура. Върху чаршафа видя бледа ръка, покрита с жълтокафеникави петна, и острия нос на Майкъл Каванети в профил. Джесика пое дъх, събра сили и пристъпи усмихната.

[1] Лек плат, чието име е взето от неправилното произношение на френския град Камбре. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Преди да заговори, Джесика изчака малко, за да не стресне господин Каванети. Той обърна глава към двамата млади хора край леглото. Джесика положи усилия да запази усмивката, когато погледна изтощения човек, който би трябвало да е господин Каванети.

Наистина бе променен. Старото осемдесетгодишно тяло бе изсъхнало и слабо като стара лоза. Косите, някога гъсти и черни, бяха излинали като бяла паяжина върху покрития с кафеникави петна череп. Скулите му изпъкваха като ръбове под очите, а носът и ушите му бяха необикновено големи в сравнение с тясното и сбръчкано лице.

— Здравейте, господин Каванети — каза Джес, като едва се контролираше. Пристъпи и докосна костеливата му ръка.

Той запрemiга и се вторачи в нея. Изведнъж я разпозна и това се отрази върху лицето му. Знаеше коя бе тя. Разбра по очите му. Поне паметта все още бе незасегната. Майкъл се опитваше да каже нещо, но устните се изкривиха над подпухналия език. Джесика помилва ръката му.

— Всичко е наред, господин Каванети. Не се измъчвайте. Искан само да мина и да ви поздравя — тя стисна ръката му. — Я вижте кой е тук.

Видя как погледът на Майкъл се премести и обгърна високата фигура на по-големия си син, изгонен от него преди тринадесет години.

Почувства движението на ръката на Майкъл под нейната.

— Николо — продума тихо той.

— Здравей, татко — Коул пристъпи зад Джесика. — Мария ми каза, че си в болницата.

Устата на Майкъл се изкриви отново и Джесика видя как очите му се разширяват от силно вълнение, но не можа да разбере какво изразяват. Сигурно се разтревожи от нещо или просто се развълнува, като видя сина си изправен над него, здрав, красив, в разцвет на силите си.

— Сестрата каза, че си по-добре — осмели се да изрече Коул. — Може би скоро ще се върнеш у дома.

Внезапно Майкъл стисна здраво ръката на Джесика и тя затаи дъх. Опитваше се да вдигне глава, мъчеше се да каже нещо, но от устата му излизаха само гърлени звуци.

— Какво има, господин Каванети? — запита тя. Той насочи настойчив поглед към нея, после към Коул, сякаш ги молеше да направят нещо. Опита се да поклати глава, а след това падна изтощен. Затвори очи.

Джесика вдигна глава към Коул.

— Какво ли иска да каже? — запита тя. — Изглежда притеснен.

— Не зная. Не мога да разбера какво мърмори — Коул се надвеси и докосна ръката на баща си. — Татко, знам, че ти и аз сме различни. Знам, че те огорчих, когато напуснах винарската изба. Може би заслужавам да се откажеш от мене, но сега искам да ти помогна. — Той почака баща му да даде знак, че го е разбрал. Майкъл лежеше неподвижно. — Татко, нека ти помогна.

Спуснатите, изсъхнали като пергамент, клепки на Майкъл се отвориха. Втренчи влажните си и трескави очи в Коул. Коул издържа изпитателния поглед, без да продума нещо.

Майкъл отново се опита да говори. След това притихна и като полагаше големи усилия да се съсредоточи, с мъка каза само една дума.

— Бупак ли? — запита Коул озадачен.

— Не — намеси се Джесика. — Прозвуча като „монах“.

Майкъл стисна ръката на Джесика.

— „Монах“ ли казахте?

Майкъл кимна леко точно когато вратата се отвори. Влезе сестра с поднос:

— Съжалявам, време е господин Каванети да си почине.

Коул се наведе по-близо:

— Скоро пак ще дойдем, татко. Не се тревожи.

Джесика се изправи бавно и пусна ръката на Каванети. Последва Коул по коридора.

— Какво мислиш, че искаше да каже? — запита тя.

— Имаш предвид „монах“ ли?

— Да.

Коул потърка врата си.

— Не зная. Може би е упоен и говори несвързано.

— Не. Не мисля. Стисна ръката ми, когато го запитах дали е казал „Монах“. Беше в съзнание.

— Но това няма никакъв смисъл. — Коул я хвана под ръка и тръгна с нея по коридора. Обикновено ѝ беше неприятно, когато някой я докосва така безцеремонно, собственически. Но с Коул не изпитваше неприятни чувства. Мислите ѝ бяха заети с Майкъл Каванети.

— Мога ли да те поканя на кафе? — запита той.

— Не, благодаря. Трябва да се връщам.

— Поне да те изпратя до колата.

Не можеше да му откаже.

— Добре — отвърна тя.

До асансьора вървяха, без да проговорят. Когато вратата се затвори, Джесика се опря на парапета. Коул натисна бутона за фойето.

— Остарял е. Не предполагам, че изглежда толкова стар — каза той. — Мисля, че не му се прибира у дома. Може би има някаква причина.

— Защо? Винаги е мразел да бъде далеч от дома. Защо ли се е променил?

— Не зная — Джесика сви рамене и загледа светлините при всяко преминаване на етажите, докато слизаха. — Мария не каза ли, че Изабела го държи заключен на горния етаж? Не допускаш ли, че е груба с него, а?

— Знаеш, че Мария преувеличава.

Вратата се отвори. Коул я пусна да мине първа.

— Къде е колата ти? — запита той.

— Отзад.

Изведе я от болницата и се позабави, докато тя отключваше колата си. Спря се, след като отвори вратата.

— Коул, знаеш ли нещо за някакъв монах и винарската изба?

— Какво имаш предвид?

— Има ли някой, който да се представя за монах?

— Доколкото зная, не. Защо?

— Откакто съм тук, два пъти виждам един монах. Веднъж в Мос Клиф и миналата нощ — навън под прозореца на моята спалня.

Коул се усмихна. Белите му зъби блеснаха на фона на мургавата му кожа.

— Монах воайорист. Това е нещо ново.

— Говоря сериозно. — Тя намери контактния ключ и потъна в седалката. — Може би е свързано с баща ти. Може би монахът го е изплашил или му е сторил нещо лошо.

— Едва ли. Не мога да си представя монах да има нещо общо с винарската изба. Навярно ти се е привидял.

Джесика поклати глава и запали двигателя. Бе сигурна в онова, което е видяла.

Коул се опря на колата.

— Ще отидеш ли на забавата във винарната утре вечер?

— Не знам. Може би. А ти?

Той кимна с глава.

— Луси иска да участва в дегустирането. Не ми се ще да срещам отново стари физиономии. Може би ще се видим там.

Тя се усмихна и затвори вратата. Дългите му пръсти потъркаха рамката на стъклото. За миг погледна ръцете му и след това завъртя кормилото. Видя го в огледалото да стои под ръмвящия дъжд и наблюдава как се включва в движението. Джесика стисна кормилото. Не си спомняше някой да я бе изпращал.

* * *

Шон Каванети отвори широко куфара и сложи ръце на кръста. Носеше тясна кожена пола, но мислеше, че още не й личи, особено когато широката тениска висеше над полата. Погледна се в профил в огледалото на вратата на гардероба и си вдъхна кураж. После погледна отражението си и се взря в блузата, усмихвайки се. Устните й се разтеглиха и се показаха, изцапани с тъмнокафяво червило зъби. На блузата бе написано със зелено-черни букви Better Than Dead Boys^[1] — група хедбангери^[2], на чийто концерт ходи преди месец. Харесваше момчетата, но предпочиташе да вижда оскърблението, което вкаменяваше лицето на Изабела Каванети, когато снаха й сваляше жакета от изкуствена кожа, за да се види блузата.

Колко скучна беше нейната свекърва. Шон бръкна в чангичката, извади цигара, запали я и пое дълбоко. Господи, колко бе хубаво. Не пуши в самолета и по пътя от летището. Изпусна дима към тавана и се усмихна отново. Би било срамота да умирисва мерцедеса или идеално фризираната коса на госпожа Каванети. Не можеше да си представи Изабела Каванети да мирише на цигарен дим.

Държеше дългата тънка цигара и съзерцавайки я, тържествено нацупи устни. Наистина ще спре да пуши, защото бе бременна. Чу, че не е добре за бебетата. Е, добре, ще свърши кутията и ще се откаже. Това бе обещание.

Държеше цигарата с двата си къси бели пръста, докато вадеше една блуза от куфара. Направи само две крачки към гардероба, но кратко почукване на вратата я спря.

Изабела влезе в стаята.

— Не си прави труда да разопаковаш багажа, Шон.

Леденият тон на Изабела Каванети не накара Шон да трепне. Тя огледа свекърва си от горе до долу, хвърляйки ѝ един от най-подигравателните погледи, на които бе способна, и се обърна към гардероба.

— Казах — Изабела пристъпи по-близо — не си прави труда да разопаковаш.

— Не съм глуха, мисис К.

Шон извади закачалка от гардероба.

— И не ме наричай с това ужасно име!

— Ако и двете се казваме госпожа Каванети — отговори Шон, — хората могат да ни объркат.

— Едва ли!

Шон не ѝ обърна внимание и окачи блузата на закачалката.

— Франк не ти ли каза, че забранявам да се пуши в къщата?

— Не. — Шон хвърли поглед към цигарата с престорено стъписване. — Не ми е казал — сви тя рамене.

Разярена, Изабела тръгна към куфара, бутна капака и щракна закопчалките.

— Хей! — обърна се Шон.

— Искам да се махнеш оттук, Шон. Франк никога не ми е казал, че ще дойдеш, и аз се страхувам, че няма да се спогодим за твоето оставане.

— Няма да се спогодим ли? — Шон сложи ръка на бедрото си. — Това е Коледа, по дяволите, госпожо К. Семейен празник. А аз съм част от семейството, независимо дали ви харесва или не. Какво трябваше да правя, като останах в Бостън, докато вие с Франк се шляехте из Европа миналото лято?

— Честно казано, хич не ме е грижа къде си била.

Изабела пусна куфара на пода.

— Нямам желание да те виждам, мислех, че ще останеш на летището или ще вземеш билет за обратния полет.

— Мислиш си, че можеш да продължаваш да пренебрегваш факта, че съм твоя снаха, така ли? Смяташ, че можеш да продължаваш да не ми обръщаш внимание? Добре, госпожо К. Писна ми да бъда изоставяна и пренебрегвана.

— Аз също не обичам да бъда пренебрегвана. Казах да си ходиш, Шон. И искам да го направиш още сега.

Шон смукна от цигарата и изпусна дима през ноздри, знаейки, че просташкото държане вбесява Изабела. Погледна косо Изабела през пушека. Каква вещица. Не е чудно, че Франк бе такъв мухльо. С майка като Изабела нямаше никакъв шанс.

— Веднага, Шон.

— Ами ако не тръгна?

— Ще повикам полицията. Ще те изхвърля. Знаеш, че Франк се развежда с тебе.

Шон се усмихна.

— Не мисля така, госпожо К. Всъщност — тя извади парче хартия от джоба на полата си — мисля, че ти и моят скъп съпруг ще започнете да се отнасяте с мен наистина добре.

— Защо?

— Заради това.

Шон потри хартията между пръстите си и я размаха. Видя проблясък на любопитство да пламва в очите на Изабела, но възрастната дама го прикри незабавно.

— Моля те, кажи ми какво е това.

— Добре, най-напред... — Шон загаси цигарата си в саксията на едно африканско виолетово цвете до кухненския бюфет за най-голямо отвращение на Изабела.

— Обзалагам се, че дори не знаеш първото ми име.

— Не е ли Шон?

Шон поклати доволно глава.

— Не, това е второто име. Първото ми име е Йона. Не е ли отвратително? Не знам защо майка ми е избрала такова отвратително име.

— Може би, ако я познаваше, щеше да откриеш причината.

Шон се престори, че не чу язвителните думи. Откъде Изабела знае, че тя е осиновена. Дали Франк ѝ бе казал? Не би трябвало да е казал на някого. Шон стисна устни, насилвайки се да продължи.

— Както и да е, моето истинско име е Йона Шон Джилбъртсън. Сега то е Йона Шон Каванети и аз живея в Бостън с твоя скъп Франк.

Тя кръстоса ръце.

— Живяла ли си някога в Бостън, мисис К?

Свекърва ѝ премигна бързо. Е, добре. Беше уязвила старата кучка. Страхотно! Точно както в нейните сапунени опери.

Изабела повдигна брадичка.

— Какво общо има това?

— Добре, преди няколко седмици получих странно писмо в пощата от някакъв мъж — тя погледна хартията, за да си припомни — от Флоренция, Италия.

Погледна Изабела и видя, че устните на свекърва ѝ пребледняват.

— Флоренция? — промърмори Изабела. — Италия?

— Така ли? — засмя се Шон. — Сигурно съм отгатнала.

Изабела не бе ни най-малко озадачена.

— Какво иска мъжът? Виждам, че умираш да ми кажеш.

Опита се да си придаде отегчено изражение, но Шон зърна тревожен блясък в очите ѝ.

Разгледа отново писмото.

— Изглежда, адвокатът на Марчело ди Леона търси бившата му съпруга. Претендира съпругата да бъде обявена за наследник на състоянието на Марчело, ако сама се разкрие. Един вид покаяние за този човек, така мисля. Изглежда е станал религиозен на стари години.

— Какво ме интересува всичко това?

— Какво ли? — Шон сгъна хартията и я напъха в джоба на полата си. — Защото моминското име на съпругата е Изабела Букалиеро. Не е ли странно това име? Букалиеро.

— Не знам. — Устните на Изабела издаваха свирепост. — Вероятно е разпространено в Италия.

— Очевидно адвокатът е открил, че Изабела Букалиеро е променила името си на Изабела Каванети. И. Каванети. Проследили някоя си И. Каванети, живееща в Бостън, мислейки, че може би си ти. И — Шон пристъпи по-близо — ме сбъркали с тебе.

Усмихна се, а Изабела ѝ обърна гръб. Шон я последва до прозореца.

— Е, някои хора биха хвърлили подобно писмо в боклука. Искам да кажа, каква полза от него? Просто грешка. Но не и аз. Направих малко проучване, мисис К.

— Нима? — изсъска Изабела.

— Не мислиш, че момичета като мене могат да направят такива проучвания, нали, госпожо К.?

Изабела нито помръдна, нито ѝ отговори. Шон се върна до леглото.

— Добре, искаш ли да знаеш какво открих?

— Имам ли избор?

Шон вдигна куфара от пода, постави го отново на леглото и пак го отвори.

— Открих, че си родена в Италия, госпожо К. Била си омъжена много млада за този Марчело ди Леона. На осемнадесет години си избягала в САЩ с любовника си и си живяла в Бостън известно време. След това си отишла на северозапад и си се омъжила за господин Каванети. Само че си забравила едно нещо.

— И какво е то?

Изабела се обърна и я погледна.

— Никога не си се развеждала.

Изабела втренчи очи в нея.

— Ти, малка уличнице. Представяш ли си дори за миг, че някой ще повярва на глупавата ти история? Смешна си!

— Аз ли? — Шон измъкна една мини пола и я повдигна. — Мислиш ли, че с тази пола може да се отиде на приема?

— Не! — Изабела грабна яростно полата. — Няма да отидеш на приема! Ще отидеш на автобусната спирка.

— Не, докато притежавам писмото, доказващо, че имаш два брака.

— Тази хартия не доказва нищо и ти знаеш това.

— Какво ще помислят милите ти приятели, ако им кажа, че си живяла незаконно с Майкъл Каванети и скъпият ти Франк е копеле? Е, той си е копеле, но аз имам предвид истинско копеле.

— Ужасният ти план никога няма да се сбъдне, Шон.

— О, няма? Да опитаме, госпожо К. Изгони ме и аз ще изпратя писмото на „Сиатъл Таймс“. Бедничкият Франк. Това би могло да го съсипе, ако не наследи винарната „Св. Бенедикт“. А и този негов брат — как му бе името: „Николо“ — ще я получи след всичко това.

— Няма. Той се е отказал.

— Добре, помисли, госпожо К.

Тя издърпа полата от ръцете на Изабела.

— И помни. Ако се отнасяш добре с мене и аз ще се отнасям с тебе така. Прави като другите.

— Пощади ме, мръснице!

Изабела изхвъркна от стаята и затръшна вратата.

Шон се изсмя на затворената врата и се обърна бързо към гардероба, държейки полата пред нея като партньор за танци. Най-после ще се позабавлява, наблюдавайки хората от това висше общество, за което Франк толкова ѝ говори. Изабела вече няма да може да я държи настрана.

[1] По-добре така, отколкото мъртви деца (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Изпълнители на рок музика, които друсат глави силно в такт с музиката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Робърт Уорд не се чувстваше притеснен, когато Джесика се прибра от болницата късно този следобед. Посрещна я на вратата с чаша в ръка.

— Здравей, Джес — говорът му беше леко размазан.

Тя го поздрави и окачи палтото си.

— Знаеш ли, че господин Каванети е в болницата? — попита тя.

— Да. Старият мишелов. На колко години е всъщност? На сто ли?

— На осемдесет.

— Господи. Значи аз съм на шестдесет и осем. — Думите му проехтяха в чашата, преди да отпие.

— Не си ли виждал един монах около вилата, татко?

Робърт присви очи.

— Монах ли? Защо питаш?

— О, просто питам. — Тя се запъти към кухнята и Робърт я последва.

— Какво става с пощата? Взе ли я?

— Да. Взех я. По-голямата част от нея. Оставих я върху кухненската маса.

— Чудесно. — Масата бе отрупана с пликове, а някои се пилееха на пода. Джесика се наведе да ги вдигне и подреди столовете.

— Ще ги прегледам, след като приготвя вечеря.

— Джес, не съм гладен. Не е необходимо да слагаш вечеря.

— Трябва да ядеш, татко. Отслабнал си. — Тя отвори кухненския шкаф. — Е, какво искаш?

Преди той да реши, на вратата се позвъни. Джесика хвърли гневен поглед към баща си.

— Стой тук! — нареди му тя и се забърза към вратата.

На верандата стоеше Мария с тенджерата в едната ръка и чадър в другата.

— Мария! Влизай!

— Само за момент. — Тя се усмихна, подаде тенджерата на Джесика и изтръска чадъра си.

Джесика вдъхна от аромата, който лъхаше под стъкления капак.

— О, Мария! Какво има вътре? Мирише божествено!

— Маникоти^[1]. Любимите ти. — Тя скръсти ръце. — Направих ги следобед и се сетих колко много ги харесваш.

— Маникоти! Не мога да повярвам! Тъкмо се канех да готвя.

— Е, приятен апетит, опитай ги.

— Благодаря ти, Мария. Разглезваш ме.

— Трябва да се връщам. Днес госпожа Каванети е нервна. Мисля, че съпругата на Франк я разстрои. — Тя вдигна чадъра си.

Джесика се взря навън през прозореца в сумрака на ранната вечер. Имайки предвид странния монах, който се мотае наоколо, мислеше, че е опасно да остави Мария да си ходи сама.

— Нека да те изпратя, Мария. — Тя остави тенджерата на масата с вазата.

— Няма защо, bambina. Няма защо.

— Така ще можем да поговорим, освен това имам нужда от малко чист въздух.

Извади палтото си от гардероба и намери стар черен чадър, който все още можеше да се използва. Закопча палтото си и последва Мария навън.

— Казваш, че Франк е довел жена си? — попита Джесика. — Дори не знаех, че е женен.

— Повечето хора не знаят. Така иска госпожа Каванети.

— Защо?

— Защото Франк се ожени за това момиче без нейно съгласие. Трябва да ти кажа, че Шон не е типът жена, за какъвто мислех, че ще се ожени Франк.

— Какъв тип е тя?

— Шон ли? Едно от онези безчувствени момичета, прекалено слаба, твърде много гримирана. Как им казват? Пънк рокери. С черно боядисана коса и оранжеви ивици в нея.

— Нищо чудно, че госпожа Каванети е разстроена — усмихна се Джесика.

Мария кимна утвърдително.

— Франк щастлив ли е с нея?

— Франко? — Мария разпери широко пръстите си. — Знаеш го Франко. Държи се с нея, както с майка си. Прави всичко, което Шон поиска. Понякога желая Франко само... Е, много се разговорих.

Стигнаха главното шосе и пресякоха дългия път, който водеше към голямата къща на Каванети. Джесика се опита да избегне локвите.

— Къщата сигурно се е променила, откакто бях там за последен път.

— А, къщата! Няма да повярваш. Колко пари само харчи тази госпожа Каванети и откъде ги взема!

— Допускам, че винарната процъфтява.

— Не чак толкова! — Мария поклати глава. — Казвам ти, Джесика, господин Каванети никога не би търпял, ако не бе така болен. Никога. Всички тези пари, които тя харчи за къщата, когато винарната се разпада! Наема най-евтината работна ръка от преселници, която може да намери. Виждам ги как скитат между лозята, без да ги е грижа за насажденията, оставят общежитията в мръсен безпорядък, когато напускат. А тя не забелязва. Не я е грижа. Няма да се интересува, докато има тази къща паметник, всичките налудничави приятели и нейните пътувания до Европа.

— Госпожа Каванети в Европа ли е ходила?

— Да, миналото лято с Франко.

— Когато господин Каванети беше болен ли?

— Разбира се. Нае медицинска сестра да се грижи за него. — Мария тръгна към страничния вход на къщата. — Казвам ти, Джесика, не бива да продължава по този начин. Страх ме е от онова, което ще се случи!

— Може би Коул ще успее да помогне.

Мария сложи ръка на резето на вратата.

— Може би.

— Изабела спомена, че се е забъркал в някакви неприятности в източните щати. Говорила ли ти е нещо?

— Si. — Очите на Мария застинаха. — Но аз й казах, че не вярвам Николо да е направил подобно нещо. Показа ми вестника с неговата снимка и всичко останало. Още не мога да повярвам.

— Може би жената лъже.

— Навярно. Все пак, защо ще лъже една жена за такива неща!

— Хората са странни, Мария, и правят странни неща.

— Предполагам, че ги правят. Да — тя отвори вратата. — Ще влезеш ли да прием по едно кафе?

— Не. Трябва да се върна при татко и маникотите.

Мария присви очи и затвори чадъра.

— Добре, не се чувствай външен човек, Джесика. Липсваше ми в кухнята през цялото това време.

Джесика прегърна дребната жена и се обърна, за да си тръгне. Спря по средата на пътя и повдигна чадъра си.

— Мария, виждала ли си един монах да се шляе наоколо?

— Не. Защо питаш?

— Снощи видях един монах. И господин Каванети днес спомена за някакъв монах. Това е всичко, което каза. Монах.

Мария я изучаваше.

— Може би господин Каванети е говорил за новата рекламна кампания, за която си фантазират.

— И каква е тя?

— О, то всъщност е старата идея — секретната формула на „Свети Бенедиктинския ризлинг“, пазена от монах. Но сега дават реклами по телевизията. Би могла да ги видиш. Наистина са забавни.

— Забавни?

— Този монах, Джесика, е дребен калугер, когото не пускат да влезе в избата. Всеки път, когато ги видя, почвам да се смея.

Някъде в къщата се затръшна врата и гласът на Изабела прокълбна.

— Мария! Къде си?

— Трябва да вървя! — тя дръпна шала. — Лека нощ.

— Лека нощ, Мария. Благодаря за вечерята.

Джесика вдигна яката на палтото си и пое обратно към бунгалото. Без компанията на Мария нощта изглеждаше по-мрачна и по-студена. Стисна здраво дръжката на чадъра с премръзнали пръсти и забърза по алеята за коли. През цялото време хвърляше погледи към храсталаците. Търсеше неясното очертание, което очакваше да види в сенките. Но монахът не се появи. Прехвърли билото на пътя и се спусна по алеята към бунгалото. Зарадва се, че остави запалена лампата на верандата, и припряно се упъти към светлината.

Точно когато стигна края на алеята, се подхлъзна на някакъв клатещ се камък и си изкълчи глезена. Едва не падна.

— О! — извика Джесика. Помъчи се да запази равновесие и накуцвайки, направи няколко крачки. Глезенът ѝ пулсираше. Наведе се да го разтрие, като ругаеше обувките с гладки подметки. Докато се изправяше, дъхът ѝ спря.

На по-малко от двадесет крачки встрани стоеше фигурата в расо. Джесика настръхна и кожата ѝ се накокошини. Безмълвна и неспособна да помръдне, тя се втренчи в монаха, чадърът зае странно положение над главата ѝ.

Монахът не приближи. Единственото движение идваше от вятъра, който шумеше между гънките на облеклото му. Беше едър човек, висок повече от шест фута. Джесика не виждаше лицето му поради сянката от качулката на расото.

— Вие кой сте? — попита тя.

Монахът не отвърна.

— Какво искате?

Монахът не отговори.

— Вижте, съжалявам, едва не ви ударих, но не ви видях.

Тя пристъпи към къщата. Той не се втурна към нея. Просто я наблюдаваше. Неговата неподвижност ѝ даде смелост да продължи. Запрепъва се към верандата, без да отвръща очи от него, докато сграбчи дръжката на вратата и се втурна в къщата.

— Татко! — изписка тя.

Баща ѝ не отговори. Джесика заключи вратата и се затутка с веригата. Треперещите ѝ ръце бяха ледени и на два пъти не успя да вкара кръглия край на веригата в отвора.

— Татко! — изписка отново тя.

Тишина.

Закуцука през коридора, ужасена от фигурата навън пред къщата.

— Татко, къде си?

Намери го, седнал в люлеещия се стол. Сниши се на пода до облегалката на стола и сви колене до брадичката си. Цялото ѝ тяло трепереше.

— Татко! — прошепна тя. — О, татко, той е навън!

Баща ѝ остана безразличен към нейния страх. Беше мъртво пиан.

На следващата сутрин Джесика се обади на Изабела, за да разбере дали тя знае нещо за монаха. Изабела се закле, че не е наеман никой да се маскира като монах и не е виждала изобщо монах в имението. Само Джесика бе видяла забулената фигура. Джесика си помисли, че това е доста странно. Човекът с одежди на монах вероятно беше някакъв смахнат. Навярно търсеше отмъщение за нещастния случай, когато едва не го блъсна с колата. А може да е осъденият, за когото чете във вестника.

Джесика се обади в полицията след разговора с Изабела. Даде описания на „дебнещия човек“, както полицията го определи, и те обещаха да дойдат да огледат около бунгалото. Джесика затвори телефона, но не се почувства по-спокойна.

Тъкмо постави слушалката, телефонът иззвъня. Изабела се нуждаеше от услуга. Шон няма нищо подходящо, което да облече на приема във винарната „Фолз“. Не познава Сиатъл и няма представа откъде да пазарува. Изабела би завела Шон на пазар, но има мигрена и не може да става от леглото си. Чуди се дали Джесика има възможност да излезе с Шон тази сутрин и да ѝ помогне да си избере прилични дрехи.

Джесика се съгласи, но не очакваше весело пазаруване с жената на Франк. Усъмни се, че Изабела има главоболие. Не искаше да праросва време със своята снаха. Дори може би не иска да излезе на публично място с нея, съдейки по описанието на Мария за момичето.

Като я видя по-късно сутринта, Джесика разбра, че бе права и в двете предположения.

Шон се разхождаше бавно до стълбището на голямата къща в очакване на Джесика. Бе облечена с черна пола, черен клин — някакъв особен с черни дантели по края, и обувки с двойни подметки, от които се подаваха виолетови три четвърти чорапи, навити на руло около глезените ѝ. Бе дръпнала черно-оранжевата си коса на една страна и завързала с шал на черни и яркочервени карета. Огромни сребърни обици във формата на разпятие подскачаха над яката на якето от изкуствена кожа. Джесика се опита да не я гледа, докато Шон приближаваше към колата.

— Здравей — Шон я поздрави и се тръшна в седалката до шофьора.

— Здравей. Аз съм Джесика Уорд. — Тя стисна ръката ѝ. — Радвам се да ви видя.

Шок се здрависа и разгледа лицето и дрехите на Джесика, които бяха скромни и в убити тонове — тъмнозелен пуловер и дълга черна пола.

— И така, отдавна ли познавате семейство Каванети?

— Да — Джесика подкара колата по алеята, за да излезе на междуселския път. — От много години.

— Обзалагам се, че не знаехте за мене, нали?

— Не — Джесика ѝ хвърли поглед. — От колко време сте женени с Франк?

— Около две години.

— Две години? — Джесика повдигна вежди. — Странно! Госпожа Каванети никога не е споменавала, че Франк е женен.

— Тя ме мрази. Нейното желание е да не се бях омъжвала никога за Франк.

Джесика се съсредоточи в пътя и не проговори, докато не спряха пред редицата от магазини в центъра на Сиатъл. Шон проточи врат през прозореца, за да разгледа забележителностите на Сиатъл — фериботите, Обелиска на космоса, пазара Пайк Плейс, Площада на пионерите — и отегченият ѝ израз изчезна. Джесика се забавляваше, като я гледаше.

Влязоха в един магазин. Джесика се надяваше тук да продават нещо подходящо, достатъчно предизвикателно, което да подхожда на Шон. Знаеше, че ѝ предстои отговорна задача: да достави радост едновременно на Изабела и на снаха ѝ.

Звънецът издрънча, когато влязоха в магазина. Джесика вървеше след Шон и забеляза, че вниманието на всички продавачи бе привлечено от появата на младата жена с оранжево-черна коса. Те поставяха стоки по полиците или подреждаха витрините, като незабелязано наблюдаваха Шон, докато тя разглеждаше стоките. Джесика почувства, че настръхва от яд. Дали очакваха, че момичето ще краде от магазина само защото носи такива чудновати дрехи?

Никой не дойде да обслужи Шон. Продавачите вероятно решиха, че нищо от техния магазин няма да привлече вниманието ѝ, но сигурно

и нищо у нея не им хвана окото. Джесика почака няколко минути, за да разбере дали някой от тях ще попита желаят ли нещо. Видя други жени, които бяха обслужени незабавно с влизането им в магазина. Не обърнаха никакво внимание на Шон.

Тя взе едни слънчеви очила и ги сложи. Обърна се към Джесика, като правеше гримаси. Повдигна ги, етикетът се развяваше между веждите ѝ и тръгна към щанда за ръчно плетени пуловери. Слаб продавач се появи до нея.

— Госпожице, ако няма да купувате стоките, не ги разнасяйте из магазина.

Шон смъкна очилата на носа и погледна втренчено продавача над рамката.

— Какво?

— Ако няма да купувате очилата, оставете ги там, откъдето ги взехте.

Джесика усети, че ядът ѝ расте. Пристъпи напред.

— Защо предполагате, че няма да ги купи?

Продавачът се обърна към Джесика и, изглежда, бе изненадан, че една обикновена жена стои до Шон.

— Е, аз... аз... допусках...

— Какво допускахте?

— Че само разглежда.

— Вече да — Джесика хвана Шон за рамото. — Но ще купи нещо в съседния магазин. — Джесика протегна ръка за очилата и Шон ги подаде. Сгъна дръжките и сръчно ги бутна в джоба на ризата на продавача, докато лицето му пребледня и се удължи като глътнал бастун.

— Гледай си работата — каза тя и хвърли поглед към името на ревера, — Лорън, стари приятелю. Стоката е невредима и здрава.

С широка крачка излезе от магазина, влачейки Шон след себе си. Всяка форма на сляп фанатизъм я разяряваше още когато бе малко момиче и чуваше нейните роднини да правят унижителни подмятания за семейство Каванети.

Затръшна вратата зад гърба си.

— Всичко е наред, Джесика — Шон вдигна юмрук в знак на победоносен поздрав. — Да!

Джесика се намръщи, без да е уверена, че полученото одобрение е резултатът, който желаше да предизвика.

Изражението на Шон показваше, че ще намерят общ език. Джесика прехвърляше закачалките с дрехи и се мъчеше да открие това, което най-много ще ѝ отива. Очевидно Шон обичаше черно. Джесика беше сигурна, че Шон разчита на шокиращия фактор в облеклото си. Предложи идея, която възхити Шон.

Излязоха от магазина със сатенена рокля с пайети и дантели, с огромни подложки на раменете, шапка и воал, чифт чорапи с ръб. Шон ще се откроява на приема с вида си на филмова звезда от четиридесетте години, допълнена с цигаре. Тя бе толкова възбудена, че едва дочака вечерта, за да се приготви, и поиска Джесика да ѝ обещае, че ще помогне да оправи косата си.

Джесика я остави пред къщата на семейство Каванети. Шон бързо изкачи стълбите, обърна се и ѝ махна щастливо. Устата на Джесика се сви в тъжна усмивка. Доста изненадващо се забавлява с Шон, дори очакваше с нетърпение да види впечатлението, което младата госпожа Каванети ще направи на вечеринката. Вечерта най-неочаквано обещава да бъде по-интересна, отколкото предполагаше в началото.

[1] Италианско ястие от тесто, сирене и доматиен сос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Джесика прекара остатъка от следобеда, занимавайки се с пощата, докато Робърт ѝ четеше съботния вестник. Скоро се натъкна на съобщение, изпратено от адвокатата на баща ѝ — Уес Халей. Разгъна документа. Отнасяше се за даването на имението под наем: един дългосрочен договор между семейство Каванети и Уорд, който окончателно изтича през коледните дни.

Джесика го прочете внимателно. Договорът можеше да бъде обновяван и имаше клауза, даваща на Каванети изключителното право на предимство при покупката на имението. Джесика сложи документа в купчината „да свърша“. Мразеше идеята да се продаде остатъкът от имението на Уорд, но не виждаше друг изход за финансовите затруднения на баща си. Той нямаше приходи. Тя получаваше една средна заплата на асистент. Още преди години продадоха инвентара и главната жилищна сграда. А баща ѝ щеше да има нужда от скъпи медицински грижи, ако продължаваше да пие.

След ранната вечеря, до която баща ѝ почти не се докосна, Джесика се изкъпа и се приготви за приема във винарната „Фолз“. Облече тъмно нефритена копринена туника, която покриваше коленете, и я съчета с подходящи панталони, опънати по дългите ѝ стройни крака. Черният цвят открояваше турмалина около врата ѝ. После обу обувки с висок ток и се огледа критично.

Често желаше да бъде дребничка като майка си. Леля Една я оприличаваше на газела, на вълшебна царица на сцената. Защо Джесика не можа да наследи малко от нейната изтънченост. На тези високи токове ще изглежда висока, колкото повечето мъже на приема.

Бухна абаносовочерната коса, прекарвайки пръсти през къдриците, и оправи косата над бялото чело. Косата ѝ бе почти суха. Е, ако се опита да я доизсуши със сешоара, краят ще бъде една бъркотия.

Джесика си тананикаше, докато отиваше към банята, за да се гримира. Очакваше вечерта щастлива, че ще бъде далече от баща си и

от заплахата на монаха. Полицията идвала в ранния следобед и не намерила следи от никакъв натрапник. Някак си тя не се изненада.

Наведена напред, Джесика сложи грима върху миглите, с четчица нанесе ружа върху бузите и очерта устните си с тъмночервено червило. Хареса ѝ контрастът между белоснежната кожа и червилото — като „Божоле“, разсипано върху ленена покривка. Попи устните си с лигнин и излезе от банята.

Баща ѝ беше заспал пред телевизора. Пожела му спокойна лека нощ, грабна чантичката и тръгна към Каванети, за да изпълни обещанието — да помогне на Шон за прическата.

Франк караше Шон и Джесика на приема. Изабела решила да не отива. Още страдала от мигрената и си легнала рано. Джесика бе леко разочарована, че Изабела няма да види тоалета на Шон. Снаха ѝ изглеждаше съкрушително и дори Франк я гледаше изумен, когато слезе по стълбите. Бе малко нестабилна на остриите като игла високи токове, но Джесика знаеше, че след няколко минути ще си върне равновесието.

Джесика седна отзад на мерцедеса и гледаше разсеяно профила на Франк, докато пътуваха към винарната в Уудинвил на половин час път. Франк бе същият тип и цвят като Коул, подобна брадичка и нос, но неговите черти бяха закръглени и меки в сравнение с доведения си брат. Не бе толкова висок и добре сложен. Бе на двадесет и пет години, десет години по-млад от Коул, и наскоро завърши право в Харвард.

Франк бе възпитан в среда, различна от тази на Коул. Не опозна бедността, не загуби майка си в ранна възраст като Коул и никога не работи като общ работник в лозята. Изабела го изпрати в частно училище и направи всичко да завърже добри приятелства, които биха му помогнали да напредне в кариерата. Джесика бе чула, че Франк е отличен тенисист, но мислеше за него само като за спортист. Все пак той се държеше приятелски и имаше добри обноски. Тя си мислеше, че харвардските му съученички може би са го намирали за твърде привлекателен.

Франк отвори вратата на Шон, помогна ѝ да слезе от колата, а Джесика се справи сама. Последва ги към къщата на семейство Нелсън, която беше в съседство с винарната. Викторианската

фермерска сграда бе окъпана в светлина. Гирлянди от шишарки очертаваха парапета на верандата и Джесика видя голяма коледна елха да блещука на еркера. Чуваше се музика, която заглушаваше смеха на хората. Всичко това отговаряше на представата ѝ за истинска коледна обстановка и почувства, че вечерта обещава да бъде чудесна. Настроението ѝ се повдигна, докато изкачваше стълбите зад Шон и Франк.

Госпожа Нелсън ги посрещна на стълбите. Познаваше и Франк, и Джесика и бърбореше с тях, докато на вратата се позвъни отново. Джесика мина настрана и огледа Шон. Трябваше да се усмихне. Шон изглеждаше великолепно. Шапката и воалът скриваха всякакви следи от оранжевата коса и прикриваха ослепителната ѝ младост. Старомодната сатенена рокля подчертаваше слабата ѝ фигура. Не бе чудно, че Франк я намираше привлекателна и се е оженил за нея.

— Била ли си някога на дегустация на вино? — попита тя Шон, докато Франк изчезна с техните шалове.

— Не. Пия бира — Шон наблюдаваше новодошлите гости и не се обърна към Джесика. — От време на време пия концентрати. Но вино? Тц.

Джесика се чудеше дали Шон очаква някого, че така разглежда тълпата, но Франк дойде, преди да попита.

— Мога ли да ви донеса нещо, дами?

— Изненадай ни, сладурче.

Шон протегна ръка и докосна върха на носа му с цигарето. Имаше достатъчно усет, за да не пали цигара в претъпканото с хора помещение. Франк бутна цигарето настрана.

Изведнъж две ръце обгърнаха Джесика. Тя почти изписка от изненада.

— Какво бихте искали, хубавици?

Познат смях се разнесе зад нея. Джесика се завъртя.

— Грег! — възкликна тя, дърпайки се от ръцете, които не я пускаха.

— Джесика! О!

Грег я огледа от горе до долу, сините му очи премигнаха с дяволско задоволство, че я вижда и че успя да я накара да подскочи.

— Изглеждаш за милиони.

Той я остави да отстъпи назад, но не ѝ позволи да си отиде.

— Какво си направила с косата си?

— Отказах се да я изправям.

— Изглеждаш великолепно.

Пак се опита да се издърпа от него, все още без дъх от уплахата, но той я държеше здраво. Гледаше Грег Кеслър и се чудеше какво е направил с косата си. Пътят на косата му бе изчезнал след последната им среща. За компенсация бе пуснал мустаци и брада, но по-тъмни от песьчливата му коса. Бе напълнял малко в кръста.

— Джес, не съм те виждал отдавна!

Прегърна я и тя го потупа по гърба заради добрите стари времена. Някога си мислеше, че е влюбена в Грег, без да разбира, че хормоните по онова време я бяха ударили. Помогна ѝ да загуби девствеността си, когато бе ученичка в колежа. Бяха гаджета две години, докато тя учи в Калифорния. Не мислеше, че е загубила друго нещо след прекъсване на техните отношения.

— Върнала си се да видиш баща си ли? — попита той, повеждайки я към масата, подредена с бутилки и гарафи.

— Да. А ти? Как я караш, Грег?

— Е, ти можеше да кажеш, че съм на точното място точно навреме — знаеш какво искам да кажа?

Посегна за бутилка „Мерло“ и си наля висока чаша. Когато започна да налива и друга, Джесика докосна ръката му.

— Не, благодаря — каза тя.

— Какво? Все още ли не пиеш? — Той остави бутилката. — Не мога да повярвам.

— Никога не можах да свикна с този вкус.

Тя се усмихна. Никога не позволяваше на някого да разбере, че изпитва ужас от пиенето. Постоянно се притесняваше да не се алкохолизира като баща си, ако някога опита дори и капка.

Грег сръбна малко вино.

— Не е лошо — изкоментира той.

— И така, какво правиш сега, Грег?

— Е, наследих бащината къща, нали знаеш, след като почина. Продадох я и купих голяма част от имението в съседство с вашата лятна къща.

— Искаш да кажеш Мос Клиф?

— Много близко. Зад реката, до лозята „Св. Бенедикт“. На онзи хълм. Притежавам онзи хълм.

Грег отпи малко вино и се разтопи от удоволствие срещу нея.

— Мисля, че това имение повиши цената си през последните няколко години.

— По дяволите, наистина е така. — Той отпи и се наклони по-близо до нея. Дъхът му миришеше на мускус. — Правя страхотен удар, Джесика, истински удар. Вложил съм пари в една колония на хълма, елитна колония към реката и лозята. Знаеш ли колко много хора ще платят пари за къща с три спални и изглед като този.

Джесика повдигна вежди.

— Много — Грег се усмихна самодоволно. — Много, много. Повече, отколкото някога съм мечтал. Страхотно е.

Разговаряха за стари времена и след това той я покани да танцуват. Бе ѝ неудобно да танцува заради високите токове, защото стърчеше малко над Грег. Той обаче не се притесняваше и Джесика разбра, че виното го е хванало.

След третия танц се върнаха в салона да пийнат по нещо. Точно като минаваха през хола, някой извика:

— Ей, това е Коул Никълз.

Джесика се обърна и видя Коул да влиза през входната врата заедно с Луси Джирард под ръка. Погледът ѝ се задържа върху Луси, ниска и набита, облечена в черен костюм със златно ламе. До Коул не изглеждаше чаровна или елегантна, а съвсем обикновена, което изненада Джесика. Мислеше си, че Коул има по-екзотичен вкус спрямо жените, но може би не обръщаше голямо внимание на външността им. Луси имаше наистина мили очи и жизнерадостно лице, които някак си насърчаваха Джесика.

— Коул Никълз! — възкликна един човек близо до нея. — Какво ли прави тук?

— Коул Никълз? — повтори Грег.

— Знаеш ли кой е този човек? — попита Джесика, учудвайки се дали ще познае съученика си от гимназията.

— Естествено! Всеки познава Коул Никълз. Най-добрият преден защитник на ръгби след Джо Намат.

В този момент Коул улови погледа на Джесика и ѝ кимна. В отговор тя му се усмихна.

— Познаваш ли го? — Грег я запита с уважение. — За Бога, би ли ме запознала?

Джесика не можеше да устои да не изиграе малка шега на Грег. Докосна го по ръката.

— Разбира се. Ела.

Проправи си път през тълпата, събрала се около Коул. Той беше с една глава по-висок от всички, а дребната фигура на Луси се губеше в тълпата.

Повечето мъже и някои жени затрупваха Коул с въпроси, питайки го за съботните игри и дали ще се върне на игрището след контузията. Джесика се обърна към Грег.

— Ударен ли е бил Коул?

— Не съм чул — Грег се заблъска напред. — Изваждан е от игрището два пъти досега. Само е припадал. До момента никой не го е побеждавал. Някои казват, че е изпуснал нервите си. Треньорът го изкарал от игра на последните съботни игри.

Докато се опитваше да си пробие път към салона, Джесика се взираше в Коул, усмихнат и енергичен, спокойно отговарящ на въпросите. Не изглеждаше болен. Бе далеч от това. Не носеше очила и лицето му изглеждаше сърдечно и загоряло, черните му очи искряха.

— Искаш да кажеш, че просто е паднал на игрището?

— Точно така. Топката дори не е била ударена. И бум! Пада назад като голямо борова дърво.

Накрая Коул успя да стигне до Джесика, махайки и усмихвайки се добродушно на своите почитатели, но тя успя да улови тревогата в очите му, когато успя да се освободи от тълпата.

— Те са по-лоши от репортери! — забеляза Коул, когато се добра до Джесика и Грег.

— Така ли е навсякъде, където отидеш? — попита Джесика.

— Да — Луси направи дръзка гримаса. — Където и да отиде — в ресторант, болница, таксита — вероятно и в мъжката тоалетна.

Коул кимна и се засмя тихо.

— Това е Луси Джирард, моята физиотерапевтка.

— Здравейте — отвърна Луси, ръкувайки се с Джесика. Нейното ръкостискане беше твърдо, а погледът ѝ пряк. Джесика бе изненадана, че открива нещо, което ѝ харесва у нея.

— Ти сигурно си Джесика Уорд.

— Да. Приятно ми е — тя се приближи към Грег. — Мой приятел — Грег Кеслър.

— Здравейте, Грег — Луси стисна ръката му.

— Физиотерапевтка, така ли! — Грег я огледа от горе до долу.

Джесика подозираше, че Луси означава нещо повече от физиотерапевт за Коул. Очевидно Грег подозираше същото, но бе загубил своите маниери и говор с бутилката „Мерло“. Джесика се чудеше какво още прави Луси за Коул, освен че му масажира краката за тренировка. Беше ли му любовница?

— Грег — Коул стисна ръката му. — Помня те.

— Помниш ли ме? — Грег се вгледа в известния преден защитник, все още несигурен в неговата истинска самоличност.

— Ти играеше за „Риджмънт Рейдърс“ в гимназията, нали?

— Да — Грег присви очи, изучавайки високия мъж пред него. — Откъде знаете?

— Ние обикновено биехме онези боклуци от „Риджмънт Рейдърс“. Спомням си особено мача през 1973-та, когато...

— Боже господи — измърмори Грег. — Ти си Ник Каванети. Ти си Ник Каванети, нали? — Вдигна очи към тавана. — Боже. Ник Каванети. Защо си сменил името?

— Твърде трудно е за обяснение — подхвърли леко той. — Освен това Каванети не се изписва на гърба на фланелката.

— Ник Каванети! — Грег поклати глава. — Никога нямаше да се сетя.

Луси обви ръце около лакътя на Коул. Главата ѝ не достигаше до малкото джобче на сакото му. Джесика често си мислеше, как висок мъж и ниска жена като Коул и Луси успяват да се целунат без болезнено изкривяване на тялото.

— Слушайте, момчета — намеси се Луси, — можем да говорим за футбол и за старите времена цяла нощ, но аз съм дошла тук да науча нещо за североизточните вина. Можем ли да върнем старите времена тук?

Посочи с глава масата за дегустация и след това завъртя очи към Джесика, като че ли ѝ обясняваше, че комбинацията от мъже и футбол е безнадеждна.

Джесика се усмихна.

Коул тръгна към масата. Джесика забеляза, че много хора се обръщат, когато минава покрай тях. Чудеше се какво значи да бъдеш винаги в очите на хората, както Коул. Не мислеше, че ще ѝ хареса.

— Добре, Луси — Коул огледа масата. — Нека започнем с нещо леко. — Вдигна тънка зелена бутилка с етикет на винарната „Фолз“. — Производство на нашия домакин.

— Какъв вид е? — попита Луси.

— „Шенан Блан“ — Коул внимателно наля една трета от високата чаша и я подаде на Луси.

— Джесика? — попита той, протягайки се за друга чаша.

Когато тя поклати отрицателно глава, той попита Грег:

— Нали нямаш нищо против аз да го направя?

Грег очевидно се радваше да бъде обслужван от Коул Никълз. Коул наля вино в чиста чаша и я подаде на Грег.

— Какво ще кажеш за газирана вода? — попита той Джесика. Изглеждаше угрижен, че Джесика няма нищо за пиене.

— Звучи добре.

Коул бръкна в купата за лед, извади една бутилка, отвори я и наля. Тя прие с благодарност, признателна за вниманието.

Накрая Коул наля „Шенан Блан“ и за себе си. Държеше чашата изправена, точно на нивото на очите си.

— Сега, Луси, първото нещо, което трябва да погледнеш, е цветът на виното — това е неговата дреха. Хубавото вино изглежда чисто, с оттенъци на други цветове.

— Това изглежда — Луси сви устни — светложълто.

Джесика наведе глава напред, за да погледне през чашата на Коул.

— Също като воал — допълни тя.

— Точно така. Сега разклати виното в чашата. Виж как прилепва към стените. Доброто вино се задържа по стените като струйки или сълзи.

Грег и Луси поклатиха глава. Джесика забеляза, че един възрастен човек ги наблюдава.

— При разклащане виното изпуска благоуханието си и букета от миризми. А сега помириши.

Луси сбърчи нос.

— Да го помириша?

— Да — Коул наведе правия си нос напред към чашата. —
Поеми дъх рязко и кратко.

Той предложи чашата на Джесика и тя повтори същото.

— На какво мирише?

— На цветя! — възкликна Луси със задоволство.

— Свежо! — допълни Грег. — Много свежо.

— Долавям миризма на пъпеш — намеси се Джесика. Коул ѝ се усмихна.

— Добре, четвъртият етап е да сръбнеш малко вино. Обаче малка глътка. Колкото лъжичка. Разлей я по цялата вътрешност на устата. Дори под езика, така че всички вкусови брадавички да бъдат включени. Не го гълтай, Луси. — Той се подсмиваше. — Сега наведи глава напред и смукни малко през устата. Издишай през носа. Усещаш ли как избухва вкусът? Не го гълтай още.

Луси се усмихна.

— Сега сдъвкай виното. Само движи брадата си в кръг и опитвай. Изучавай нюансите. Сега вече можеш да го глътнеш.

— Божествено! — ахна Луси.

— Каква е твоята присъда? — запита Коул.

— Великолепно — ликуваше Луси, отпивайки друга глътка.

— Лее се — добави Грег.

— Намирам го за леко вино, фино, но и силно, с аромат на пъпеш. Но като цяло добре балансирано вино.

— Забавно е! — Луси се обърна към огромния избор от вина на масата. — Нека да опитаме друго.

— Преди това трябва да изплакнеш небцето си. Вземи си бисквити. Също един от тези лешници, които ще възбудят вкусовите ти брадавички.

— Обичам възбуждането! — заяви Грег. Той сложи бързо два лешника в устата си и отправи нежен поглед към Джесика. Джесика гледеше настрана.

Луси се протегна за една гарафа.

— Ще опитаме ли от това?

Точно тогава възрастният човек, който ги наблюдаваше, пристъпи напред.

— Извинете ме, г-н Никълз!

Коул се обърна към мъжа. Той имаше черни коси, посребрени на слепоочията, и малки прошарени мустаци.

— Да?

— Не устоях на изкушението да послушам вашия малък урок. Като футболист вие знаете доста за виното.

— Малко.

— Позволете ми да се представя. — Той протегна ръка. — Майлз Дейвидсън, журналист от „Сиатъл ревю“.

Джесика видя Коул, че спря за момент, преди да направи усилие да се усмихне.

— Радвам се да ви видя, Майлз. Какво мога да направя за вас?

— Е, мисля си, би ли те заинтересувала една дегустация със затворени очи? Бих искал да знам твоето мнение за някои от вината.

Коул сви рамене.

— Разбира се. Защо не?

— Господа! От това ще стане чудесна статия! — Майлз закричи към масата. — Обърнете се с гръб, за да направя своя избор.

Коул се обърна. Джесика пиеше своята газирана вода, учудвайки се, че Коул успя да запази доброто си настроение въпреки непрестанните прекъсвания, които трябваше да търпи.

— Готов съм! — журналистът подаде чаша на Коул.

Коул проучи цвета и изпълни всички процедури, които бе изложил на Луси, но всяко действие бе преднамерено сериозно. Джесика гледеше очарована, докато той изплю виното в един глинен съд, поставен за всеки случай.

— Изглежда добре, но е малко разводнено — каза Коул. — Тънко, убито, слабо. Незабележително. Практически не става за пиене. Не бих ви препоръчал това вино. Не мога да кажа, че ще разпозная изобщо това вино. — Той се обърна към журналиста. — Кой произвежда този боклук?

Журналистът завъртя бутилката така, че етикетът да е обърнат към Коул. За момент Коул не каза нищо. Джесика го гледеше, учудвайки се защо мълчи. Лицето му стана каменно, цялата топлина изчезна. Очите му потъмняха.

— Това някакъв трик ли е? — изръмжа той.

Журналистът наклони глава.

— Точно това се питах и аз. Какво си мислят, че правят тези хора? Взимат най-добрия в страната Йоханесбургски ризлинг и го превръщат в помия.

Джесика погледна етикета на бутилката и бе изненадана да види познатата емблема на монаха с качулка.

Коул точно се произнесе, че гордостта на винарната „Св. Бенедикт“ е негодна за пиене.

ГЛАВА 7

Коул се завъртя на пета и без да продума, излезе от салона. Грег го наблюдаваше с увиснала от изненада челюст. Луси извика след него. Очевидно знаеше, че по-добре е да го придружи, вместо да задава въпроси. Джесика последва примера ѝ.

— Какво му става? — попита Майлз. Все още държеше в ръка бутилка с йоханесбургски ризлинг. — Защо се ядоса така?

Грег изпи на един дъх останалото „Шенан Блан“ в чашата си.

— Не знаете ли? Коул Никълз е роднина на собствениците на „Св. Бенедикт“.

— Така ли? Не знаех.

— Син е на Майкъл Каванети.

— Но името му...

— Сменил го е.

Майлз Дейвидсън се спря и се замисли. Погледът му се зарея в посоката, в която изчезна Коул. Стомахът на Джесика се сви. Много ѝ се искаше Грег да не бе щедър и доброволно да дава информация. Коул навярно искаше да запази скрита истинската си самоличност от пресата. Опасенията ѝ се удвоиха, когато чу, че Майлз моли госпожа Нелсън да ползва телефона. За какво друго, ако не заради Коул, Майлз изведнъж реши да говори по телефона.

— Извинете ме — каза Луси. — Ще се опитам да открия Коул и да го успокоя.

Джесика долови движение отвън. Видя през прозореца Коул да отива към паркинга и оттам по пътя към домакинските пристройки на Нелсънови. Крачеше бързо в сумрака, с ръце в джобовете. Вратовръзката му се вееше и удряше в рамото. Джесика се изненада, че след толкова много години би могъл така силно да се разстрои, защото винарната не произвежда вино, което заслужава награда. После си припомни, че в действителност не познава добре Коул. Може би в него имаше нещо повече от добрия външен вид, сила и голяма популярност. Може би притежаваше и друга скрита страна, рядко

демонстрирана пред хората. Джесика почувства как у нея се надига съчувствие. Бе чувала, че хората крият тъмната страна от характера си. Но само бе чувала.

След излизането на Коул тя изгуби настроение за танци. Заедно с Грег се смесиха с гостите, разговарящи тихичко на групи из цялата къща. Луси не успя да намери Коул, а Джесика пък не ѝ каза накъде тръгна. Джесика бе наясно, че Коул е доста разгневен и по-добре е да остане сам надалече от хората. Тя се присъедини към компанията на Майлз Дейвидсън, за да дегустира други вина. Майлз бе безкрайно възхитен да ѝ бъде учител в това начинание.

Към единадесет часа Грег бе на косъм от абсолютното напиване, а виното го направи любвеобилен. Ръката му непрекъснато шареше по гърба на Джесика надолу към задните ѝ части. Тя го отблъскваше непрекъснато и му даваше ясно да разбере, че не оценява неговите опипвания. По-късно той се наведе още по-близо и ѝ направи предложение. Намекна да я заведе в жилището си в центъра на Сиатъл и да проверят до каква степен са се променили — външно и вътрешно.

Джесика отхвърли предложението с благодарности и напусна гостната. Отиде в кухнята да потърси чаша вода и да се спаси от ухажванията на Грег. Пристъпи леко през прага на кухнята и се изненада, като видя Коул подпрян на стената да пие кафе. Бе разхлабил вратовръзката, косата му бе в безпорядък от вятъра навън. Изглеждаше уморен и „пачите крака“ около очите му се подчертаваха от флуоресцентното осветление в кухнята.

Джесика спря по средата на стаята.

— Извинявай. Не исках да досаждам.

— Просто пия кафе.

— Имаш вид на човек, който не желае компания.

— Твоята компания не се брои — той отпи от кафето, хвърли ѝ преценяващ поглед над ръба на чашата. Никога досега не бе я оглеждал така. Със сигурност поне когато бе на деветнадесет и умираше за подобен поглед. Червенина заля бузите ѝ, докато се опитваше да извади чаша от шкафа.

— Предполагам, че трябва да го приема като комплимент — каза тя, като отвъртя кранчето на чешмата и си наля вода.

— Каквото имам наум, това казвам. Не се чувствам задължен да те забавлявам. Отегчавам се от забавления — той въздъхна. — Винаги

да играеш на сцената. Понякога ми се иска да им кажа на всички да вървят на майната си.

— Много си търпелив. Повече, отколкото предполагам.

— Благодаря — той се усмихна. — Искаш ли чаша кафе? Това е „Старбъкс Крисмас Бленд“.

— Не. Благодаря, няма да мога да заспя, ако пия кафе по това време.

— Ти си като една малка жрица, нали?

— Какво искаш да кажеш? — Джесика вдигна чаша към устните си.

— Облеклото ти, никакъв алкохол, никакво кафе след седем, лягане в... колко... — той погледна часовника си — в девет. А? Допускам, че си станала въздържателка.

— На погрешен път си, господин Никълз — тя скръсти ръце. Между двата дълги бели пръста и палеца държеше високата чаша. — Понякога будувам цяла нощ.

— Ама наистина ли? — очите му отново заиграха подигравателно. Безизразното изражение изчезна. — Правиш ли така понякога?

— Е, хайде, господин Никълз. Една девойка трябва да има своите тайни.

— Девойка ли? Както виждам, Джесика, не си вече девойка.

Думите му я накараха да пламне. Огън обля лицето и гърдите ѝ. Бузите ѝ поруменяха, като се опитваше да се въздържи. Този мъж я отблъсна преди години. Няма намерение отново да се унижава пред него.

— По какво съдиш на какво приличам? — тя отпи от водата. — Не можеш да видиш чак толкова много под одеждите на жрица.

— Имам живо въображение — той остави чашата с кафето. — И мога да разгадавам по някоя мистерия от време на време.

— За каква мистерия говориш?

— За онова, което е под коприната — той се изправи и втренченият му поглед запълзя по тялото ѝ. — Защо се чувстваш задължена да го криеш.

— Нищо не крия. Просто не обичам да ми е студено.

Той се изсмя подигравателно:

— Спомням си, че веднъж облече рокля, от която можеше да си докараш пневмония.

— Дрехи като онази е за юноши с гореща кръв и повече хормони, отколкото мозък в главата.

— Значи вече контролираш тези хормони, а?

— Надявам се, че да.

Начинът, по който отреагира, все пак я издаде, че лъже. От разговора с Коул я обливаха горещи и студени вълни, сърцето ѝ биеше, щеше да се пръсне и изскочи от гърдите ѝ. Молеше се да не открие физическия израз на реакцията ѝ към него.

— О, недосегаемата Джесика Уорд. Същата стара Джесика. Бас държа, че ще се ожениш за ортодонтист и ще имаш две деца и котка.

— Не уцели съвсем.

— Е, тогава — куче.

— Много си далеч от истината, господин Никълз. — Сложи чашата си на масата. — Какво ще кажеш да се върнем при твоите запалняковци и да ми докажеш, че можеш да танцуваш. — „Откъде намери сили?“, се учуди тя на себе си.

— Аз мога да танцувам.

— Докажи го.

Той присви очи и се усмихна.

— Добре. Хайде — хвана я за лакът и я повлече навън от кухнята. В ъглите на устата му играеше усмивчица. Джесика крадешком го погледна. Бе развеселен. Накара го да се разсмее истински, от сърце и това ѝ достави удоволствие.

Веднага щом отидоха на дансинга, оркестърът започна да свири бавна любовна мелодия. Джесика се поколеба. Но Коул само се усмихна, защото знаеше, че тя не очакваше да танцуват близо един до друг. Пое ръката ѝ в лявата си и я придърпа близо до себе си с дясната.

Джесика впери очи в шията му, опитвайки да се овладее, тъй като тялото ѝ се развълнува от докосването. Но това не помогна много, защото се хвана, че наблюдаваше как се движи адамовата ябълка в гърлото му. Разглеждаше внимателно остриите очертания на челюстта му, лицето му, което трепкаше при ухото и си представяше какво би изпитала, ако докосне тази мощна челюст. Внимателно намести удобно ръката си върху широкото му рамо, достатъчно бавно, за да не възприеме изражението ѝ погрешно. После остави пръстите си да

опират до косата му около яката. Желаше да пипне гъстата лъскава коса. Винаги я помнеше такава. Не се усети, че докато Коул ѝ говори, тя затвори очи.

— Харесва ли ти музиката?

Долови удоволствие в гласа му. Отвори очи.

— В действителност — да.

— Забеляза ли — нито веднъж не те настъпих.

— Забелязах. Имаш напредък.

— А ти си като дърво, Джесика — той стисна ръката ѝ. — Танцуването може да бъде удоволствие, ако се отпуснеш.

— Отпусната съм.

— Не, не си. Просто се отпусни — той я притисна по-близо до себе си. — Веднъж една жена ме научи как да се наслаждавам на танцуването. Просто се отпусни. Допри се близо до мене, така можем да чувстваме телата си едно до друго, когато се движим.

Той я притегли още по-близо. Нейните гърди опряха в неговите. Бедрото ѝ се търкаше в неговото.

— Представи си, че сме свързани, че сме едно цяло.

Джесика преглътна, като се стараеше да не си въобразява повече от онова, което думите му биха могли да означават. Опитваше се да не обръща внимание на чувствата, които тялото му, притиснато до гърдите ѝ и бедрата, събуждаше у нея.

— Не се стягай! — засмя се Коул. — Нека те поема. Просто ми се довери, Джесика.

Разбираше ли какво ѝ говори? Джесика се опитваше да се отпусне, но близостта на тялото му не ѝ позволяваше да се съсредоточи.

— Слушай музиката, Джес. Просто се наслаждавай.

Той се завъртя. Остави се и му даде възможност да я върти. Опита се да се отпусне. Опита се да се наслади на музиката. Но усещаше само как топлите му ръце обхващат студените ѝ пръсти, дългите му пръсти, които са обгърнали гърба ѝ, бедрото му до нейното.

Джесика затвори очи. Искаше да се пребори с желанието, което изпитваше към него. Не желаше да му позволи отново да я пренесе в детството и да изстрада още веднъж всички онези мечти и жадувания.

Вече не бе седемнадесетгодишна девственица, а той не бе двадесет и една годишен колежанин. И двамата бяха различни хора сега.

Ръката на Коул се задвижи нагоре по гърба ѝ и той се наведе над ухото ѝ. Дъхът му върху бузата ѝ я накара да потръпне.

— Прекрасно се отпускат, красиво — промърмори той.

Пребори се с вътрешния подтик да се стегне.

— Добра ученичка съм. Бързо схващам — отвърна тя.

Обърна лице към неговото. Бузите им се докоснаха за миг. Джесика изпита такава силна страст, че се отдръпна бързо. За късмет мелодията свърши точно в този момент.

Коул продължаваше да държи ръката ѝ и не я пускаше да си тръгне.

— Още един танц, Джесика — очите му блестяха. — За практика.

Оркестърът започна да свири отново. Друга балада. Тя пое дълбоко въздух и пристъпи към него. Не бе сигурна дали ще съумее да издържи на още една мелодия, прилепнала плътно до него.

— Точно колкото трябва си висока — направи забележка Коул, като я притегли към себе си. — Не си представях, че си толкова висока.

— Никога не сме били толкова близко, за да разбереш.

— Да, наистина не сме били. — Той стисна ръката ѝ. Джесика се остави да я поведе по дансинга.

След като свърши танцът, тръгнаха заедно. Посрещнаха ги Франк и Шон. Франк бе прегърнал Шон през раменете, когато Коул се приближи към тях, сякаш искаше да предпази жена си от брат си или пък нея да държи настрана. Джесика не бе сигурна. Лицето на Шон светеше, когато Коул ѝ протегна ръка за поздрав. Сините ѝ очи заблестяха, обхванаха тялото на Коул. Когато му заговори, наклони глава и го гледаше лукаво. Изведнъж Джесика съжали, че помогна на Шон да изглежда така добре.

Външно Шон остана студена, но все пак Джесика забеляза две румени петна под воалетката, която се спускаше над лицето на младата жена. Може би Шон бе изненадана от топлотата и магнетизма на Коул. А може би просто атлетичната му фигура ѝ направи силно впечатление, както и мургавият му италиански външен вид.

— Чудех се дали някога изобщо ще мога да се запозная с известния по-голям брат на Франк — обяви тя високо, като задържа

ръката си в ръката на Коул по-дълго от нужното.

— Заварен брат — поправи Франк.

Шон не обърна внимание на коментара на Франк.

— Ваша запалена поклонничка съм — каза тя. — Винаги, когато имам възможност, гледам мачовете на „Булз“.

— О, благодаря ви, госпожо Каванети.

— Шон, ако обичате.

— Шон — кимна той с глава. — Значи сте запаянковец, харесва ви играта, така ли?

— Е, много не разбирам от играта. Но обожавам да гледам как мъже в опънати, блестящи панталони и мощни рамене се мотаят по игрището — тя изхихика и се приближи по-близо до него. — Не знам какво има в облеклото на футболните играчи, което ги прави да изглеждат такива буци. Не си ли съгласна, Джесика?

— Никога не съм се замисляла.

— Наистина ли. А това е най-хубавото от играта.

— Значи харесвате мъже в униформа, а? — попита Коул. — Можете да поговорите с Франк и да го склоните да постъпи в морската пехота.

— О, Господи! — Франк обърна очи нагоре.

— Аз не мога да накарам Франк на един танц, та... — Шон се нацупи.

— Франк, не танцуваш ли? — укори го Коул. — Влациш тази красива жена на едно тъпо бабешко гости и не си танцувал нито веднъж още?

— Мразя да танцувам — изръмжа Франк, заврял лице в чашата с вино.

— Тогава ми разрешете, Шон — Коул ѝ подаде ръка.

Тя го хвана и позволи на Коул да надникне в дълбокото ѝ деколте. Джесика почна да ревнува. Нещо толкова силно и странно стана с нея, че изахка.

— Извинявай — каза Франк. — Настъпих ли те?

— Не — отговори задъхано Джесика и се изчерви, защото усети, че въздишката е чута. Седеше до Франк и наблюдаваше как Шон и Коул се носят по дансинга. Шон очевидно се забавляваше, докато Коул ѝ бърбеше нещо. Ясно бе, че не се налага да ѝ дава съвет да се отпусне

или пък да я учи как да се наслаждава на музиката. Джесика се съмняваше, дали Коул въобще трябва да учи Шон на нещо.

— Не е ли светец моят брат? — забеляза Франк. Гласът му бе отровен, пълен със сарказъм. — Не ти ли се иска просто да повърнеш.

Джесика погледна Франк. Очите му бяха пълни със злоба, устните изкривени от презрение. Той отпи още веднъж от виното и премигна. Джесика бе свикнала с различните етапи от напиването. Долови леко замъгляване в очите му. Задръжките му изчезваха постепенно и скритите чувства към Коул излизаха наяве.

Никога няма да пие! Понякога се плашеше от скритите си чувства. По-скоро би умряла, отколкото някой да ги узнае. След като виното позволяваше и на възпитания, благ, изискан Франк да прави грешки, не можеше да си представи какво ще бъде с нея. Не, наистина никога няма да си позволи да дегустира добре балансираното „Шенан Блан“ или каквито и да са други подобни напитки.

Около полунощ вечеринката започна да оредява. Франк, Грег и Луси седяха утихнали. Франк мълчеше и размишляваше, наблюдавайки как Шон флиртува с Коул. Най-после Джесика каза открито на Грег, че няма да танцува с него, ако продължава да й сумти във врата. Луси просто седеше в стол до коледната елха и гледаше щастлива искрящите светлинки и украшенията. Дегустира различни вина и не изплю нито една глътка през цялата вечер.

Франк взе палтото на Джесика и шала на Шон. Като подаваше шала на жена си, почти изгуби равновесие.

— Хайде, тръгваме, Шон — шумно изрече той. — До смърт ми писна.

— Не можем ли да останем още малко? — направи тя гримаса с уста към него, а после се усмихна на Коул. — Ох, толкова много се забавлявам.

— Можем да отидем някъде другаде и да пийнем нещо свястно.

Коул помогна на Джесика да облече палтото си.

— Франк, изглежда, че ти стига за тази вечер.

— О, я се разкарай — отвърна грубо Франк. — Аз си знам възможностите. И ти ми омръзна. Хайде, Шон — той сграбчи ръката й.

— Чао, Коул — махна Шон с ръка. — Джесика, тръгваш ли?

Джесика тръгна след нея, но Коул я докосна с ръката.

— Нека те откарам аз, Джес — каза той. — Франк е пийнал. Не искам да пътуваш с него.

— Да, добре, ако Луси... не...

— Разбира се, всичко е наред. Не се тревожи за това.

Франк се обърна и злобно погледна Джесика.

— Не съм пиян. Напълно съм в състояние да шофирам. Брат ми има комплекс за герой. Там е цялата работа.

— О, Франк — Шон потупа бузата му и му се изсмя в лицето. — Ревнуваш ли? Много си готин.

Франк стрелна злобно Шон. Досадата му сега се обърна срещу нея вместо Джесика.

— Франк, отивай си — настоя Джесика. — И двамата имате нужда да останете насаме. Нямам желание да ви придружавам.

— Точно така — Франк сложи ръка върху врата на Шон.

— Ще се видим по-късно.

Грег вдигна тост в чест на тръгването им с чаша в ръка, докато Коул отиде да вземе Луси.

— Джесика, сигурна ли си, че не искаш аз да те откарам у дома? — Грег изви вежди.

— Благодаря ти, Грег. Може би друг път.

— Ще намина утре и ще се видим, разбрано, нали?

— Разбира се. Само първо позвъни по телефона.

— Радвам се, че се срещаме отново, Коул — ръкува се с Коул. — С вас също, Луси.

Луси му се усмихна сънливо, увиснала на ръката на Коул, сякаш той бе единственото нещо, което я държеше на крака.

— Лека нощ, Грег — въздъхна тя. — Нали бе чудесна вечер.

Коул се изсмя и я поведе към вратата. Джесика вървеше подире им, по-близо до Луси, за да ѝ помага при слизането по стълбите. Като стигнаха до паркинга, изскочиха двама мъже.

— Можем ли да ви снимаме, господин Никълз? — попита единият.

Преди Коул да успее да отговори, блесна светкавица и ги заслепи.

— По дяволите! — изпсува Коул, като закри очите си.

— Господин Никълз, вярно ли е, че сте син на Майкъл Каванети, собственика на винарската изба „Св. Бенедикт“?

Коул повлече Луси покрай репортерите. Устата му бе свита в мрачна гримаса.

— Господин Никълз. Вярно ли е, че сте сменили името си, за да прикриете италианския си произход?

Джесика се огледа. Къде бе Майлз Дейвидсън? Искеше ѝ се да го ритне. Сигурно той извика тези репортери и устрои засада, за да хванат Коул, когато излиза от вечеринката.

Още една светкавица освети лицата им.

— Господин Никълз, вярно ли е, че сте тук, за да поемете управлението на избата?

В този момент Франк, преплитайки крака, се приближи към тях.

— Не. Не за това е тук.

Той изтръгна микрофона от ръцете на репортера.

— Коул Никълз няма никакви права върху „Св. Бенедикт“. Няма законно основание да има претенции.

— Истина ли е, че Майкъл Каванети го е лишил от наследство преди тринадесет години?

— Да. Брат ми взе решение да напусне „Св. Бенедикт“ преди много време. И никой, а особено пък той — Франк посочи с пръст към Коул — няма право да си навира носа в семейните ни работи. Или пък да се занимава с жена ми.

Репортерът направи гримаса, когато Франк произнесе последните думи, и дръпна микрофона.

Франк се олюля към Коул.

— Мислиш си, че си толкова велик, че можеш да имаш всичко, което си пожелаеш, просто ей така, нали?

Коул гледаше втренчено природения си брат, но не отговори. Видеокамерата, прикрепена на рамото на репортера, бръмчеше. Всичко се документираще.

— Е, разбра ли, няма да вземеш „Св. Бенедикт“ — той заби пръст в гърдите на Коул. — Нали ме чуваш? Няма значение колко много пари имаш, няма значение колко много почитатели тичат подире ти. Няма да получиш „Св. Бенедикт“.

— Франк, замълчи!

— Върви по дяволите! — Франк замахна към Коул.

Репортерите отскочиха назад. Джесика подхвана Луси, която се олюля и полетя към нея.

Коул предотврати удара на Франк, но не отвърна. Франк се хвърли върху Коул. Коул го прихвана през тялото и го отлепи от земята. Силата му ядоса Франк още повече.

— Дявол да го вземе! — лицето му се изкриви от злоба. Пригответи се за нов удар. В този момент Шон протегна ръка към него.

— Франк! — извика тя. — Хайде! Сладурче! Той не може да притежава винарната. Той си го знае.

— Да, ама му се иска да си мисли, че ще я наследи.

Остави Шон да оправи сакото му.

— Е, не те искаме тук. Да ти се не види макар. Футболен герой! Махай се! Не те искаме. Разбра ли?

Джесика погледна бързо Коул. Възхищаваше му се, че не отговори на удара, нанесен от по-малкия му брат. За него бе лесно да го направи. Особено когато думите на Франк бяха изпълнени с такава омраза и злоба. Много самоконтрол бе нужен, за да устои човек и да приеме тези обидни думи.

Но все пак усилията на Коул да си наложи самоконтрол оказаха своето. Изведнъж очите му заискряха странно. За ужас на Джесика краката му се огънаха. Без да пророни дума, тежко се строполи на земята.

— Коул! — изпищя Джесика.

Луси сложи ръце на уста и замря. Очите ѝ се разшириха.

Джесика се свлече на колене до главата на Коул. Той бе в безсъзнание. Тя неистово го тупаше по бузата.

— Коул! — настояваше. — Събуди се! Добре ли си? Коул!

ГЛАВА 8

Коул отново се понесе във вихъра на забравата, докато мрак обгърна погледа му. Чувстваше се уплашен, повдигаше му се. Два пъти бе преживял подобно нещо на игрището. Уплаши се повече, отколкото му се искаше да признае. Помъчи се да се изправи, да отвори очи. Ръцете му не се подчиняваха, а краката му бяха сякаш от олово. Неизвестно защо не можеше да си поеме дъх.

Изведнъж погледът му се проясни. Огледа се. По време на предишните си припадъци никога не бе виждал нищо. Но този път видя нещо толкова ярко, че замижа срещу ослепителното сияние.

Блясъкът идваше от озареното от слънчева светлина метално острие, готово да нанесе удар. По дяволите! Някакъв луд с ятаган се канеше да му отсече главата. Коул се изтърколи настрани, за да избегне удара, и бързо скочи на крака. По инстинкт замаха заплашително с лявата си ръка, в която държеше огромна сабя. Първо разцепи въздуха, а после и ръката на лудия. Противникът му изрева, изпадна в агония и се свлече на колене. Коул замахна отново — този път с две ръце. Разсече го от чалмата до гръдната кост. Измъкна сабята му и мъжът се строполи на земята като чувал с картофи.

Задъхвайки се, Коул отново вдигна сабята си. Бронята, както и ръкавицата на лявата му ръка бяха окървавени чак до лакътя. Ризницата бе покрита с кръв и пот. Вадички се стичаха от косата под шлема и замъгляваха погледа му. Но Коул нямаше време за почивка. Друг сарацин се спусна към него, за да му нанесе удар.

Обезумял, Коул се огледа. Той и още дванайсетина отбраняваха мост. Земята наоколо бе покрита с убити войници — френски, английски, германски и сарацини. Погледът на Коул се премести надолу по реката, задръстена с пики и щитове, коне и хора, които се

давеха и загиваха. Пред него десетки сарацени, някои на коне, други пеша, се опитваха насила да изтласкат християните от моста.

Градушка от стрели посипа Коул. Повечето от тях успя да спре с щита си. След това вик на гняв и кръвожадност се изтръгна от гърдите му. Размахвайки сабя, той се спусна да посрещне врага. Бе готов да се бие до смърт, но да удържи моста, докато Уилям Дунски пристигне с подкрепленията си.

Лицето на Коул бе бледо въпреки загара, а очите му се движеха напрегнато под клепачите. Джесика погали бузата му. Бе силно разтревожена, че си удари главата и от това може би получи сътресение на мозъка. Положи ръка под главата му и се взря в зениците му. Изглеждаха нормално. Журналистите се въртяха наоколо, снимаха, докато Франк и Шон стояха прави наблизо, втренчили поглед в Коул.

— Не можете ли да го оставите на мира? — изкрещя Джесика, като се обърна към тях. — Махайте се! Отивайте си!

— Какво му става? — възкликна Шон.

Преди Джесика да успее да отговори, тя чу Коул да стене и почувства, че се размърдва. Сърцето ѝ заби силно от облекчение.

— Отстранете се! Направете място! — тя размаха свободната си ръка. — Има нужда от въздух.

Репортерите не помръднаха от местата си, решени на всяка цена да се доберат до нещо интересно, свързано с известния футболист. Франк и Шон отстъпиха, когато Коул седна на земята, разтривайки тила си и премигвайки с очи.

— Какво ми става? — промърмори той.

— Припадна — Джесика постави ръка на рамото му. — Добре ли си?

— Да — Коул потърка врата си и разтърси глава, сякаш за да се отърси напълно от замайването.

— Да — повтори той.

Джесика погледна разярено репортерите през рамо.

— Оставете ни на мира! Ще ви дам под съд за нарушаване на личното ни спокойствие.

Един от репортерите се изкиска, като чу заплахата ѝ, но разбра, че всичко вече приключи. Обърна се да си ходи и колегите му го последваха.

Коул протегна ръка:

— Ще ми подадеш ли ръка, Джесика.

Тя му помогна да се изправи. Коул изтупа сакото си.

— Ще се оправи ли? — попита Шон.

— Да, всичко е наред. Махайте се.

Джесика дори не погледна към Франк и Шон. Обгърна с ръка тялото на Коул и подкрепяйки го, се отправиха към черния ягуар на паркинга. Луси ги последва по петите, очевидно слисана от внезапния припадък на Коул.

Когато стигнаха до колата, Коул спря.

— Аз мога да карам — каза той. — Вече се чувствам добре.

— Не знам...

— Може — намеси се Луси, потискайки хълцането си. — Никога няма два поредни припадъка.

— Колко успокоително — промърмори Джесика. — Това мнение на специалист ли е?

— Права е — обади се Коул. — Просто припаднах. Сега съм добре. Няма никакви последствия. Повярвай — той отключи вратата. — Луси, защо не се качиш отзад. Както виждам, ще заспиш.

Джесика се възхити от начина, по който тя отстъпи. Ако Коул ѝ беше приятел или любовник, самата Джесика едва ли би отстъпила мястото си до шофьора на друга жена. Коул направи знак на Джесика да седне до него. Тя се отпусна върху изящната кожа и той затвори вратата. Коул влезе в колата и запали двигателя. Пресегна се и сложи ръката си върху ръцете на Джесика, скръстени в скута ѝ.

— Благодаря, Джесика — промълви той. Отмести топлатата си длан от нейната ръка и хвана лоста за скорости.

Пътуваха, без да говорят, до северен Сиатъл. Тишината не бе тягостна или напрегната, а по-скоро приятелска. От време на време Джесика поглеждаше профила на Коул и се чудеше каква ли бе причината за припадъка. Изглеждаше напълно здрав. Зает с мислите си, Коул не откъсваше очи от пътя. Профучаха край университетското градче.

— Къде отиваме? — попита Джесика. Забеляза, че той не пое пътя към дома ѝ.

— Ще оставя Луси в хотела. Тя е уморена.

Джесика се обърна. Луси се бе свила в ъгъла, дълбоко заспала, с отворена уста и полуопряна на прозореца.

Когато стигнаха в хотела, Джесика помогна да изкарат Луси от колата. Отвори пред Коул вратите на хотела, а след това и на асансьора. След малко спряха на етаж. Коул почти пренесе Луси в стаята ѝ, която бе свързана с неговата — сигурно от благоприличие, помисли си Джесика. Поседна на стола до телевизора, докато Коул отнесе Луси в леглото.

След няколко минути той надзърна иззад ъгъла на стаята.

— Трябва да сваля лещите си — каза той. — Ей сега идвам.

Джесика кимна. Огледа бъркотията в стаята. Леглото на Коул бе оправено, но дрехите бяха разхвърляни по всички столове. От отворения куфар стърчаха камари от бельо и чорапи. Няколко списания, между които „Спортс илюстрийд“ и „Уайн Спектейтър“, лежах на пода до леглото заедно с празна кутия от шоколадови бонбони. В краката ѝ се търкаляха обувки. Джесика събра всички сили, за да се въздържи да не се наведе и да подреди всички обувки в редица.

Когато Коул излезе от банята, носеше очила с метални рамки, чийто цвят се доближаваше до цвета на неговите тъмнокафяви коси. Джесика го погледна. Очилата му придаваха привлекателна слабост, която не съответстваше на атлетичната му фигура. Но контрастът ѝ допадна.

— Какво гледаш? — попита той. — Невъобразимата бъркотия ли?

— Да — Джесика стана и се усмихна. — Знаеш ли, наистина не бива да ядеш шоколадови бонбони в леглото.

Коул свали вратовръзката и я метна върху най-близкия стол. После разкопча ръкавелите си.

— Мога да ям всичко, каквото си поискам, в леглото, госпожице Уорд. Голямо момче съм.

Джесика поруменя и бе доволна, че Коул насочи вниманието си към шкафа. С гръб към Джесика, съблече ризата си. Остана само по тениска. Джесика го наблюдаваше как се съблича. Чувстваше, че редно да отклони погледа си. Коул навлече през глава плътен пуловер.

— Така е много по-добре. Мразя вратовръзките — заяви той. — Сигурно са измислени от жена.

Джесика скръсти ръце.

— Тогава високите токове трябва и са измислени от мъж, сутиените също.

— Сутиените ли? Няма начин. И без това човек трудно се оправя с тях.

— Да, но жените ги носят.

— Да — Коул разкопча колана си. — Но мъжете трябва да ги опипват в тъмното. Не знам кое от двете е по-лошо.

Той измъкна колана си, а Джесика се чудеше какво ли ще направи. Тревожеше се, че темата на разговора няма да е по вкуса ѝ. Той я погледна и около очите му се появиха бръчки.

— Имам намерение да се напъхам в джинсите си, Джесика. Ако искаш, гледай. Ако не искаш, обърни се.

Джесика се обърна бързо. Чу го да се подсмива тихичко, докато си сваляше всекидневните панталони. После до нея стигна металният звук от дрънченето на друг колан, докато намъкваше джинсите си.

— Би ли ми подала онзи чифт обувки „Док Сайдс“? — попита той.

Джесика се наведе, намери чифт кафяви мокасини и ги хвърли зад гърба си. Накрая се осмели да погледне.

Коул седеше на стола и си обуваше обувките. Тя се обърна.

— Не си срамежлив, когато става въпрос да се обличаш пред чужди хора — заяви тя.

— Имам твърде голям опит в събличането по съблекалните, за да ме е срам.

Той я погледна и за миг усмивка озари лицето му.

— Обзалагам се, че си точно тоя тип хора, които обичат да се събличат само в пълен мрак — той се изправи. — Бас държа, че си от ония, чиито пижами покриват и пръстите на краката.

— Жриците не носят пижами.

— О, така ли? — засмя се Коул. — Тогава какво носят?

— Никога не ще узнаеш, докато не бъдеш посветен — тя леко се понесе към вратата, като се държеше по-самоуверено, отколкото всъщност се чувстваше. Целият този разговор за събличане и обличане я изнервяше.

Коул вървеше бавно след нея.

— А как мога да бъда посветен, майко игуменке?

Тя каза:

— Трябва да дадеш обет, както всички останали — отвори вратата благодарна, че излиза от стаята му.

Коул караше, без да проговори, докато не стигнаха до върха на Мос Клиф.

— Ето тук видях монаха — каза Джесика и посочи табелката на винарската изба „Св. Бенедикт“. — Излезе на пътя точно пред мене.

— В тъмното ли?

— Да.

— Странно.

Те преминаха покрай подредените в идеално прави редици лозови насаждения, отглеждани на върха на отвесния склон главно с показна цел, за да могат туристите да добият представа за лозята, преди да пристигнат във винарската изба. Лунната светлина се отразяваше в езерото край източния край на къщата на Каванети и рисуваше сребърна бразда по покрива.

— Красиво е — промърмори Джесика. — Независимо колко пъти минавам оттук, винаги е красиво.

— Дяволски красиво.

Коул бе изкопал голяма част с изкуственото езеро със собствените си ръце и бе засадил много от лозите по склона. Пръстите му здраво стискаха кормилото. Лицето му бе напрегнато — ноздрите му потръпваха от възбуда, която Джесика не можа да си обясни. Може би от любов или омраза? Или горчиво-сладка смесица от двете.

— Защо се отказа, Коул? — попита тя тихо.

— Тогава го мразех.

— А сега?

— Има ли значение? — той навлезе в алеята за коли, която водеше към вилата. — Чу какво каза Франк.

Джесика отвори сама вратата на колата, когато ягуарът спря пред къщата. Тъкмо се канеше да излезе, но гласът на Коул я спря.

— Джес...

Тя го погледна през рамо. Коул прокара ръка през късо подстриганата лъскава коса. За първи път, откакто се завърна, изглеждаше притеснен:

— Да?

— Какво ще кажеш да се разходим?

— Сега ли?

— Да? Много ли си уморена?

Джесика отдавна не се бе чувствала толкова бодра. Сякаш увеселителното влакче, с което тя лудо препускаше цялата вечер, бе възпламенило нещо у нея.

— Страшно съм навит — продължи той. — А и нощта е толкова ясна. Можем да се разходим до реката. Какво ще кажеш?

— Ами добре. Но нека първо да си сменя обувките.

— Чудесно.

Коул изгаси светлините на колата и излезе. Последва Джесика до къщата. Тя се надяваше и се молеше баща ѝ да спи в гостната, където го бе оставила.

— Искаш ли да ме изчакаш в гостната? — попита Джесика, като посочи с ръка надясно.

— Какво? Няма да те гледам, като се преобличаш, така ли? Не е честно.

— Не съм свикнала със съблекалните, господин Никълз — тя свали сакото и го окачи в шкафа. — Връщам се след минута.

Свали тесните си копринени панталони, обу джинси, чорапи и обувки за тенис. След това смени блузата в нефритовозелено с широк вълнен пуловер с избелялата емблема на Вашингтонския университет. През цялото време, докато се обличаше, мислеше за чудото, което ставаше с нея. Николо Каванети я очакваше и те щяха да се разхождат заедно.

В детските години играеха заедно, гонеха се през лозята, останали без дъх. А в топлите летни следобеди се бутаха във водата на Семиш Слау — криволичещата река в подножието на хълма. Сега мисълта за предстоящата разходка с него през лозята, окъпани в лунна светлина, ѝ се струваше особено екзотична, дори романтична. Джесика окачи блузата и се укори, че мислите отново отплаваха някъде в света на фантазията. Коул просто се нуждаеше от приятел тази вечер. Бе разтревожен. А и не му се налагаше да я забавлява. Просто тя беше най-удобният човек за момента.

Излязоха от къщата и тръгнаха между вилата за гости и гаража, надолу по пътеката, водеща към лозята. Пред погледа на Джесика,

окъпана в лунна светлина, се разкриваше цялата околност надолу по склона до блатото. Зимата бе сложила своя отпечатък и върху лозите, всички листа бяха опадали. Лозите бяха подредени по двойки, привързани с канап към телени мрежи.

Не можеха да вървят редом, затова Джесика следваше Коул по петите. Не разговаряха, докато не стигнаха до подножието на хълма, на повече от миля от къщата. Там долу под лозята блестеше сребърната лента на Семиш Слау. Вървяха по калната пътечка покрай брега, прекрочваха напоителните тръби, за чието монтиране Коул помага на баща си преди много години. Накъдето и да погледнеше, Джесика виждаше доказателства за усилията и труда на Коул, вложени в тази земя. Неговата пот и кръв, почти толкова, колкото и тези на баща му, създадоха лозята и винарската изба.

Най-после стигнаха до дървен мост, който свързваше имението на Каванети със земята от другата страна на блатото. Коул спря на моста и се надвеси над дървения парапет. Разклати най-горната греда.

— На това ще му дойдат добре няколко пирона — установи той. — Взела е да се разхлабва.

— Гледай да не паднеш — предупреди Джесика. — Тук водата е дълбока. Няма да мога да спася.

Коул се облегна с две ръце на парапета и я погледна.

— Мисля, че можеш да ме спасиш, майко игуменке.

Известно време я наблюдаваше настойчиво, а тя не можа да избегне погледа му. Той изглеждаше толкова спокоен, така уверен. Защо бе изтъкана от нерви? Мушна ръце в джобовете на якето си и се приближи до него.

— Аз съм плувкиня, а ти си едър мъж.

Стори й се, че в думите й звучи съвсем друг смисъл.

— Ти си плувкиня, добре.

Тя го погледна крадешком. Думите му бяха загадъчни, а веселите пламъчета, проблясващи в очите му, я караха да чувства, че той отново си играеше с нея. Джесика се стегна.

— Ако паднеш, трябва да ти хвърля ореола си на жрица и да те измъкна.

Сарказмът в гласа й изобщо не го смути. Той се засмя.

— Ако умра, ще можеш да ми прочетеш някоя тайнствена молитва и да ме съживиш отново.

Той взе камъче и го хвърли във водата.

— Обзалагам се, че можеш да възкресиш човек, госпожице Джесика Уорд. Да го върнеш направо от смъртта.

Коул наблюдаваше малките кръгове, предизвикани от хвърленото камъче. Гласът му постепенно заглъхна, както бавно затихваха вълничките. Джесика разучаваше лицето му и се чудеше какво има предвид. Усмехнатият, бликащ от енергия Коул Никълз стана меланхоличен и мрачен. Искаше ѝ се да го докосне, да постави ръце на раменете му, да положи глава на гърба му, да се притисне към него и да му прошепне, че ще направи всичко за него на този свят. Вместо това стоеше като истукана, безмълвна и неподвижна. Страхуваше се да помръдне.

Коул хвърли още едно камъче.

— Този мост винаги е бил символ за мене — промълви той след малко.

— Как така?

Погледът му се плъзна първо към лозята, а след това отвъд реката, където криволичеща пътека лъкатушеше през блатото и парка, който се спускаше към солените води на Пюджит Саунд.

— Всеки ден, когато работех за баща ми на лозята, имах възможност да наблюдавам какво става през моста. Виждах хората в парка с кошниците за пикник и кучетата си, семейства — майка, баща и разглезените им деца; хора с хубави дрехи и скъпи коли.

Той хвърли нов камък.

— Майка ми никога нямаше време да ме извежда — продължи той. — Толкова бе болна, че дори не ми четеше. Аз пък никога няхах свободен следобед, освен в неделя, но тогава пък не ме пускаха да ходя никъде. Страхувах се, че някой би могъл да набие италианското дете в парка — той се усмихна горчиво. — Затова пък в училище ме пердасеха. Така и не разбрах какво е по-различно да те бият в парка или в училище.

— И ти никога ли не се осмели да прекосиш моста?

Той кимна с глава.

— Не. Докато не се научих да играя футбол. За мене футболът бе като билет, с който можех да избягам от робството. Чрез футбола си спечелих правото да бъда приеман. Мога да ходя, в който парк

поискам, да се кача в най-люксоznата кола, която намеря. Знаеш ли какво?

— Какво?

Коул се изправи и изтри ръце в панталоните.

— Открих, че всъщност разхождането из парковете не е бог знае какво.

— Може би, защото забравяш да си вземеш кошница за пикник и куче — тя повдигна вежди.

Той я погледна. Меланхолията му стопа зад усмивка.

— Ти си смахната — изхили се той. — Хайде да се връщаме.

Джесика вървеше по пътеката и през по-голямата част от пътя нагоре по хълма усещаше очите му върху себе си. Когато почти стигнаха върха му, тя дишаше тежко и учестено. Коул не бе уморен. Той се разсмя, грабна я през краката, метна я през рамо и закрачи покрай вилата за гости. Тя риташе, гърчеше се и го молеше да я свали на земята.

— Слабачка — засмя се Коул, като я пусна на верандата.

— Грубиян.

Тя се изплъзна от хватката му. Но въпреки всичко не можа да сдържи усмивката си, оправяйки косата си. Сложи ключа във вратата. Коул стоеше до нея. Боеше се да го покани на кафе или горещ шоколад. Баща ѝ вероятно лежеше на пода в кухнята или се мотаеше полугол в банята. Въпреки че нямаше желание вечерта да свърши, не можеше да си позволи Коул да види баща ѝ пиан. Коул се облегна на касата на вратата.

— Трябва да се прибирам вече.

Той наблюдаваше лицето ѝ. Сякаш обмисляше дали да ѝ каже още нещо.

— Е, тогава лека нощ, Коул.

Джесика му подаде ръка.

— Благодаря, че ме изпрати.

— Няма защо.

Той се усмихна и пое ръката ѝ, все едно че се забавлява с официалното ѝ сбогуване.

— Джесика...

Тя задържа ръката си в неговата.

— Да?

— Искам само да ти кажа, радвам се, че си тук. Не знаех... — гласът му секна и той отмести поглед. — Не знаех колко много означава всичко това за мене. Отново да видя тези места, къщата, баща ми, тебе...

Вълна от топли чувства се разля по тялото ѝ. Усмихна му се, когато погледите им се срещнаха.

— Също се радвам, че те виждам — каза тя меко. Жадуваше да го целуне и почувства, че ако събере сили да го стори, можеше отново да го дари с щастие.

— Лека нощ, Николо.

— Лека нощ.

Той внезапно се обърна и забърза към колата. Джесика затвори вратата и се облегна на нея. Щастие и копнеж разтърсиха тялото ѝ.

Франк, препъвайки се, влезе в спалнята и видя Шон пред гардероба, все още облечена с костюма, който носеше на вечеринката. Сграбчи възглавница от леглото. Шон го наблюдаваше с дясната ръка на хълбока. Краката ѝ, обути в черни чорапогачи, на високи токчета, изглеждаха дълги и сексапилни. Искаше да хване в шепите си добре оформените ѝ прасци и да ги стиска, докато тя започне да стене от удоволствие. Имаше нещо в роклята ѝ, което я правеше апетитна, без да бъде евтина. Това бе необичайно за поведението на Шон. Тя си бе просто една уличница, която му сви номер, използвайки бременността като причина за брака. Той изпълни дълга си към нея, както би постъпил всеки мъж, носещ името Каванети, макар че за Франк Шон не бе нищо друго, освен едно разнообразие след всичките колежанки, с които имаше връзки. Но Шон загуби бебето. И сега дойде време да се отърве от нея. Въпреки това в тази рокля...

— Къде отиваш, Франк? — въпросът ѝ увисна във въздуха като предизвикателство.

Франк се изправи с възглавница под мишница.

— Ще спя долу в хола.

— Защо?

Шон смукна дълбоко от цигарето и известно време задържа дима в устата.

— Защото така искам.

— Наистина ли искаш така? — попита тя, като започна да се разхожда бавно и изпусна дима от устата си. Начинът, по който сви устни, замая главата на Франк. — Да не би да се страхуваш да се чукаш в къщата на майка си? Страх те е, че ще чуе шума ли?

— Не се дръж идиотски.

Тя изрита обувките си и се приближи към него. Смукна още веднъж от цигарето си. Устните ѝ бяха само на сантиметри от неговите. Франк изви глава, но не се отдръпна. През цялата вечер роклята, която носеше, го подлудяваше от страст и ревност. Гърдите ѝ изглеждаха бели и съблазнителни. Единството, което искаше, бе да зарови лице в тях и да ги целува. Улови се, че откликва на близостта на плътта ѝ — точно това бе нейната цел. Той стисна челюст, отворен от себе си.

Знаеше, че току-що тя приключи една авантюра. Дори не се опита да я прикрие. По-лошото бе, че има връзка с негов приятел, с който играеха заедно тенис. Не може да прояви благоприличие и да се държи настрана от приятелите му. Майка му се оказа права. Шон не бе типът жени, които биха спомогнали за кариерата му. Но затова пък го възбуждаше. Нямаше две мнения по въпроса.

— Харесваш ли роклята ми? — попита тя и плъзна ръка надолу по вратовръзката му.

Франк въздъхна, като се опита с последни сили да се овладее.

— Не ми каза как изглеждам в тази рокля.

— Да, роклята ми харесва.

— Искаш ли да видиш какво нося отдолу.

Преди Франк да успее да отговори, Шон повдигна роклята си и разкри стройните си бели бедра, покрити плътно от фините ѝ чорапи, закрепени с черни дантелени жартиери. Не носеше друго бельо.

Франк изстена. Стисна по-здраво възглавницата и усети, че моментално се втвърди. Затвори очи и въздъхна: „Господи, помогни ми, повече няма да се разправам с тази уличница. Помогни ми за последен път, Господи.“

Тя го стисна между краката. Той стоеше със затворени очи и за него нямаше вече връщане назад.

— Проклетата да си, Шон.

Франк хвърли възглавницата на пода, сграбчи я, повлече я към леглото, хапейки гърдите ѝ. Това бе за последен път. Наистина за

последен път. Разкъса роклята ѝ. Започна да смуче белите ѝ като слонова кост гърди. В това време се опитваше да се оправи с ципа си. Тя се гърчеше под него, докарвайки го до полуда. Той се мъчеше да се измъкне от дрехите си. Ръцете му трепереха. Господи, само ако майка му узнаеше какво безволево копеле е. Щеше да полудее.

Франк се надигна, задъхваше се от страст, плъзгайки ръце нагоре и надолу по бедрата на Шон и под жартиерите. Само като си помислеше за тялото на Шон под себе си. Това му бе достатъчно, за да стигне до оргазъм. Тя зае позиция, в която не се бяха любили от месеци.

Шон обвини ръце около него.

— Каза ли на майка си новината? — рече тя.

— Какво? — попита Франк с пресипнал глас. Ерекцията изчезна мигновено.

— Новината, сладурче — тя прокара лакирания си нокът по гърдите му.

Франк знаеше, че всичко е безсмислено. Шон го стори. Съвсем преднамерено го бе възбудила, за да може после да го унищожи.

— Какъв е проблемът, сладурче? — Шон сви устни и погледна надолу към корема му. — Да не би Малкият Поки да се превърна в малкия Гъмби^[1]?

— Кучка — Франк се отдръпна от нея и стана. — Ах ти, кучко, такава?

Навлече панталоните си. Лицето му пламтеше. Шон се подпря на лакти, без да си затваря краката. Хилеше се насреща му. Искаше му се да я удари. Боже господи, как искаше да я удари.

— Какво има, сладурче? — гласът ѝ преливаше от сладникава невинност. — Аз ли казах нещо?

— Искам да се махнеш отук! — Франк сграбчи възглавницата, която преди малко хвърли на земята. — Още утре!

— Но...

— Утре! — и той затръшна вратата след себе си.

След като Коул си отиде, Джесика се облегна на вратата и започна да си припомня думите му. Спомни си как танцува с нея, как я

повдигна и пренесе до дома ѝ. Не бе на себе си. Сякаш бе на седмото небе. Едва ли ще успее да заспи.

Нощта бе ясна и светла. Красива нощ, отлична за наблюдение на звездите. Джесика отиде в спалнята си. Взе кутията с телескопа, изтика го през коридора, после го примъкна по стълбата до тавана и накрая го изнесе на тясното балконче на покрива.

Там започна да сглобява сложния уред — действия, които ѝ бяха така познати, че можеше да ги извърши със затворени очи. През цялото време, докато затягаше винтовете и регулираше триножника, си мислеше за Коул. Нито един мъж в живота ѝ не бе успял да накара сърцето ѝ да бие така лудо, както тази вечер. Нито един мъж досега не породил у нея онова блажено чувство на щастие, което надхвърляше обикновената радост.

Връзките ѝ с мъжете бяха толкова неинтересни и незадоволителни, че през последните няколко години тя се отказа съвсем от тях. Джесика трудно се добираше до мъжете, които я интересуваха, а като успееше, те губеха своята привлекателност след няколко месеца. След известно време започна да се обвинява, че е неспособна да изпита щастие от връзката си с мъж.

Нито един от тях не събуди у нея чувствата, които предизвикваше Коул. Чудеше се дали реакцията ѝ към него не бе просто увлечение, останало у нея от момичешките ѝ години, подхранвано от фантазиите, които тя сама си създаде във времето.

Джесика свали капака на обектива. Коул бе последната ѝ надежда, що се отнася до мъжете. Ако я разочароваше, дори и мечтите ѝ да не се сбъднеша, тогава единственото, което ѝ оставаше, бяха фантазиите. Сведе лице към окуляра. Може би трябваше да стои настрана от Коул. Вероятно фантазиите бяха по-безопасно място от истинския живот и можеше да кара достатъчно добре и сама.

Около половин час Джесика се успокояваше, като изучаваше небето. Можеше така лесно да се потопи в него. След известно време реши да премести телескопа си, за да има по-добър изглед към западната част на небето. Едно дърво пречеше и затова трябваше да се премести до парапета на балкона. Джесика внимателно повдигна тежкия телескоп и запристъпя заднишком, без да сваля поглед от досадната ела. Мислеше си, че ѝ остават още само няколко стъпки, за да получи желанния ясен образ. Продължи да върви назад. После

постави триножника на земята, опирайки се на парапета, за да погледне отвъд дървото.

Парапетът, изгнил от слънцето и дъжда, не издържа на тежестта и поддаде. Джесика изпищя и размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие, като се олюля на един крак. Намираше се на височина етаж и половина от земята, а под нея се простираше стръмен склон, покрит с гъсти къпинови храсти.

Почувства, че полита от покрива. Точно в този момент две ръце се протегнаха от сенките и я сграбчиха.

[1] Игра на думи с двама герои от популярни американски комикси. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Някой изблъска Джесика на сигурно място. Издърпа я назад силно, тя политна и падна, избутвайки спасителя си в сянката, хвърляна от стряхата. Изправи се бързо и се завъртя, разтреперана от мисълта, че на покрива има още някой, а тя дори не е разбрала за неговото присъствие.

Взря се в мрака. Дишаше тежко. Беше изплашена. Ударите на сърцето ѝ отекваха силно в ушите. Мислеше, че ще оглушее.

— Кой е там? — извика тя.

Сенките се раздвижиха.

— Кой е? — извика тя отново, но гласът ѝ трепереше.

Монахът пристъпи напред. Сърцето ѝ замря.

— Кой сте вие? — прошепна тя дрезгаво.

— Аз съм брат Козимо — чу отговора, когато монахът застана на лунната светлина. Бе висок мъж, широкоплещест колкото Коул. Ръстът му бе подчертан от заострената качулка, която хвърляше сянка върху лицето и скриваше чертите му. Той мушна ръцете си в широките ръкави на черната свещеническа одежда и застана мълчалив пред нея.

Джесика се почувства малко по-сигурна. Нужни бяха няколко секунди, за да извади ръцете си, ако решеше да ѝ стори нещо лошо. И все пак току-що я предпази от падане. Не би спасил живота ѝ само за да я нарани по-късно.

— Какво искате? — запита тя.

— Значи наистина ме виждате.

Каква странна забележка! Разбира се, че го вижда.

— Да, виждам ви. За какъв се мислите, за невидим ли?

Той не отвърна на сарказма ѝ. Джесика внезапно почувства силно желание да потисне гневния си изблик.

— Вижте, благодаря ви, че ме спасихте, брат Козимо. Благодарна съм ви, но ме изплашихте.

— Съжалявам. Надявах се, че няма да ме видите.

— Е, но ви виждам — отвърна тя неубедително.

— И ме видяхте също така и онази нощ до табелката, нали?

— Да. Застанахте точно срещу мен. Изплашихте ме до смърт.

— Изплашихте ме! — засмя се той. Неговият дълбок, приятен смях успокои донякъде страховете ѝ. Не ѝ приличаше на отмъстителния луд, за който го помисли. Постави ръце на телескопа. Краката ѝ още трепереха.

— Какво правите тук? — запита тя. — Да не сте монахът на търговските представители?

— Търговските представители ли? — попита той. Начинът, по който произнесе думите, показваше, че значението им му е напълно непознато.

— Става дума за търговския представител на „Свети Бенедикт“ и за мънкащия монах.

— Аз не мънкам.

— О! — Джесика присви очи. — Тогава кой сте?

— Аз съм пазителят.

— На какво?

— На винарската изба. — Той пристъпи напред. — А вие сте Джесика Уорд.

— Откъде знаете? — Ръцете ѝ стиснаха телескопа по-здраво.

— Виждал съм ви в лозето и в дома на Каванети. Последният път, когато ви видях, беше на приема на Николо.

— Виждали сте ме?

— Да, но очевидно вие не сте ме видели.

— Това беше преди тринадесет години!

— Така ли? Времето е загадъчно нали, госпожице Уорд?

— Нима се въртите около „Св. Бенедикт“ в продължение на тринадесет години?

Той се приближи.

— О, много по-отдавна. От 1938 година.

— От 1938 година ли?

Джесика наклони глава. Опитваше се да зърне лицето му, но не успя да види нищо в тъмнината.

— Защо не съм ви виждала преди?

Монахът сви рамене.

— Не знам. Може би не е дошло времето да ме видите. Знаете ли, рядко някой ме вижда. А аз не разговарям с никого от много

години.

— Защо стояхте пред прозореца ми онази нощ?

— Що се отнася до това — качулката на монаха се наклони, когато той погледна надолу в земята, а след това към нея, — трябва да призная, че ви шпионирах.

— Защо?

— Когато ви видях за първи път, не знаех коя сте. Оттогава започнах да мисля и стигнах до заключението, че вие сте Джесика Уорд, детето, отгледано да бъде жена. Но тогава до табелката не знаех това. А вие приличате... — той млъкна.

Джесика се наведе:

— Да?

— Няма значение, госпожице Уорд. Не точно сега. — Монахът въздъхна, големите му рамене се повдигнаха, после се върнаха в нормалното си положение. — Няма значение.

Джесика се взря в монаха, вече не се страхуваше, че ще ѝ стори зло. Мушна премръзналите си ръце в джобовете.

— Има легенди за избата „Свети Бенедикт“ как монаси пазят тайната на вината, но винаги съм мислила, че това е преувеличено.

— Преувеличено?

— Просто нещо, с което да привлекат вниманието на хората.

— А, разбирам. — Монахът отново поклати глава. — Наистина разпалва въображението, нали?

— Но вярно ли е?

— Да.

Джесика го погледна с любопитство. Легендата бе истина. Един монах наистина често посещава избата „Свети Бенедикт“. А този е тук от 1938 година. Трябва да бе на годините на Майкъл Каванети, когато е започнал да работи като пазител. Ако е бил млад — двадесетгодишен монах, сега да е на седемдесет и две години. Джесика огледа широките рамене и изправената фигура на монаха пред нея. Възможно ли бе да е около седемдесетте? Някак си не ѝ се вярваше.

— Бихте ли ми казали, госпожице Уорд, какво правите тук горе?

— Гледам звездите. Всъщност търся комети, но луната е прекалено ярка.

— А какъв е този апарат?

Той посочи телескопа. Джесика погледна ръката му. Кожата не бе набръчкана и покрита с петна — не, това не бе ръка на седемдесетгодишен мъж.

— Телескоп.

— Уред за наблюдаване на звездите ли?

— Да. Никога ли не сте виждали телескоп?

— Не. — Брат Козимо се приближи до нея. — Бихте ли ми показали как работи?

На Джесика не ѝ се вярваше, че той никога не бе виждал телескоп, но си замълча и му показа как да гледа през окуляра. Насочи телескопа към Марс, който приличаше на голям червен фар на хоризонта. Брат Козимо бе очарован от телескопа и изяви почти детски ентузиазъм. Неусетно за себе си Джесика му показа Луната, Юпитер и неговите спътници и безброй съзвездия. Той познаваше много от звездите, което ѝ направи силно впечатление и я подтикна да го запознае с още много други. Преди да осъзнае колко много време мина, над източната част на планината Каскейд се зазори.

Джесика погледна часовника си. Очите я боляха и се затваряха от умора.

— Господи — възкликна тя, — седем часът е.

— Така ли? — Брат Козимо се изправи. — Трябва да вървя.

Джесика разтри очи.

— Нямах представа, че е толкова късно. — Тя се засмя: — Искам да кажа, толкова рано!

Брат Козимо скръсти ръце и наведе глава към нея:

— Благодаря ви, че ми показахте телескопа си. Удивителен инструмент!

— Е, можете да гледате с него винаги, когато пожелаете.

— Само че бъдете внимателна, когато сте навън, госпожице Уорд — я предупреди той. — Всички сгради на „Мос Клиф“ са стари. Трябва да бъдете изключително предпазлива.

— Обещавам ви, че ще внимавам. И много ви благодаря, брат Козимо, че спасихте живота ми снощи.

Още веднъж той наклони глава.

— Може би скоро отново ще се срещнем и разговаряме.

Джесика кимна и се зае да опакова нещата си. Когато привърши и стана, за да върви, не видя и следа от брат Козимо. Дори не бе чула

отдалечаващите се стъпки. Сви рамене и слезе във вилата. Строполи се в леглото и заспа дълбоко, без да се страхува вече от монаха.

В хотела Коул лежеше буден в леглото си с ръце, сключени под главата, и поглед, забит в тавана. Какво се е случило в тази гостоприемна къща? Откъде се появиха образите на воюващите рицари? Не знаеше нищо за кръстоносните походи, но въпреки това със сигурност можеше да твърди, че във виденията си бе рицар от кръстоносен поход.

С длани притисна тила на главата си, сякаш да изстиска някакъв смисъл от мислите си. Не бе ли загубата на съзнание първият признак на шизофрения? Един от приятелите му го дразнеше, доказвайки, че се превръща в шизофреник. Коул ни най-малко не смяташе това за смешно. А че има видения, когато губи съзнание, изобщо не го забавляваше.

За първи път през живота си позна истинския страх, не страха от нападателя във футболна фланелка, устремил се към него, решен на всяка цена да победи. Това бе нещо реално и той свикна да го очаква. Или ще се отмести от пътя му, или ще бъде съборен на земята. С това можеше да се справи. Но тези припадъци бяха нещо съвсем различно. Нямаше представа какво ще се случи или кога ще получи нов пристъп.

Затвори очи и за да се разсее, започна да мисли за Джесика Уорд. Великолепна жена, много по-красива, отколкото очакваше. Бе такова слабичко хлапе, с дълги крайници и непохватни движения. И все пак някои хора, както вината, само печелят от годините, като подобряват цвета и вкуса си. Уморена усмивка се появи в ъгълчетата на устните му. Джесика Уорд, с гарвановочерните коси, бе станала толкова сладка и прекрасна, колкото отлежало „Шардоне“. Той бе готов да се обзаложи, че е приятна колкото него, а може би и повече.

Клепачите му се притвориха при спомена за нея — начина, по който отмяташе назад косата си и се усмихваше. Помнеше тази усмивка още от миналото — ъгълчетата на устата ѝ се отпускаха, вместо да се повдигнат, сякаш никога не си позволяваше да се засмее истински. Спомни си, че трябваше да надникне в очите ѝ, за да види истинската ѝ усмивка. Джесика Уорд винаги бе съдържана и невъзмутима.

Зачуди се как ли би изглеждала, ако се отпусне. Може би не бе в природата ѝ да излезе от студената си сдържаност.

Коул заспа и потъна в странния си сън.

Нощта бе прохладна и тиха, но спокойната атмосфера не можеше да заблуди Коул. Очакваше всеки момент да бъде атакуван от сарацините, разположили лагера си отвъд реката. Крачеше по закрития проход, свързващ двата бряга на реката. Стъпките му отекваха глухо в тъмнината. През деня християнската войска се справи доста добре с бенга долу, при защитните талпи. Но сега, на разсъмване, строителният участък бе спокоен. Твърде спокоен, което не бе по вкуса му.

При отдалечената кула се обърна и закрачи обратно. Дванадесет от рицарите му стояха на стража в кулата близо до войската. Някои от тях играеха със зарове на светлината, хвърляна от една капеща факла, но повечето се взираха тревожно към другата страна на реката. Чакаха и наблюдаваха.

Плъзнаха слухове, че сарацините могат да използват срещу тях смъртоносния гръцки огън^[1]. Коул сви устни. Всички знаеха, че гръцкият огън може да превърне човека в пепел и няма друго спасение от него, освен бързи крака и бърз жребец. Честта най-вероятно ще изпрати него и хората му на сигурна смърт.

Денят бе непоносимо горещ, но сега пустинният вятър донесе прохлада и благоухания през реката. Коул пое дълбоко въздух и сложи дясната си ръка върху дръжката на меча. При това движение потрепери. Рамото му все още беше възпалено от раната, получена преди два дни.

Замисли се за дома си в полите на Алпите, където нощите бяха прохладни, а водата — благоуханна. Мислеше за своя замък, издигнат над селото, за полята и лозята, които се простираха до планината. Винаги се любуваше на гледката към лозята, когато се изкачваше по стръмните и скалисти склонове, сякаш се опитваше да предизвика природата.

Когато прие християнството, то му се стори много благородна идея, макар че след месеците, прекарани в Божии гроб, започна да се чувства изтощен от песъчинките, полепнали по езика му, и от кръвта

по ръцете. Почиташе Бог и съзнаваше колко е важно да се възвърне Йерусалим от арабите, така че християнските поклонници да могат да пътуват дотам необезпокоявани. Въпреки че никога не бе одобрявал убийствата и масовите кланета, за негово най-голямо огорчение бързо стана известен с проявената си храброст в сраженията. А сега трябва да защитава с живота си — тази ивица от вода и пясък, и този безпорядък от подпорни греди — едно идиотско усилие, ако човек се замислеше. Усмихна се мрачно.

— Господи, те подготвят машините си!

Коул се обърна в посоката, която показваше рицарят му. Нямаше грешка, сарацините се тълпяха около осем каменомети, разположени на брега на реката.

— В смъртна опасност сме! — извика един сержант. — Ако хвърлят срещу нас гръцки огън, ще ни изгорят живи. Бягайте!

— Стойте! — прогърмя гласът на Коул.

— Но, господарю, какво ще правим?

— Ще се молим. — Коул впери поглед в каменометите, чиито очертания едва се различаваха в мрака. — Всеки път, когато хвърлят огън срещу нас, ще коленичим и ще се молим на Бога да запази живота ни. — След това отново се обърна към войниците. — Междуременно заредете тези арбалети със стрели и да видим колко неверници можем да изпратим на Аллах.

Арбалетите бяха безполезни срещу сарацините. Стрелците на кулата бяха прекалено далеч, за да поразят противниковата линия.

Точно преди полунощ сарацините изстреляха първия залп гръцки огън. Коул никога не беше виждал подобно нещо и за момент забрави собствения си съвет да лежи долу. Огънят прогърмя срещу него — огнено кълбо, голямо колкото буре и с опашка, дълга колкото копие. Приличаше на летящ към него дракон, който осветяваше небето толкова ярко, сякаш бе пладне.

С гръцкия огън долетяха също така камъни и къси копия, които правеха придвижването невъзможно. Коул извика стрелците с лъкове и след половин час двадесет бойци бързаха към кулата. Пресрещна ги. Част от моста зад него бе обхванат от пламъци. Рицарите се бореха с наметалата си и ведра с вода да потушат огъня. Войници тичаха по брега, за да избягнат попаденията на противника, опитвайки се да

загасят пламъците в основата на кулите. Ако бъдат изстреляни още десетина залпа, всичко щеше да бъде унищожено и загубено.

Коул и стрелците с лъкове се снишиха и се промъкнаха през моста. Арбалетите не бяха ефективни. Твърде много време отнемаше, за да бъдат пуснати тежките стрели и след това да бъдат заредени с нови. Но английските лъкове с големина на човешки ръст бяха нещо съвсем различно. Добрият стрелец можеше, веднага след като пусне едната стрела, да сложи друга. А резултатът бе непрекъснат дъжд от стрели, който действаше ужасяващо и дезорганизиращо, и можеше да накара сарацините да изоставят машините си.

Коул каза на стрелците какво има предвид и те заеха позиции в най-близката до сарацините кула. Бяха изключително точни и със смели сърца. Не се бояха от прелитащите край тях камъни и огън. Когато един стрелец падна, жертва на камък, ударил го по шлема, Коул взе неговия лък и застана на мястото му. Самият той беше доста добър.

Броят на залповете намаляваше, тъй като сарацинските войници се катереха, опитвайки се да избягнат стрелите. Планът му даде резултат. С удвоени сили Коул извади стрела от кочана, праметнат през рамото, когато чу приближаващ се гръм и с крайчеца на окото си видя избухването на светлина. Но не склони глава. Бе решен да води близък бой.

Гръцкият огън го удари по шлема и силата на снаряда го хвърли напречно на моста. Изгаряща болка разкъсваше главата му и се разнесе по раменете, толкова силна, че спря дъха и вика му. Той се заклатушка срещу перилата, като се опитваше да свали шлема. Болката го подлудяваше. След това се потопи във водата. Мислеше си, че умира.

Телефонът иззвъня и събуди Джесика около единадесет часа на обяд. Пипнешком затърси слушалката. Беше Мария — разстроена, произнесе дълга тирада за Изабела. Би ли могла Джесика да дойде веднага? Госпожа Каванети желае да разговаря с нея спешно.

Джесика се съгласи и скочи от леглото. Взе набързо душ, облече се и тръгна към къщата на Каванети, като се чудеше какво би могло да

я разстрои толкова. Мария ѝ отвори страничната врата и я заведе горе, в покоите на Изабела, където тя седеше на канапето близо до камината.

— Джесика! — Изабела стана и отметна вълненото одеяло на квадрати, праметнато пред краката ѝ. — Видя ли вестника?

— Кой вестник? — запита Джесика.

— „Пост Диспеч“. — Тя взе част от вестника и го размята пред Джесика. — Погледни това.

Джесика се приближи бързо и взе вестника. Изабела се стовари на канапето и покри очи с ръцете си.

— Мария, донеси ми хапчетата. Ще получа нов пристъп на мигрена, а днес просто не мога да си позволя да прекарам деня в леглото.

Мария се засуети в банята ѝ, а Джесика започна бегло да преглежда вестника.

— Каж ми какво виждаш — просъска Изабела.

— „Японски научни работници започват курс по голф в Самиш Вали“?

— Не, не! Не това!

Джесика погледна надолу.

— О...

Дъхът ѝ замря, когато очите ѝ се спряха на заглавието „Коул Никълз се разделя с миналото“. Докато четеше бегло статията, стомахът ѝ се сви. Журналистите бяха изкарали на бял свят факти от живота на Коул. Неприятната случка, сполетяла го на игрището, и сегашните му проблеми с жената във Филадельфия. Цялата тази информация бяха вмъкнали във връзка с публичния му скандал с Франк пред винарната „Фолз“. Разказаното създаваше впечатление, че Коул е сърдитият блуден син със склонност към насилие, човек с ненаситно его и дълбоко вкоренена омраза към природения си брат.

Джесика вдигна поглед от статията, поразена от изкривената от журналиста истина.

Изабела стисна устни.

— Точно така — грубо и отсечено каза тя, когато се появи Мария с чаша вода и флакон с хапчета.

Ръката на Изабела трепереше, докато с мъка отвори капачето и изсипа три таблетки на дланта си. След това ги хвърли в устата и ги глътна с вода.

— По-лошо от това не може да бъде. Казах ти, че Николо е боклук. Сега той въввлече моя Франк в публичен скандал. Публичен скандал! — Тя притвори очи. — Тръпки ме побиват, като си помисля какво ще кажат хората, когато прочетат написаното!

Джесика бе потресена! Изабела не намираше нищо недобросъвестно в статията! Тя посочи вестника.

— Но Франк...

— Репутацията на Франк ще бъде съсипана от този негов полубрат! Тази... тази... тази измет! — Изабела масажираше слепоочията си. — Ако семейство Блейк научат за връзката на Ник с нашето семейство, те ще бъдат шокирани, огорчени!

— Кои са Блейк?

— Не знаеш кои са Блейк? — Изабела погледна Джесика презрително. — Не си чувала за Блейк, Дейвънпорт и Ашър?

Изабела въздъхна пред невежеството, изписано върху лицето на Джесика.

— Тед Блейк има най-престижната юридическа фирма на северозапад. След Коледа Франк трябва да постъпи на работа при тях. Използвах всички възможни начини, за да му осигуря място там.

— Те не знаят ли, че Коул е брат на Франк?

— Не. И не смятам да научат. Не съм се трудила цял живот да подготвя място на Франк в обществото само за да може Ник да го съсипе.

Джесика погледна към Мария, която седеше на крайчеца на канапето и чупеше ръце. В тъмните ѝ очи се четеше дълбока тревога.

— Госпожо Каванети, Коул нямаше...

— Ти си била там миналата нощ — прекъсна я Изабела. — Какво се случи? Така ли беше, както пише във вестника? Колко души ги видяха да се бият?

— Не знам. Май нямаше други, освен журналистите. Но, госпожо Каванети, мога да ви уверя, че случилото се пред винарната едва ли може да се нарече публичен скандал!

— Тогава как ще обясниш тази снимка?

Джесика хвърли поглед на вестника, който все още държеше в ръка. На снимката се виждаше Коул, проснат на земята, а Франк надвесен над него.

Изабела седна и намести стройните си крака.

— Поне Франк е победил и му е показал на какво е способен.

Джесика поклати глава и остави вестника върху стъклената масичка до фотьойла. Изабела предпочиташе да не слуша аргументи или пък истината и вероятно нямаше да приеме и дума в защита на Коул. Искаше да вярва, че Франк не е виновен и че Коул е източникът на всички злини, точно както правеше години наред.

— А знаеш ли какво още се случи? Чу ли какво стана в склада миналата нощ?

— Не. Какво се случи?

— Някой влязъл в склада и унищожил целия ни инвентар.

Джесика пребледня.

Изабела пое въздух.

— Да. Целият инвентар. За щастие всичко сме застраховали, всичко. В противен случай сега щяхме да бъдем разорени. Все още не съм сигурна как ще изпълним поръчките си.

— Кой би направил подобно нещо?

— И ти питаш? Смятам, че е Ник. И повече няма да стоя със скръстени ръце и да позволя на този футболист да унищожи всичко.

Наблегна на думата футболист, сякаш че с нея описваше най-унизителната професия на света.

— Ник е тук заради баща си. Но измислих как да го накарам да си иде.

— И как ще стане това? — запита Джесика, като се опита да прикрие загрижеността в гласа си.

— Изписват Майкъл от болницата. Аз ще се грижа за него. Ще го доведе обратно тук, където Ник не може да го види.

— Няма да разрешиш на Коул да види баща си?

Джесика отново погледна към Мария. Възрастната жена поклати глава и гледаше в пода.

— Присъствието на Ник няма да се отрази добре на Майкъл. Точно обратното. Веднага след като Ник открие, че няма достъп до баща си, ще си иде. И ще се отърва от него.

Изабела стана.

— Мария, пригответи ми зеления вълнен костюм. Отивам в болницата.

Мария кимна и забързано излезе от стаята.

— О, Джесика — добави Изабела, — благодаря ти, че излезе по магазините с Шон вчера. Франк ми каза, че тя всъщност изглеждала доста прилично.

— Изглеждаше чудесно. Би трябвало да я видите, госпожо Каванети.

— Ах, наистина оценявам усилията ти. А сега, моля те, извини ме. Трябва да се облека.

Джесика си тръгна. Бавно слезе по стъпалата и закрачи покрай малкия параклис, построен от Майкъл Каванети години преди тя да се роди. Погледна към сградата и реши да влезе. Беше разтревожена от решението на Изабела да премести съпруга си в къщата само за да попречи на Коул. Имаше нужда да помисли, а параклисът бе най-доброто място за размисъл.

Отвори тежката дървена врата и пристъпи в малкия, измазан с гипс, параклис. В дъното, над олтара, върху прозореца имаше изображение на Свети Бенедикт, пишец в книга. Винаги ѝ харесваше кроткото изображение на лицето на светеца, а като малка смяташе, че това е Исус, докато Мария не ѝ обясни кой е. Тогава добрата жена хлъцна учудена от липсата на религиозно образование и направи всичко възможно, за да попълни празнините.

Майкъл Каванети беше построил параклиса в памет на брат си, който бил свещеник в Италия и загинал във Втората световна война. Джесика погледна към стъклената кутия, в която се съхраняваха свещеническите одежди и капюшонът, както и конопеният пояс и молитвената броеница на брата на Майкъл — символ на разбити мечти и сърцераздирателна трагедия. Стъклената мощехранителница означаваше много повече за Джесика от всички останали лични предмети в параклиса.

Тръгна по пътеката между редовете и седна на една пейка вляво. Затвори очи и се отпусна изцяло. Как бе възможно Изабела да е толкова жестока към Коул? Може ли да направи нещо, за да му помогне? Трябва ли да се забърква в историите на семейство Каванети?

Странно чувство я завладя силно и неочаквано, сякаш ѝ казваше, че постъпва правилно, като иска да помогне. Заля я вълна на спокойствие и справедливост. Никога преди не беше ѝ се случвало да получи пряк отговор на въпрос по този начин.

Учудена, Джесика отвори очи и видя, че слънчевата светлина бе проникнала през жълто оцветената част на прозореца и я обливаше с мека топлина. Ето откъде идваше нейният отговор — от слънцето, а не от някакъв друг висш източник. Ето го нейното чудо. Усмихна се на собствената си глупост.

Тъкмо стана, за да си върви, когато вратата на параклиса се отвори. Като накуцваше, Мария се отправи към нея и коленичи пред олтара.

— Ето те и теб, bambina! Стори ми се, че те видях да влизаш тук.

— Тръгна ли госпожа Каванети?

— Да. Уф, тази жена!

— Трябва да направим нещо, за да помогнем на Коул.

Мария поклати глава:

— Да, но какво?

— Не знам. Но тя греши по отношение на Коул. Тази статия във вестника е просто дезинформация. А тя прие всичко така сериозно.

— Иска да вярва, че Николо е лош. Иска да вярва точно това!

Джесика обви с ръка раменете на Мария:

— Мария, ако се сетиш за някакъв начин, по който мога да помогна, обади ми се. Но трябва да внимаваме, за да не ядосаме госпожа Каванети.

— О, Джесика, сърцето ме боли — Мария постави ръце на бузите си и поклати глава. — Горкият господин Каванети.

— Ще измислим нещо. Не се тревожи. — Тя поведе Мария от параклиса към двора.

— И между другото, Мария, има един монах.

— Има монах ли?

— Да. Спомняш ли си, когато те попитах дали си видяла някакъв монах да се навърта около винарната? Всъщност миналата нощ разговарях с него.

— Така ли?

— Да. Името му е Козимо. Брат Козимо.

— Какво? — Мария постави ръка на гърдите си, а веждите ѝ се свъсиха.

— Козимо — Джесика вдигна ципа на якето си догоре.

— Много странно, Джесика! — Мария сграбчи лакътя ѝ с двете си ръце. — И казваш, че си говорила с него?

— Да. — Джесика се загледа в ръцете на Мария, учудена от силата ѝ. — Изглеждаше много приятен. Показах му телескопа. Каза, че е пазител.

— Саррегі!

— Всъщност той спаси живота ми. Полетях от балкона надолу, когато ме хвана и дръпна назад.

— Той те е докоснал? — гласът на Мария беше изпълнен с ужас.

— Да. Какво толкова лошо има в това? — каза тя, като наклони глава. — Какво не е наред, Мария? Какво криеш от мен?

Погледът на Мария се отмести встрани, послуша се и сложи пълните си ръце върху гърдите.

— Мария, какво знаеш за монаха?

— Знам само за един монах с такова име, Джесика. Чувала съм господин Каванети да говори за него.

— И какво е разказвал за него? Кой е брат Козимо?

— Не мога да повярвам, че си говорила с него, че те е докосвал — Мария потърка ръцете си. — Ох, Джесика, кожата ми настръхва!

— Защо?

— Защото монахът, за когото говориш, е Козимо Каванети. Бил е магьосник, еретик, човек, който е възкресил мъртва жена.

— Какво? — възкликна Джесика. Не можеше да повярва, че Мария разказва такива абсурдни неща. Но Мария бе сериозна, а очите ѝ бяха пълни с тревога.

— Не е възможно да си говорила с него — продължи Мария. — Не е възможно.

— Защо?

— Козимо Каванети е бил убит. Бил е зазидан жив от братята на манастира.

— Може би все пак е успял да избяга.

Мария се засмя истерично:

— Vambina, не би могъл да избяга. Но дори и да беше успял, не би могъл да прескочи времето.

— Какво искаш да кажеш?

— Козимо Каванети е умрял отдавна, Джесика. Много отдавна.

— Кога точно, Мария?

— Не съм сигурна. Но ми се струва, че веднъж господин Каванети спомена, че Козимо Каванети е умрял през дванадесети век.

[1] Оръжие, използвано в стари времена при водене на морски бой, особено от византийците, което избухвало при съприкосновение с водата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Джесика се върна във вилата, разкъсвана от неверие и отрицание. Мария навярно грешеше относно монаха. Може би брат Козимо, с когото разговаря, бе кръстен на някой Козимо, живял преди много години. Това обясняваше всичко и все пак защо ще наричат човек на името на магьосник или еретик. Но това вече бе друг въпрос.

Като си окачваше палтото видя, че баща ѝ се разхожда напред-назад из стаята.

— Някой току-що те търси, Джесика.

— Така ли? Кой?

— Някой си Грег. Каза, че ще намине.

Джесика се намръщи. „О, прекрасно“, си помисли тя. Предвиждаше да работи върху доклада през останалата част на сутринта, а после да го подготви за представяне на конференцията по астрономия в Станфорд. Участие в национална конференция не бе шега работа, която може да бъде свършена в последната минута. Трябва да си разпредели коледната ваканция, а ето че два дни се изнизаха ей така.

Мина бързо край баща си. Той я последва в кухнята, където тя започна да тропа със съдовете и да търси нещо за хапване. Не беше закусила и сега стомахът ѝ къркореше.

— Снощи измислих страхотна сцена, Джес — каза баща ѝ, като отвори вместо нея бюфета.

Стотици пъти чуваше това изявление. Баща ѝ чувстваше задължение да оправдава времето, прекарано в люлеещия се стол, където изтрезняваше след пиянство. Джесика отдавна знаеше, че от тия „страхотни сцени“ не излиза нищо.

— Наистина ли, татко? — отвърна тя, без да прояви възторг. Извади едно бурканче с фъстъчено масло и отвинти капака. От хладилника взе друг буркан с мариновани зеленчуци.

— Мисля, че мога да разработя тази идея, Джесика — той я следеше как размазва фъстъченото масло върху филия хляб и отгоре

сложи от маринования копър.

Джесика преви на две филията и въздъхна. Умори се да се преструва, че насърчава баща си, а той да се прави на малко дете. От години си бяха разменили ролите. Тази игра писна на Джесика, писна ѝ до смърт. Обърна се с лице към него. От злоба и отвращение ѝ се отяде.

— Просто е прекрасно, татко. Какво трябва аз да направя сега? Празнична заря ли да устроя?

Той се обиди от сарказма ѝ.

Джесика сложи на масата сандвича. Апетитът ѝ се изпари. Облегна се и зашари с очи по теракотата под себе си.

— Татко, гади ми се от големите ти приказки, великите ти планове и идеи. Чуваш ли? Повръща ми се от тоя въздух под налягане, който си ти — очите ѝ горяха, бузите ѝ пламтяха. — Или седни на пишещата машина и изкарай нещо черно на бяло, или въобще не ми говори повече. Не искам да те слушам.

Баща ѝ стоеше неподвижно и я гледаше. Лявото му око правеше несъзнателен тик.

— Докога ще използваш бягството на мама като извинение за алкохолизма си? Колко време още, татко?

Той се стегна.

— Не съм алкохолик.

— Какво си тогава? Битов пияница? Къде са ти дружките на чашка, татко? Къде са? Откога не си разговарял с човешко същество, освен с мене?

— Аз съм самотник. Нищо лошо няма в това — той скръсти ръце.

— Не мога да те разбера. За какво дойдох. Въобще защо идвам? Никаква промяна! — Джесика с трясък излезе от кухнята. — Ще дойде един приятел след малко. Татко, мислиш ли, че можеш да останеш трезвен до обяд?

— По обяд винаги съм трезвен.

— О, да, вярно — тя поклати глава и побърза да се преоблече. Бе много ядосана, за да се разплаче. Сълзи душаха гърлото ѝ. Заплете косата си на плитка и се вгледа в пребледнялото си лице в огледалото. Как може да е толкова глупава и да повярва, че ще успее да помогне на баща си. Та той дори не иска да погледне истината в лицето.

Двадесет минути по-късно на вратата се позвъни.

Джесика отвори и се изненада, когато видя Коул и Луси на верандата.

— А, здравейте — каза тя.

Изненадата ѝ не остана незабелязана от Коул.

— Очакваш ли някого? — попита той и свали слънчевите си очила.

Луси се усмихна на Джесика. Лицето ѝ бе уморено. Очевидно изпитото и преживяното от предната нощ ѝ оказваха своето влияние.

— А, да. Грег Кеслър позвъни и каза, че ще намине.

— Грег ли?

— Да. Бяхме...

Коул не знаеше за предишната им връзка. Изведнъж почувства неохота да му изяснява положението.

— Познаваме се от колежа.

— А-а-а — провлече Коул, кимайки с глава.

— Извинете ме. Няма ли да влезете? — тя се отдръпна от вратата.

Луси и Коул влязоха в антрето.

— Е, ние за минутка... — Коул тръгна към гостната, седна на една кушетка и мушна ръце под възглавниците. Луси се настани до него. Джесика още веднъж изпита ревност, когато момичето се облегна на ръката му. Джесика прекара нощта на покрива с един монах, а Коул вероятно я бе прекарал, стгушен в извивките на русата си приятелка.

Еуфорията от предната вечер се превърна в студен, тежък камък. Защо реши, че между нея и Коул се заражда нещо? Защо позволи на въображението си да взема думите му на сериозно? Всичко бе просто изявление, че е хубаво отново да видиш стар приятел. Тя бе идиот. Нищо не се е променило през тези тринадесет години. Продължаваше да бъде същият идиот, а той продължаваше да не се интересува от нея.

— Нещо за пиене? — попита тя, като се опитваше да пропъди ледените нотки от гласа си.

Коул погледна Луси.

— Искаш ли нещо, Луси?

Тя се усмихна и затвори очи.

— Само нова глава.

Джесика изпита състрадание към нея.

— Грег.

Джесика пребледня, като чу гласът на баща си.

— Ето те и тебе, млади човече.

Джесика се обърна уплашена, че точно сега баща ѝ бе решил да покаже своята общителност. Бе прибрал ризата си, но косата му падаше на кичури в очите. С крайчеца на окото забеляза, че Коул става. После видя как лицето му се промени от изненада.

— Господин Уорд.

— Как я караш, Грег? — Робърт прекоси килима с протегнатата ръка. Джесика се молеше да не се препъне и падне.

Хвана го за лакътя.

— Тате, това е Николо Каванети.

— Кой?

— Ник. Помниш го, нали?

Гласът ѝ беше напрегнат. Криеше уплахата, защото видя как Коул разглежда баща ѝ и не може да повярва на очите си. Като всички останали и той бе убеден, че Робърт Уорд бе преуспяващ драматург. Но този кожа и кости мъж, с болнав вид и оредяла коса, отдавна не бе виждал сцената на Бродуей. Това бе ясно.

Коул постъпи възхитително, като преглътна шока.

— Помните ме, нали, господин Уорд? Живеех в къщата на Каванети.

— А, така ли? — Робърт се ръкува с него. — Извинявай, синко. Не си нося очилата! Разбира се, че това е Ник! Ник Каванети.

Той продължи да държи ръката на Коул и не сваляше поглед от него.

— Пораснал си. На колко години си вече, Ник?

— На тридесет и пет, господине.

— Господи! Времето лети. Знаеш ли, аз съм на шестдесет и осем? Изглеждам ли ти на толкова, Ник? — той се наведе още.

Джесика си пожела да престане да дрънка. Баща ѝ изглеждаше на деветдесет. Ако Коул бе честен, ще отвърне така, но той само се засмя.

— Изглеждате прекрасно, господин Уорд.

Погледите на Джесика и Коул се срещнаха. Изразът на Коул бе озадачен, а Джесика потъна в земята от срам.

— А това кой е? — каза Робърт, като освободи ръката на Коул. — Малката ти женичка, а?

Баща ѝ пристъпи към Луси. Коул продължаваше да гледа с широко отворени очи Джесика. Тя повдигна брада и издържа на погледа му, докато най-последно той се обърна.

— Не, господине. Тя е моят физиотерапевт — Луси Джирард. Луси, това е бащата на Джесика — Робърт Уорд. — Коул сложи ръка върху кокалестото рамо на Робърт. — Той е много известен драматург.

Луси се изправи.

— А, значи това сте вие, господин Уорд? — тя се ръкува с него. — Никога не съм срещала досега драматург.

— И никога не сте чували за „Адът е за живите“? — попита Робърт.

— Не...

Той се усмихна.

— Е, може би това е било малко преди да се родите. Млада сте, госпожице Джирард.

Джесика се олюля.

— Татко, може би ще се върнеш в кабинета си? При новата си пиеса?

— Нова пиеса? — повтори той.

— Да, за онова, което ми говори тази сутрин.

— О, да — той се усмихна глупаво. — Онази сцена... Разбира се. Трябва да се заловя с нея веднага, още сега.

— Преди да се оттеглите, господни Уорд — го прекъсна Коул, — бих ви помолил за една услуга.

— О, да.

— Чудя се, дали ще ми дадете под наем вилата за гости.

— Какво? — затаи дъх Джесика.

Коул не ѝ обърна внимание.

— Ако сте съгласен, господин Уорд, бих искал да наема вилата.

Робърт премигна.

— Е, синко, добре, но тази къща не е ползвана от много години.

— Чудесно. Ние с Луси ще я проветрим и ще направим всичко необходимо.

Джесика клатеше глава и се опитваше да улови погледа на баща си. Не искаше Коул да бъде толкова близо до нейната къща. Веднъж

видя баща ѝ, но не бе виждал докъде може да стигне, колко лошо може да стане. Ако ги деляха няколко фута, нямаше начин да не разбере сериозността на състоянието на Робърт.

— Дадено, но дори не знам къде е ключът, Ник.

— Мога да ви платя, господине. Налага се да бъда близо до дома на Каванети. Нали разбирате, мащехата ми взима баща ми от болницата. Трябва да съм наблизко. Тя не иска да ме пусне в къщата.

— Не иска ли?

Коул поклати глава. После бръкна в сакото си и извади чекова книжка.

— Слушайте, господин Уорд. Ето хиляда долара. Дайте ми къщата под наем за две седмици. Само това искам.

— Не — Джесика изтегли парите от ръцете на баща си. Върна ги на Коул. — Къщата има нужда от голям ремонт. Съмнявам се, че е обитаема. Сигурно няма да ти хареса.

— Спри, Джесика — възрази Робърт. — Не е чак толкова лошо. Ще проверя за ключа.

— Татко!

Той загътри крака към кухнята.

— Съседите са за това, Джесика — каза той на прага. — Длъжни сме да си помагаме.

Джесика скръсти ръце и се начумери. Бе избрал чудесен момент да се влее в редиците на комитета „Уелкъм Уегън“^[1].

— Е, добре. Не е чак толкова зле — Робърт мина във всекидневната на къщата за гости и се обърна бавно. — Джес, съвсем не е лошо.

— Мирише на мухъл — срязва го тя.

Не бе стъпвала във вилата двадесет и пет години, откакто майка ѝ ги напусна. Джесика се опитваше да не поема дълбоко въздух, от страх да не долови парфюма на майка си. Майка ѝ я изостави. Захвърли я. Никога не се обади повече. Потискащо чувство сграбчи гърлото ѝ. Сърцето я болеше от идването тук.

Луси премина покрай нея, оглеждайки стените.

— Я, виж ти, колко е подредено — възкликна тя. — Виж и тези снимки.

Тя се загледа в купчините снимки над дивана на райета, фотографии на велики актьори и актриси от театъра и киното, като се почне от Мери Пикфорд и се свърши с Мерилин Монро. Повечето от тях бяха с автографи.

— Коул, погледни тук! — тя се обърна сияеща към Робърт. — Нима сте познавали всички тези хора, господин Уорд?

— Някои от тях. Съпругата ми беше актриса. Тя ги събираше.

— Не, тази къща наистина е спретната! — тя прокара ръка по дивана, покрит с кожа от зебра, после докосна бамбуковия стол. — Сякаш Рудолф Валентино е живял тук.

— Моята жена обзаведе стаята. Нейните колеги прекарваха тук времето си, когато ни посещаваха. — Робърт мушна ключа в джоба си с трепереща ръка. — Аз... аз... нищо не промених, след като ни напусна. Но в действителност никога не влизах тук.

— Луси, всичко е потънало в прах. — Джесика обърса масичката за кафе, покрита със стъкло, с върха на пръста си и го вдигна. — Погледни само. Бас държа, че банята е в мухъл.

— О, няма нищо. Това са дреболии — Луси махна безгрижно. — Това място просто ми харесва. Коул, нека видим и кухнята.

Коул повдигна вежди и погледна Джесика. Тръгна след Луси. Излязоха от дневната. Джесика оклюма. Всичките й усилия да прикрива алкохолизма на баща си щяха да се увеличат десетократно.

— Татко — процеди тя през зъби, — този път наистина я свърши. Мога да те убия.

— Защо? — отметна той коса назад. — Ник ми изглежда добър човек. А тази Луси е истинска кукличка, нали? — Той снижи глас: — Мислиш ли, че живеят заедно?

Сърцето на Джесика се сви мъчително, но не му обърна внимание.

— А ти какво си мислиш, татко? — завъртя се на пета и връхлетя върху Грег Кеслър, който стоеше на прага.

— Току-що се канех да почукам — каза Грег, като се усмихна широко. — Здравей, Джесика.

— Здравей, Грег — тя тръгна към вратата и практически го изтласка от къщата.

— Никой не ми отвори — обясни Грег. — После видях, че тук вратата е отворена. Затова реших да си провра главата.

— Баща ми настояваше да покаже къщата на Коул и Луси.

— Защо?

— О, Коул иска да я наемат за две седмици.

— Не изглеждаш много щастлива от това — Грег се навря в лицето ѝ.

— Не съм, но няма значение — тя поклати глава. Реши да не хленчи повече заради Коул. Поне нещата с Грег бяха ясни.

Джесика спря на вратата.

— Грег, какво ще кажеш да отидем да хапнем? — попита тя.

Той се усмихна.

— Искаше ми се да те отвлека за малко. Тъкмо ще ти покажа имението си. Помниш ли оня проект, за който ти говорих на хълма?

— Да, бих искала да го видя — тя влезе в бунгалото, взе яке и чантичка от гардероба.

Настани се удобно на велурената седалка на БМВ-то на Грег и се закле, че ще се повесели, колкото и трудно да ѝ бъде.

Във вилата за гости Робърт Уорд и Луси се бяха задълбочили над албумите с изрезки от времето, прекарано от Робърт в Бродуей, докато Коул се прозяваше и се преструваше, че разговорът го интересува. Бе уморен. Не спа много предишната нощ. Странните му сънища нарушаваха отдиха му. Извини се и отиде в кухнята да пие вода. Напълни чаша от крана. Вилата не бе така мръсна, както предполагаше Джесика. За няколко часа те с Луси я проветриха, почистиха и оправиха леглата. Робърт Уорд им помогна и остана да пие кафе.

Коул изпи водата и се върна обратно в спалнята. Бе отпаднал и му се искаше да подремне. Без да си сваля обувките, се опъна на леглото, закри очите си с ръка и заспа.

Коул се събуди със странното усещане, че лицето и шията му са влажни. Опита се да вдигне ръка към лицето, обаче нежен женски глас го възпря:

— Недей, господарю мой.

Уплашен, Коул обърна глава в посока на гласа. Адска, разкъсваща болка пареше врата и раменете. Значи все пак не загина в

реката? Значи гръцкият огън не го уби.

А може би вече е на небето? Опита се да отвори очи, за да види на кого принадлежеше гласът — на ангел или жена? Но очите му бяха превързани с бинт. И най-слабото движение на лявото око причиняваше болка в главата му.

Разбира се, че ако е на небето, не би бил измъчван така. Може би е в ада.

Коул се опита да говори, да движи устни, но всяко усилие му причиняваше страдание и едва се сдържаше да не изкреци. Влагата по лицето вече не беше хладка. Лицето му гореше. Болката бе на пристъпи. Изстена. От болка гърбът му се изпъна.

— Не се опитвай да говориш, господарю мой — настоя жената.

Тя се наведе над него. Чуваше дишането ѝ. Почувства, че маха затоплените кърпи от лицето и врата му. Грижливо сложи нови кърпи върху него. О, тези бяха приятно хладни. Коул преглътна и се отпусна.

Боже милостиви! Тя сигурно бе ангел.

Вдъхна от парфюма ѝ — нежно ухание на рози, съвършено различен от тежките парфюми, които употребяваха арабите — и мъже, и жени. Бе готов да се обзаложи, че е европейка. А гласът бе така тих и успокояващ, без всякакъв чужд акцент. Говореше му на безупречен италиански, който се лееше от устата ѝ. Коя бе тя? Къде бе той?

— Опитай сега да си починеш.

Тя се изправи — чу шумоленето на полите ѝ, които се влачеха по пода. Отдалечаваше се.

Нима си тръгва? Обхвана го панически ужас. Не бива да го изоставя. Болката ще го подлуди. Опита се да се надигне от койката, на която лежеше.

— Бароне мой! Не бива да се движиш — гласът ѝ звучеше загрижено. — Трябва да лежиш неподвижно.

Коул отново се отпусна. Кърпите пак станаха топли. Кожата му гореше. Рамото биеше. Скърцаше със зъби. Желаше да изпадне в забрава.

По всяка вероятност тя усети, че не се чувства добре. Смени още веднъж кърпите. Коул въздъхна. Чу да налива нещо, а после

долови дрънченето на метал. Навярно разбърква някакъв цяр в съд. Полите ѝ пак зашумоляха по пода, когато се връщаше към него.

— Ето, трябва да изпиеш това — ще облекчи болката ти, ще ти помогне да заспиш. Не, не се движи. Ще ти го дам с капкомер.

Доближи нещо до устните му. Течността потече по устата му.

— Още малко — изрече тя, като сложи пипетката отново в устата.

Той преглътна, внимаваше да не движи главата си. Усети я да се надвесва над него. Знаеше, че тя го разглежда. После прокара ръка по косата му с нежна милувка.

— Благодаря на Господ, че най-после се върнахте при нас, живите, господарю мой.

Коул поиска да ѝ благодари, да вземе ръката ѝ и да я задържи до себе си. Но лекът, който му даде, направи крайниците му неподвижни, а мислите — мъгляви. Изведнъж падна изтощен.

— Спи! — прошепна тя. — Трябва да си възвърнеш силата!

Джесика и Грег се завърнаха късно следобед. Изпрати я до верандата.

— Трябва да бягам — обясни той. — Имам една среща довечера.

— Приятно беше, Грег. — Джесика превъртя ключа във вратата.

— Да, беше. Имахме хубави моменти едно време, Джесика. Защо се разделихме?

— Преследвахме кариера — с крайчеца на окото си тя зърна Коул да отваря вратата на вилата за гости и да тръгва към къщата.

— Предполагам — отвърна Грег. — Е, добре, помисли си за това, което ти казах. Ако решиш да продаваш имението с лозето, искам да съм първият, който ще научи. Мога да направя такава сделка с тебе, че да ти хвъркне акълът. Чула си за игрището за голф, дето се строи в долината, нали?

— Срещах нещо във вестниците. Някаква японска фирма е наета.

— Те са луди по тоя спорт. Ще платят големи пари за земята. Просто виждам зелената поляна покрай блатото. Ще бъде страхотно! — той хвърли поглед настрани. — Здравей, Коул. Как я караш?

— Грег — Коул кимна и застана, все едно, че чакаше Джесика. Джесика не го поздрави. Имаше намерение да го кара да чака, колкото

може повече.

— Ще си помисля за това, Грег. Татко би могъл да се възползва от парите. Сигурна съм в това.

— Добре. Е, хайде, да бягам.

Той се наведе и я целуна за довиждане. Джесика направи стъпка по-близо до него, като уви ръце около врата му и притисна устни до неговите. Искаше да покаже на Коул Никълз, че има и други възможности. Грег се изненада, а после се разтопи в прегръдките ѝ. Притегли я към себе си с две ръце.

— Довиждане, Грег — промърмори тя.

Грег огледа лицето ѝ, очите ѝ горяха.

— Довиждане, Джесика. Чао! — той я пусна със смях и махна на Коул, подтичвайки към колата.

Джесика натисна дръжката на вратата, без да погледне Коул, но прекрасно знаеше, че той се влачи след нея.

— Малките момиченца не бива да си играят с огъня — заяви той.

— С огъня ли? — поклати глава Джесика. Плитката ѝ се плесна о гърба. — Какво искаш да кажеш?

Ядосано го погледна в лицето. Очите му блестяха, мъчеше се да покаже, че се забавлява, но видя нещо студено и сериозно в тях. Сякаш бе недоволен или ревнуваше. Добре.

— Подвела си се по човек като Грег Кеслър и ще си счупиш главата.

— Кой ти каза, че съм се подвела?

Той разглеждаше лицето ѝ доста дълго и тя се почувства неудобно. Джесика вдигна брадичка.

— Не искам никакво обяснение за баща ти — той се приближи.

— Баща ми не ти влиза в работата — тя отвори широко вратата и влезе вътре. Коул я следваше по петите.

— Какво има, Джес? Да не би да те е яд, че съм наел къщата?

— Не.

— Тогава какво има?

Тя се обърна към него.

— Дошла съм тук, за да работя, да подготвя доклада и да видя баща си. Не съм дошла да те информирам относно подробностите на моя личен живот.

Коул я гледаше с широко отворени очи.

— Или пък да слушам мнението ти за Грег Кеслър.

— Джес, послушай ме. Грег Кеслър никога не е бил играч в отбор. Винаги е играл за собствена слава. Затова „Риджмънт Рейдърс“ не станаха никога шампиони. Грег се опитваше винаги да прави голямата игра, когато трябваше да се концентрира върху късите пасове и да търси празните места.

Джесика захвърли чантата си в гардероба.

— Някои от нас нямат отношение към футбола, Коул. Нямам представа за какво говориш.

Коул се опита да ѝ помогне да свали якето, но тя се дръпна, за да се освободи от ръцете му. Той отстъпи и устата му се сви в мрачна гримаса.

— Чувам, че говориш за лозята. Нали не ги продаваш? Получихме разрешително за тази земя.

— Ние ли? — Джесика го погледна презрително, надявайки се да го нарани с думите си. — Ако имаш предвид семейство Каванети — да, те имат разрешително. Но то изтича на Коледа.

— И ти имаш намерение да прекъснеш този договор? И ще продадеш имението?

— С парите баща ми може да постави новата си пиеса.

— Глупости, Джесика.

Тя затръшна вратата на гардероба.

Коул пристъпи по-близо.

— Изабела знае ли за плановете ти?

— Не.

— Не го продавай на Грег, Джесика. Направи ми тази услуга. Не го продавай на Грег.

— Слушай, Коул, не съм ти задължена — тя се втурна да излезе от стаята, но той я хвана за ръката.

— Джес! — Той стисна ръката ѝ, но не силно, за да не ѝ причини болка, а само да я спре. Гърдите ѝ се повдигаха от ярост.

— Пусни ме да вървя!

Пусна я веднага.

— Само не го продавай. Обещай ми, Джес. Не можеш да оставиш лозята да се изплъзнат ей така от ръцете ти.

— Сама ще взема решение, Коул. Голяма жена съм, ако не си забелязал.

— Забелязах, Джесика — изръмжа той. — Не прави грешки.

Той я остави по средата на хола и излезе, като затръшна вратата след себе си.

Джесика стоеше и потриваше ръце. Изведнъж се почувства като човек, който ще си счупи главата.

[1] Рекламен автофургон, който раздава на новите заселници мостри от местната продукция и подаръци. — Б.пр ↑

ГЛАВА 11

Джесика все още бе ядосана, когато се зае с ръкописа на баща си, който лежеше на бюрото и кабинета. Непрекъснато мислеше за разговора е Коул. Цялото ѝ тяло се тресеше от гняв. Нямаше право да има претенции към нея, а тя нямаше намерение да се подчинява на неговото его. През цялото време ѝ се искаше да плаче и затова прелистваше сметки, подреждаше квитанции, насилваше се да работи. Какво ѝ ставаше наистина?

Наближи време за вечеря. Видя баща си да минава покрай кабинета с прожекционен апарат. Настръхна.

— Къде отиваш? — попита Джесика, като отмести стола назад.

— Ще намина към вилата за гости. Коул е зает е делови разговори по телефона, а бедната Луси скучае. Реших да занеса и да ѝ покажа филма по моята пиеса.

Джесика не можа да повярва, че баща ѝ бе трезвен. Дори бе сресал косата си и сложил чиста риза. Тя стана.

— Тате, Луси може да не иска да гледа стари пиеси.

— Иска. Тя ме помоли да я занеса.

— Там ли беше цял следобед?

— Ами, не целия... помагах им да намерят някои работи, да ги подредят и да се очистят от разни вехтории. После Луси пожела да разгледа албумите с изрезки от вестниците. Пихме кафе. Абе, нали разбираш.

Джесика се поколеба. От години не бе виждала баща си така оживен. Бе щастлива, че излиза, та дори и до съседите. Надяваше се, че няма да отегчава Луси или пък да стане смешен.

— Добре, татко, ще се видим по-късно.

Той тръгна и тя чу външната врата да хлопва. Отпусна се отново на стола и се загледа в пустия коридор, потупвайки с върха на молива по бюрото.

Преди да подхване отново работата си, реши да стане и пусне щорите на къщата. Навън бе катранено черна нощ и никак не ѝ се

искаше да я наблюдават през осветените прозорци. Наля си чаша чай. Най-сетне бе готова да се залови с доклада.

Като прекосяваше коридора към кабинета обаче, тя се уплаши до смърт от монаха, изправен до бюрото. Обърна се. В ръката си държеше един от нейните справочници.

— Добър вечер, госпожице Уорд.

Как ли е влязъл в къщата? Да не би баща ѝ да е пропуснал да заключи вратата? Джесика прогони изненадата и първоначалния си страх и влезе в кабинета.

— Добър вечер, братко Козимо.

— Книгата е изключително интересна. Действителни ли са снимките на повърхността на Марс?

— Да — тя се усмихна и постави чая на бюрото. — Направени са от неуправляем космически кораб, наречен „Галилей“. Той документира голяма част от нашата слънчева система.

— Интересуваш ли се от планети?

— Да, защо? Аз съм астроном, братко Козимо.

— Ти? — протегна глава напред. — Жена?

— Разбира се.

Брат Козимо остави настрана книгата и взе друга.

— Май имаш много книги за изкуство. Красиви книги, госпожице Уорд.

— Да, някои от тези томове са доста ценни.

Тя извади една книга с кожена подвързия за гръцко-римското изкуство.

— Събирала съм ги е години. Мисля, че ще ми помогнат да открия кометата, която търся.

— Asler kometes — така я наричат гърците — добави Козимо. — Космати звезди — така се превежда.

Джесика го погледна, изненадана от обширните му познания.

— А, да, така е.

Опита да улови някаква черта от лицето му, но не успя да различи нищо под сянката на качулката.

— Ти самият, брат Козимо, изглежда, знаеш малко астрономия.

— Едно време се интересувах от различните науки, госпожице Уорд. Но тогава науката бе в зародиш — затвори книгата и внимателно я сложи на бюрото. — По мое време хората не разглеждаха небето по

начина, който ти сега изучаваш. Те се интересуваха от него, тъй като принадлежеше на ада. Мисля, че това е задушаваша и егоцентрична цел.

Джесика обгърна с ръце раменете си. Думите му звучаха почти еретично особено когато излизаха от устата на един монах. Кожата на ръцете ѝ настръхна. Нима Мария в крайна сметка бе права? Възможно ли е тя да разговаря с магьосника Козимо Каванети? А ако бе така, що за създание се криеше под черната мантия? Призрак? Демон? Защо се появява единствено на нея и никому другиму?

— Наблюдавате ме, госпожице Уорд.

— Аз... аз... извинете ме. Не исках да ви засегна — тя направи крачка назад. — Просто се изненадах от вашите разсъждения. Мислех си, че свещениците се отдават на възвишени разсъждения по отношение на небето и ада.

— Но аз не съм свещеник.

— Не сте ли?

Той поклати глава отрицателно.

— Аз съм послушник. Приех това положение много по-късно в моя живот, когато бях принуден да се оттегля от обществото.

— Били сте принуден да напуснете обществото ли?

— Да, но това е минало, госпожице Уорд. А сега аз съм тук, за да говорим за бъдещето.

Той заобиколи бюрото.

— Имате намерение да продадете лозята, нали?

— Да, откъде знаете?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Трябва да ги продадете единствено на фамилията Каванети.

— Защо?

— Някои неща трябва да се изпълнят, госпожице Уорд. Фамилията Каванети трябва да владее земята или вие ще нарушите една традиция, надживяла вековете.

— А какво ще стане, ако Изабела Каванети не пожелае да купи собствеността?

— Трябва да я продадете само на истински Каванети. Това е. Разбирате, нали?

На вратата се звънна и той погледна през рамо.

— Някой идва. Трябва да ви оставя.

Козимо мина покрай нея и се отправи към вратата.

— Почакайте — тя изтича след него. — Вие Козимо Каванети ли сте? — тя спря на прага. — Вие ли сте монахът, който е бил погребан жив?

Той се обърна и започна да изучава лицето ѝ.

— Повечето от нас отиват в гроба като вече умрели хора, госпожице Уорд. Не бива да намирате моето погребение за нещо толкова противно.

Тя се спря. Наистина той бе Козимо Каванети! Разговаряше с човек, умрял преди почти хиляда години. Джесика бе силно развълнувана.

— Но както пише Филип Масинджър^[1] — продължи монахът, — „Смъртта има хиляди врати, за да пусне живота да излезе навън“.

— Масинджър ли? — заекна Джесика. — Какво знаете за драматурзи от 17-и век?

— Баща ти има много томове, написани от различни драматурзи — Козимо наведе глава. — Прочел съм всички. Съвременното ми образование е малко разпокъсано, но все пак е задълбочено.

Тя бе така силно поразена, че се усмихна на мрачния му хумор.

— Звъни се, госпожице Уорд.

— Да, наистина — прошепна тя, погълната от мислите си.

Той се поклони, с леки стъпки прекоси коридора и се отправи към задния вход. В това време Джесика вървеше неуверено към вратата.

— Здравейте! — един човек с омачкано палто застана на вратата. — Казвам се Джон Макинтайър. Приятел съм на Коул Никълз.

Джесика погледна подозрително окъсания мъж. Не приличаше на футболен играч. Но вероятно познанствата на Коул не се ограничаваха само със спортисти.

— Чух, че Коул е отседнал тук.

— Е, не точно тук — Джесика сложи ръка на касата на вратата. — Настанил се е в къщата отсреща. — Тя посочи с глава вилата.

— Чудесно! — човекът вдигна ръка. — Благодаря.

Тя го наблюдаваше как се запъти към къщата за гости. Затвори след малко вратата и се питаше дали брат Козимо ще бъде в кабинета,

когато се върне там. Но кабинетът беше пуст и мрачен. Внезапно изпита силно разочарование, ала бързо си напомни сама, че трябва все пак да поработи върху доклада.

Не изминаха и пет минути, откакто Джесика се наведе над книгите, и чу някой да крещи пронизително. Викът идваше откъм къщата. После се затръшна врата. Джесика скочи и се втурна към прозореца. Надникна през процепа между щорите и видя, че някой изтласква непознатия по алеята за коли.

Джесика забърза към вратата и я отвори в момента, когато Коул отваряше широко вратата на една кола и натика човека на шофьорското място. После хвърли нещо след него и блъсна вратата.

— И можете да кажете на приятелите си да ме оставят на мира, по дяволите! — извика Коул подире му.

Непознатият, който позвъни на вратата на Джесика, форсира двигателя и със свистене на гумите излетя по пътя. Луси и Робърт изтичаха надолу по алеята, а Коул обърна поглед към верандата на бунгалото, където, изненадана, Джесика стоеше и наблюдаваше.

— Коул! — извика Луси, спускайки се обратно към него.

— Всичко е наред. Отивай да си догледаш филма, Луси — отвърна той, отмятайки косата от очите си.

Робърт докосна ръката на Луси. Тя се дръпна да направи място на Коул, който крачеше към бунгалото. Джесика усети как стомахът ѝ се свива. Кой бе този човек в действителност?

— Коул? — запита Джесика.

Той потропваше с крака на верандата.

— Влез вътре — бе отговорът му.

Тя безмълвно го последва в къщата. Влязоха във всекидневната. Там той се обърна гневно към нея.

— На никого няма да казваш къде съм.

— Разбира се. Но кой бе този човек?

— Журналист, гладен за сензации — лицето му гореше от раздразнение. — Никога не ме оставят на мира. Винаги се въртят наоколо и ме преследват. Това са кръвопийци, Джесика. Те са като жадни за кръв пиявици.

— Каза, че ти е приятел.

— Всичките измислят по нещо — той се обърна и застана с лице към прозореца. — Видя ли сутрешния вестник? Чете ли какви лъжи са

писали за мене?

— Да — отвърна тя, вперила очи в раменете и гърба му. — Не мога да повярвам. Как само са изопачили фактите от случилото се.

— Могат да отпечатат, каквото им дойде, заради сензацията. Не ги е еня, че ще навредят на човек — той погледна към тавана. — Направи ми тази услуга. Не казвай на никого, че съм тук.

— Добре, Коул.

— Кажи им, че съм отседнал някъде в Сиатъл.

— Разбира се.

Той въздъхна и се обърна с лице към нея.

— Чу ли за историята във Филадельфия?

— Да. Изабела ми каза.

— О, чудесно! — той се изсмя горчиво. — Тя е прекрасен източник на информация.

— Но аз не вярвам, че ти можеш да сториш подобно нещо.

— О, ти не вярваш? — отново се изсмя той. Очите му святкаха обезумяло. — Е, ти ще си единствената в целите Съединени щати, която мисли така.

— Мария също не вярва.

— О, да, разбира се — Мария! — скръсти ръце той. — Тя си мисли, че съм светец.

— Защо пресилват нещата и изопачават истината? — попита тя.

— Не знам — въздъхна Коул. — Понякога си мисля, че пресата е изгубила способността да вярва, че хората са добри. Дебнат да открият само лошите страни на живота, слабостите и провалите на човешките създания, търсейки дефекти в характера и скрити подбуди. Не виждат никога нищо друго, затова и не четем нищо друго, освен помия и мръсотия. Не знам. — Стисна носа си под рамката на очилата. — Просто вече не знам, не разбирам нищо.

— Но да наблъскаш един журналист в колата му! Сигурна съм, това няма да помогне да отхвърлиш обвинението за нападение във Филадельфия.

— Мислиш ли, че не разбирам това? — той тръгна към вратата.

Джесика го наблюдаваше и сега повече се тревожеше за него, отколкото му се сърдеше.

— Коул, ходил ли си на лекар във връзка с припадъците си?

— Много пъти. Казват ми едно и също.

— Какво?

— Здрав като кон! — той се усмихна горчиво. — Нищо не мога да направя, освен да чакам какво ще се случи по-нататък. Дори не мога нощем да се наспя хубаво. Луси мисли, че съм преуморен.

— Може да е така. А сега и тревогите около баща ти.

— Само да можех да се вмъкна при него и да го видя. Тази кучка Изабела няма да ме пусне при него.

— Знам. Мисли си, че ще останеш, ако успееш да видиш баща си.

— От какво се страхува? Че след тринадесет години ще настъпи чудотворна промяна в сърцето му и той ще промени завещанието ли?

Джесика сви рамене.

— Не иска да разваляш плановете ѝ за Франк. Изглежда особено загрижена да не навредиш на Франк и неговата разцъфтяваща кариера.

— Никога не бих искал да попреча на стария добър Франко — отвърна Коул саркастично. — Никога след всичко онова, което той и неговата майка направиха за мене.

Той отвори вратата.

— Мислиш ли, че можеш да извикаш Мария утре сутрин? Поне да разбере как е баща ми?

— Ще опитам.

— Благодаря ти — сложи ръце в джобовете. — Извинявай, че ти изкрещях днес следобед. Може би наистина съм преуморен.

— Не се притеснявай.

— Но все пак съм на мнение, че трябва да приемаш по-леко нещата с Грег.

— Ще го имам предвид.

— Просто не искам да се възползва от твоето състояние.

— Оценявам загрижеността ти.

Тя затвори вратата след него. Постоя малко и прокара пръсти през косите си. Този път устоя. Не си позволи да се поддаде на влечението си към Коул. Един път и тя да не се опита да пропъди тревогите му. Полагаха ѝ се самопоздравления. Но Джесика нямаше настроение за празнуване. Нямаше желание дори и да се усмихне.

Коул се върна в къщата, изпълнен с тревожни мисли за Джесика и Грег. Не познаваше опита ѝ с мъжете, но се съмняваше, че тя може да се справи с Грег. Този тип му бе ясен — напорист, агресивен, неуморим. Поклати глава. Искаше му се Джесика никога да не се целува с Грег по начина, по който го стори. Мъж като Грег не се нуждаеше от повече покани, за да реши, че може да има каквото поиска.

Коул се намръщи, взе спортните обувки и се запъти към леглото. Преди да направи две крачки, погледът му се замъгли, остра, раздираща болка прониза очите му. Падна на колене и изохка. След това се строполи на пода.

Коул се събуди и разбра, че нещо се е променило. Някак си след седмици студени компреси и силни лекарства той измами смъртта. Чувстваше се слаб и трескав. Размърда крака. Тялото му бе схванато и го болеше. Завъртя очи под клепачите и почувства парене в лявата вдлъбнатина. Може би вече се е оправил окончателно, за да свали превръзката. Жадуваше да види жената, която положи толкова грижи за него.

Вече бе влюбен в нея, без дори да я бе виждал, но познаваше гласа ѝ — мек и топъл като бриз. С часове слушаше тихото ѝ пеене, докато седеше надвесена над него. Сигурно си мислеше, че той спи. Но много пъти той просто лежеше, без да се движи, слушаше баладите ѝ, нейните приспивни песни и мечтаеше за ангелското лице, което притежаваше този красив глас.

Познаваше също уханието ѝ. Винаги този прекрасен аромат на роза, който се разнасяше около него и го обгръщаше като лек облак. Познаваше докосването на ръцете ѝ, нежни като перо. Никога не му причини болка, когато се грижеше за него. Познаваше търпението ѝ. Хранеше го, къпеше го, решише косата му, подстригваше брадата му и никога, нито веднъж не се оплака или въздъхна от умора.

Коул протегна ръка към лицето си и страхливо докосна бинта, който покриваше очите. Напила възела, който бе направила. Развърза го и свали превръзката с треперещи ръце от усилията.

Отначало очите го заболяха от светлината, по бузите му потекоха сълзи, които изгаряха раните. Присви очи и премигна,

докато очите му свикнат с ярката утринна светлина. Огледа стаята. Лежеше в широко легло, покрито с тюл и брокат. Лека като пух завивка от хермелин бе прехвърлена през голото му тяло. Погледът на Коул се премести от леглото към каменните стени и тясното прозорче, което бе по-скоро процеп за стрели, отколкото за проветряване или изглед. Близо до прозореца имаше маса с шишенца и мангал. А до нея на един стол дълбоко спеше млада жена, подпряла глава на ръката си.

Коул се надигна, за да я види по-хубаво. Като направи това, размести малка камбанка, която лежеше до завивката. Камбанката падна на пода, извънтя и жената уплашена вдигна глава.

За момент погледите им се срещнаха. Коул почувства как пулсът му се ускорява. Тя бе прекрасна, макар и да не притежаваше приетата за онова време красота. Нямаше нито блед и изнурен вид, нито безцветни мигли и вежди или златиста коса. Нейната красота бе от друго царство. Косите ѝ, черни като абанос, падаха на вълни и стигаха до кръста ѝ. Очите ѝ бяха с цвят на топаз, оброчени с гарвановочерни ресници. Тъмните ѝ вежди се издигаха към слепоочията и това ѝ придаваше котешка миловидност. Кожата ѝ бе снежнобяла, обагрена с прасковена руменина, която се подсили, като го видя.

Докато той я наблюдаваше, тя бавно се надигна. Розовата дреха плътно обвиваше гърдите и тънката ѝ талия, а после се спускаше на пищни дупли до каменния под. Коул никога не бе виждал по-въълнуваща сцена. Младата жена вдигна ръка към гърлото си и широкият ръкав разкри изящни ръце.

— Господарю мой, ти се събуди! Ти се събуди! — усмивка пробяга по устните ѝ, но Коул зърна сянката, която помрачи очите ѝ. Той не забеляза начина, по който тя го наблюдаваше до момента, когато се усмихна, за да прикрие мислите си. Какво изразяваше лицето ѝ? Загриженост? Или състрадание? Или пък той си въобразяваше нещо?

— Сигурно умираш от жажда? — бързо се наведе, за да вдигне камбанката, пъкна я в една торбичка, висяща от колана върху бедрата ѝ. Посегна към един бокал на малка маса до леглото и го поднесе към него. — Пийни, господарю мой.

Милиони въпроси останаха без отговор, когато той се наведе жаден над чашата, която тя държеше. Пиеше на големи глътки от разреденото с вода вино.

— По-спокойно, господарю мой! — разнесе се нежният ѝ смях. — Трябва да отпиваш по малко — тя се изправи, за да остави чашата.

Коул я хвана за лявата китка и се учуди на дребните ѝ кости. Тя се отдръпна. Гледаше го с тревога. Очевидно проявата на неговата сила я изненада.

— Коя си ти?

Тя се отпусна.

— Аз съм Джована ди Монталчино.

— Монталчино ли? — повтори Коул и освободи китката ѝ.

Легна отново върху възглавницата. Силата му се показва само за няколко минути. Ръцете му трепереха.

— Имате ли нещо общо с граф Монталчино?

— Той е мой баща.

Коул я изучаваше. Малко приличаше на този снажен мъж, когото срещна на бойното поле.

— Къде съм?

— В Йерусалим.

— Какво прави дъщерята на граф Монталчино в Йерусалим?

— Пилигрим съм, господарю мой — тя се усмихна и наклони глава.

Боже господи, тя бе толкова красива. Много по-красива, отколкото си представяше по гласа ѝ.

— Мислех, че си ангел — измърмори той. — Мислех, че съм на небето.

Очите ѝ заблестяха от удоволствие.

— Дълго време бяхте близо до небето, но никога там. Толкова се безпокояхме.

— Откога съм тук?

— Почти два месеца, господине. Един от твоите хора те видя как падаш в реката. Спаси те и те доведе при мене.

— Защо при тебе?

— Защото го помолих. Прекарвам времето си тук в грижа за ранените войници и се научих да лекувам рани. А като разбрах какво

се е случило с тебе — великият барон, който се биеше с лявата ръка — бях сигурна, че трябва да се опитам да спася живота ти.

— И ти наистина спаси живота ми. Никога няма да мога да ти се отблагодаря, Джована. Никога.

Тя се изчерви, когато той така интимно я нарече на малкото име, но не го поправи.

— Това бе чест, господарю мой. Виждала съм те да участваш в турнирите. Чувала съм песните, които трубадурите пеят за твоето безстрашие в битки. Чувала съм дамите да говорят за тебе. За мене бе чест да се грижа за такъв покорител.

— Ти бе единствената, нали? Никой друг не полагаше грижи за мене, така ли е?

— Не. Не можех да те изоставя. Не можех да понеса мисълта... — гласът ѝ секна и тя посегна към бокала — ето, пийни си още малко, господарю мой.

Той се подчини, а когато тя отдръпна празната чаша, покри ръцете ѝ със своята и я погледна в лицето. Тя също му отвърна с поглед. Лицето ѝ бе поруменяло.

— Достатъчно ли пийна, господарю мой?

— Не. — Коул протегна ръка и свали ефирния воал, който покриваше косата ѝ. — Все още съм жаден, Джована.

— Все още ли? — прошепна тя.

— Да. — Тя докосна една къдрица от косата му.

Той я притегли към себе си. Тя се наведе все още с бокал в ръцете. Коул хвана лицето ѝ между дланите си и го притегли към устните си, докосна нежната ѝ плът. Устата му бе стисната и неподвижна. Но той забрави всичко, освен разтопяващото желание, което го изгаряше отвътре. Това бе чувство, което никога преди това не бе изпитвал. Обичаше тази жена. Господ да му помага, но той я обичаше. Притвори очи и потъна в сладостта, че е с нея.

Бе толкова нежна, толкова мила и изящна. Косата ѝ се разпиля по гърдите му и тя се отпусна до него на леглото. Чу, че чашата дрънна на пода и усети как топлите ѝ ръце почиват върху хладната кожа на гърдите му.

— Господарю мой! — промълви тя, прилепена до устните му. Ръцете ѝ погалиха раменете му. Тя отвори уста и го целуна. Коул изви от удоволствие и вкуси соления ѝ език със своя.

О, тя грешеше. Все пак в крайна сметка той бе на небето. Това бе небето, а тя бе ангел, изпратен да го плени. Отпусна се върху възглавниците.

Обхвана главата му с двете си ръце и помилва косата му. Покри лицето му с нежни, безумни целувки. Знаеше, че целува раните му. Той въздъхна от удоволствие и не вярваше, че устните ѝ докосват челото му, клепачите му, бузата му и брадата, а после и устните му. Никоя жена досега не бе показвала такава смелост спрямо него. Той се възбуди.

— Джована — дишаше тежко той, като не можеше да повярва, че тя е до него.

Устните ѝ бяха по-силен цяр от лекарствата, които му даваше. Чувствата му се отрициха. Страхуваше се, че може да припадне. Тя продължи да го целува от ухото надолу към врата до рамото му и после гърдите му и ридаше. А той не знаеше защо. Искеше да я попита, но не желаше да прекъсне милувките ѝ, затова мълчеше, хипнотизиран от тръпките, които заливаха на вълни тялото му.

Беше слаб, толкова слаб, че дори не можеше да я погали. Жадуваше да притисне силно слабата ѝ фигура до себе си. Но страстта му трябваше да изчака, докато се възстанови.

Тя отхвърли завивката от хермелин и целуна гърдите му. На Коул не му стигаше въздух, дишаше учестено. Ръката ѝ продължи надолу под завивката и следвайки мощните контури на гърдния му кош, се спусна по корема му. А после изцяло отметна завивката и покри цялото му тяло с целувки.

— Ах, Джована — гласът на Коул едва звучеше. Опита се да я спре, но протестът замря в гърлото му.

Коул потрепери и отвори очи. Бузата му бе притисната в килима на спалнята. Вдигна глава и опита да се подпре на лакът. Навярно се е изтърколил до леглото. Хубаво, че не удари главата си в ъгъла на нощното шкафче. Един път, по време на припадък, за малко да се убие.

Бавно се повлече на ръце и колене и се чудеше откъде е това странно чувство. Кожата му пареше. Стана и заплете крака към банята. Бе силно възбуден и му бе трудно да се движи. Намръщи се и свали

джинсите си. Много често след сън се събуждаше с ерекция, но никога толкова силна.

Коул хвана ръчката на душа. Мощната струя вода го върна в действителността. Свали ризата и слиповете и застана под водата. Но когато прокара насапунисаните си ръце по брадата и надолу по гърдите си, той изживя безспорното чувство на *dejavu*^[2], което го уплаши.

Някой го бе докосвал. Бе уверен в това. Жена го бе докосвала и целувала. Коул попипа с върха на двата си пръста долната устна и затвори очи. Жена го целуна по време на съня му, а усещането бе толкова истинско и силно, че бе останало в паметта му и след пробуждането. Какво ставаше с него? Да не би да полудяваше, както смятаха всички? И защо тоя проклет душ не му действаше?

[1] Английски драматург (1583 г. — 1640 г.), известен най-вече с две комедии: „Нов начин на плащане на стари дългове“ и „Градска госпожа“. — Б.пр. ↑

[2] Вече изживяно, видно, познато (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Чарлз Франк се чувстваше ужасно. Наплиска се с вода в мъжката тоалетна и това облекчи леко болките в главата и гаденето. Не бе сигурен дали страда от снощния махмурлук, или причината бе, че трябва да се срещне с майка си. Като дете повръщаше много и сега, когато бе вече възрастен, тази особеност остана. Винаги когато бе нервен, особено преди тенис състезанията, повръщаше. Франк се намръщи. Стомахът му пареше. Страхуваше се да няма язва. Но защо пък трябва да има язва? Едва на двадесет и пет години е.

Поне Шон не усложни положението, настоявайки да отиде с тях на ресторант. Сутрин не закусваше. Изработи си навик да си поспива до късно. А това бе превъзходно за Франк. Колкото по-малко виждаше тая кучка, толкова по-добре. В този момент той предпочиташе все пак да е с Шон, а не с майка си.

Ето я, седнала в стола с висока облегалка, като глътнала бастун, тя отпиваше от чая, зяпаше през прозореца и го очакваше. Франк я доведе в този ресторант, защото знаеше, че е любимият ѝ, обзаведен с изящни мебели в стил кралица Ана. Тапицерията бе на цветя, килимите — в мръсно розово.

Франк ненавиждаше това място. Сковаваше го и се плашеше, да не би да събори или разлее нещо. Майка му вдигна поглед към него. Не продума дума. Не е нужно да го прави. Има си начин, по който го поглежда, със стиснати устни, кара го да се чувства като на седем години, сякаш току-що е намокрил леглото.

Затова се нави да доведе жена си у дома за Коледа. Шон служеше за буфер. Бе сигурен, че майка му ще излива по-голямата част от гнева си върху нея, а него ще остави на спокойствие.

Знаеше, че Изабела му желае само доброто. Искаше той да постигне блестяща кариера, успех в живота. Понякога обаче си задаваше въпроса дали той самият желае всичко това толкова много, колкото тя. Разбираше, че трябва да се бори за нещата, за които майка му бе воювала, но някак си не оправда очакванията. Никога не порасна

достатъчно висок, не бе достатъчно елегантен или конкурентоспособен по мнението ѝ. Е, тя никога не го казваше, но затова пък той виждаше израза на досада в очите ѝ.

С кого го сравняваше? Стомахът на Франк отново усети парещата болка. С Коул. Дълбоко в сърцето си бе уверен, че го сравняваха с Коул. Ако не майка му, той сам се сравняваше с него и останалите — също. Франк подръпна възела на вратовръзката си към гърлото. Живееше в сянката на брат си прекалено дълго. Понякога му се струваше, че се дави в нея.

— Ето те и теб — Изабела се обърна към него. — Рекох си, че си се заблудил.

— Не. — Франк се отпусна на стола и го придърпа напред. — Трябваше да позвъня. — Посегна към листа с менюто и бързо промени темата на разговор. — Поръча ли вече, майко?

— Да. За тебе — омлет по флорентински с плодова салата. Звучи апетитно, нали?

Франк би предпочел яйца „Бенедикт“, но реши да не прави въпрос от това. Бе доволен, че не попита на кого е телефонира. Не го биваше да я лъже. Отпи глътка кафе. Не трябваше да яде нищо при тези парещи болки в стомаха. Посегна към сметаната.

На два пъти по време на тази късна закуска, или може би вече обяд, Франк се опита да поеме разговор, който обърна червата му, но и двата пъти преглътна думите. Майка му изглеждаше щастлива и много въодушевена. Нямаше желание да разваля нещата. Когато привършваха яденето, Изабела се наклони над чантичката си и извади малък подарък. Подаде го през масата.

— За мене ли е? — попита Франк.

— Да — тя изчака да го отвори. — Нещо, което трябва да имаш в адвокатската си фирма.

Ръката на Франк застина във въздуха.

— Адвокатска кантора ли?

— Да — майка му се усмихна нетърпеливо. — Хайде, отвори го.

— Мамо, искам да ти кажа...

— По-късно, сега виж какво съм ти купила.

Франк въздъхна и издърпа опаковката. По размера на кутията можеше да познае какво има вътре — часовник, писалка или пък

комплект моливи. Отвори кальфа. Бинго! Отгатна! Писалка и комплект моливи.

— Те са двадесет и четири карата — подчерта Изабела. — Не ги ли намираш много елегантни.

— Да, много са изискани, майко. Благодаря.

Изтече една неудобна пауза, докато смачка хартията и панделката и ги сложи настрана. Как да ѝ каже новината? Как би могъл да ѝ каже? Но повече не можеше да отлага. Пое дълбоко въздух.

— Майко, трябва да поговорим за нещо — започна той решително, но когато срещна настойчивия ѝ поглед, запелтечи, борейки се с думите. Смелостта го напусна, но вече знаеше, че не може да спре.

— За какво, Франк?

— Майко... мисля си...

— За какво?

— За винарната. За моята кариера.

— Всичко се подрежда чудесно, не мислиш ли така? След като се разведеш с Шон, всичко ще потръгне от само себе си, Франк. Ще можеш да се ожениш за Кимбърли Блейк и ще тръгнеш по пътя към върховете.

— Върховете ли? — гласът му изтъня. Ненавиждаше се, когато гласът му мутиреше, все едно че бе някое пубертетче. — Майко, напоследък много мисля. Не смятам, че съм роден за адвокат. За тенис ме бива.

— Франк, не ставай идиот!

— Винаги съм мечтал да построя тенис клуб. Ще го построя на територията на имението с моята част от наследството. Мога да имам значителен дял от една допълнителна гаранция, за да кандидатствам за заем. Ще го оправя. Ще бъде отлично — надяваше се да открие поне малко ентузиазъм, изразен на лицето ѝ, но вместо това — само шок и порицание.

— Франк, за какво говориш? Никога преди не си споменавал за строеж на тенис клуб.

— Говорил съм, мамо. Винаги говоря за това.

Тя стисна устни. Франк видя изражението ѝ. Сви се в костюма си.

— Глупости, Франк. Току-що завърши Харвард с диплома за адвокат. Никой, който е с ума си, няма да обърне гръб на това и да се захване със строеж... на... тенис клуб. Какво става с тебе?

— Нищо, просто мисля, че...

— Келнер! — Изабела даде знак с ръка.

До масата приближи млад строен мъж.

— Донесете сметката, ако обичате — каза тя.

Келнерът кимна и тръгна. Франк, вперил поглед в майка си, не помръдваше. Тя дори не му позволи да довърши изречението.

— Майко...

— Достатъчно, Франк! Точно сега не желая да разговарям за това. Ти... ти... не си ти самият. Сигурно Шон ти е втълпила това в главата.

— О, по дяволите, майко.

Изабела стана, когато келнерът донесе сметката на табла. Вместо да го изчака да плати, тя взе чантата и забърза към касата близо до вратата.

Мръщейки се, Франк взе писалката и комплекта от моливи. Дори не пожела да го изслуша. И никога не е искала. В крайна сметка откри, че е много по-лесно да се подчинява на желанията ѝ, отколкото да се бори с нея. Въздъхна и тръгна към вратата. Спря за момент, после пусна подаръка си в джоба.

Отвори ѝ вратата на колата. Тя не го погледна нито веднъж. Лицето ѝ бе строго и безизразно. Скръсти ръце в скута, докато той закопчаваше предпазния колан.

— Франк — вдигна тя брадичка. — Не си създавай сам неприятности.

— Само си мислех, че мога да използвам наследството си за нещо, което желая...

— Няма никакво наследство, Франк.

Главата му се извъртя на секундата.

— Какво?

— Трябваше да бъркам често в касата през тези години. Харвард е скъп университет. Ти знаеш. Много скъп.

— Никакви пари ли не са останали?

— Никакви, за които да се говори. Сметнах това за капиталовложение за твоето бъдеще.

— Бъдещето ми? — Франк сграбчи кормилото. Кокалчетата на пръстите му побеляха. Разчиташе на тези пари. Тези пари щяха да бъдат неговото бъдеще. Сега се оказва, че няма нищо.

— Франк! — Изабела докосна ръката му. — Как си мислиш, че си позволих да ти купя тази хубава кола, дрехите ти, откъде са джобните пари?

— Знаех, че сме богати — той завъртя ключа и запали двигателя. Премигна. Започна да му се повдига. — Никога не съм предполагал, че харчиш парите от моето наследство.

— Франк, трябваше да го направя. Нали ме разбираш? — тя отдръпна ръката си. — Но всичко ще се оправи. Всичко. Не сме чак толкова закъсали. Излиза разрешителното за собствеността върху лозето, а може да поискаме разплащане, като използваме възнаграждението, което ще ти плащат Блейкови, когато започнеш да работиш в адвокатската кантора.

— Възнаграждение ли? — Франк се вля в движението. Светът около него се рушеше. — Никакво възнаграждение няма да вземам.

— Но ти каза...

— Няма да постъпя в „Блейк, Дейвънпорт и Ашър“.

— Франк, бъди разумен.

— Не мога да постъпя във фирмата, майко — пред очите на Франк изплува образът на Шон, която му се подиграваше. Той гледаше напред и очакваше следващия въпрос.

— Защо не можеш?

— Защото ме скъсаха на изпита. Не получих право да практикувам като адвокат.

Сега, когато най-после изплю камъчето, той стана по-смел.

— Така е, майко. Не изкарах изпита.

Лицето ѝ побеля под дебелия пласт руж.

— Значи няма да има никакво възнаграждение. Няма да имаме пари, майко.

Тази сутрин Джесика посети Мария, за да я разпита за Майкъл Каванети и откри прекрасната възможност, която се появи за Коул, да

проникне в къщата на семейството. Докато работниците облепяха с тапети гостната и слагаха ваната на долния етаж, Изабела и Франк отидоха в града на обяд и дадоха инструкции на Мария и медицинската сестра да не допускат Коул близо до къщата. Медицинската сестра бдеше да хване известния футболен защитник, за да свърши поставената ѝ задача, но Мария имаше друга идея.

Тя пусна Коул и Джесика през страничния вход. Той носеше одеждите на монах, които взе от параклиса. Идеята бе на Джесика. Расото не само преобрази Коул, но оправда и причината за посещение. Всички знаеха, че Майкъл Каванети е предан католик и затова бе много естествено да го посети свещеник. Монаси рядко се срещаха в този район, но дежурната сестра не намери за странно, че един брат в расо пристига да се моли за възстановяването на Майкъл Каванети.

Коул имитираше приказно поведението и жестовите на монасите. Джесика едва се сдържаше да бъде сериозна.

— Господ да те благослови, сестро — каза той, като кимна тържествено на сестрата, когато тя се надигна от стола.

— Добро утро, отче — промърмори тя свенливо, поправяйки гънките на престилката си.

— Как е Майкъл тази сутрин?

— Подобрява се — отвърна тя, като погледна към възрастния човек в леглото. — Цяла нощ е спал.

— Дойдох да му почета от светото писание. Може би Божието слово ще стигне до Майкъл и ще повдигне духа му.

— Добра идея — отдалечи се сестрата от леглото. — Ще седнете ли?

— Благодаря ти, сестро... — той спря, за да чуе името ѝ.

— Керъл. Керъл Бенкс.

— Благодаря ти, Керъл — той направи знак с ръка към Джесика. — Може би госпожица Уорд също би поискала стол.

— О, да, разбира се — забърза се тя към вратата. — Ще видя дали Мария може да намери стол за вас. Връщам се веднага.

Щом като напусна стаята, Коул се надвеси над леглото.

— Тате? Тате, аз съм Николо.

Старият човек се размърда. Клепачите затрепераха. Джесика се вгледа отблизо.

— Тате, не ме пускат да те видя. Затова се вмъкнах предрешен.

— Николо, ти ли си? — Майкъл дишаше тежко. Отвори очи и премигна.

— Да, аз съм Николо.

Майкъл зажумя и се взря в лицето над него.

— Никакви хапчета — изломоти той. Клепачите пак затрепераха.

— Какво каза? — попита Коул, като се обърна към Джесика. — Схвана ли какво казва?

— Никакви хапчета — повтори Джесика.

Майкъл кимна едва и се усмихна.

— Те го упойват! — възкликна Коул.

— Може би просто му дават нещо, за да може да спи.

— Боже господи, ами ако го упойват...

— Ш-шът, Коул — Джесика стисна ръката му. — Сестрата идва.

Коул веднага се изправи.

— А, сестра Керъл, ето че дойдохте — взе стола. — Благодаря!

— Няма нищо, отче — отиде зад гърба му и приседна. Джесика също се настани. Коул отвори библията, която носеше със себе си, и избра един пасаж. Започна да чете.

— Извинявайте, мислите ли, че ще имам достатъчно време да пийна чашка кафе? — попита болногледачката. — Имате ли нещо против?

— Съвсем не — отговори кротко Коул. — Майкъл ще бъде в сигурни ръце.

— Благодаря ви, ще мога да използвам почивката, отче. В тази стая съм прикована от часове. Нали ме разбирате. Наистина много ви благодаря.

— Не се тревожете, сестро. Няма защо да се притеснявате.

Той наклони глава към болногледачката. Това напомни на Джесика как брат Козимо се наведе над нея.

Когато жената излезе, Коул хвана ръката на баща си и се опита да го накара да говори. Джесика пазеше. Видя как Майкъл се бори да намери думите. Може би причината бе ударът, но може би му действаха някакъв вид опиати. Трудно съставяше свързано изречение.

— Миналия път спомена един монах — Джесика се доближи до него. — За брат Козимо ли говореше?

Майкъл присви очи към нея.

— Пазителят ли? — допълни тя.

Стори й се, че сянка пробягва през тъмните очи на Майкъл.

— Да не би брат Козимо да ти е сторил нещо лошо?

Майкъл поклати отрицателно глава. Дясната му ръка затрепери.

С огромни усилия се напегна да говори.

— Помощ!

Коул сграбчи ръката на баща си.

— Тате, наркотици ли ти дава Изабела?

Майкъл отново потъна в забрава, затвори очи от изтощение.

— Мама му стара! — изруга Коул и скочи. — Ето го, отново се унася в сън.

— Той е болен, Коул. Възрастен човек е.

В този момент вратата се отвори внезапно и Керъл Бенкс влезе с кафето си.

— Свършихте ли, отче? — попита тя и сложи чашата си на нощното шкафче.

— Да, уморява се.

Медицинската сестра погледна часовника си.

— Време е за таблетката. По-добре да му дадем лекарството, преди да се унесе напълно.

Извади от джоба на престилката си едно шишенце и от него взе две сини таблетки.

— За какво са? — попита Джесика.

— О, успокояват го — отвърна Керъл, като повдигна глава. — Парализата наистина го изнервя. Нали разбирате. Госпожа Каванети ми каза, че бил много деен човек. Изглежда, не може да се примири, че сега е инвалид. Мисля, че от време на време изпада в силна възбуда. Затова го успокояваме с тях.

Ужасно потискащо чувство обзе Джесика. Да, те упойваха Майкъл. Вероятно живееше на диета от транквиланти.

— Ето, господин Каванети. Сега отворете уста.

— Изглежда достатъчно релаксиран — намеси се Коул. — Защо трябва сега да му давате хапчета?

— О, схемата е много стриктна, отче, и я спазваме. Не би било добре да прекъснем това лечение.

Тя сипа вода в гърлото на Майкъл, което го принуди да преглътне хапчетата.

— Добро момче, добро момче сте, господин Каванети.

Джесика стоеше и кипеше от гняв. Майкъл Каванети не бе дете, за да го глезят, или куче, за да го поощряват. Трябваше да направят нещо, за да го спасят, преди да е загубил достойнството и разсъдъка си едновременно. Размени тревожен поглед с Коул. Очевидно бе, че и той мисли същото.

Чу острия писклив глас на Изабела, долитащ от долния етаж. Другите Каванети се завърнаха. Коул кимна на Керъл.

— Ще се върна утре пак може би — каза той. — Довиждане, сестра Керъл.

— Довиждане, отче. Благодаря ви, че дойдохте. Знам, въпреки че не личи, но господин Каванети е благодарен за посещението ви.

— Вярвам, че е доволен.

Той затъкна ръце в ръкавите на расото и излезе след Джесика от стаята. Слязоха по черната стълба за прислугата, която водеше към кухнята. Мария ги посрещна.

— Побързайте! — ги прикани тя. — Госпожа Каванети дойде.

— Чухме я — Коул тръгна към страничния вход.

— Мария! — Джесика я повика, преди да излезе от къщата. — Опитай се да вземеш от празните шишенца с таблетки, които ползват. Може би ще прегледаш боклука.

— Защо, bambina?

— Трябва да знам какво дават на господин Каванети и колко.

— Разбира се, ще се опитам.

— Позвъни на Джес, ако можем да дойдем и утре. Нали, Мария?

— О, разбира се, Николо!

Той я прегърна и излезе бързешком от къщата. Джесика подтичваше да го догони.

— Ще го отвлека — промърмори Коул. — Кълна се, че ще го отвлека.

Коул се вмъкна в параклиса, докато Джесика продължи към вилата. Гледаше я как крачи. Тя му помогна, както я бе помолил, но не изглеждаше да се интересува вече от компанията му. Грешката бе негова, укори се той. Не можа да сдържи нервите си тези дни особено когато бяха заедно. Няма нищо чудно, че тя охладня към него.

Пристъпи към олтара. Може би, когато всичко приключи, ще се опита да възпламени отново старата дружба с Джесика. Развърза конопения колан от слабите си бедра. А, по дяволите. Много му се

искаше да бъдат нещо повече от приятели, ако трябваше да бъде честен.

Коул махна качулката и свали тежкото вълнено расо през главата си. Студеният въздух подейства приятно на голите му ръце.

— Продължавай, защо не — проточено каза един глас.

Коул подскочи. Мислеше, че параклисът бе пуст, но в дъното седеше Шон Каванети с крака, вдигнати върху пейката пред нея. Тя запали цигара.

— Хайде, жребце — тя пусна крака и се изправи. — Нека видя твоите прелести.

Коул разтърси расото.

— Какво търсиш тук?

— Пуша цигара. Госпожа К. не иска да пуша в къщата.

Тя тръгна между редовете. Токчетата ѝ чаткаха по каменния под. Коул стъгна расото, без да я поглежда.

— Само като гледам здравето ти тяло — Шон смукна дълбоко от цигарата, — човек не би повярвал, че с Франк сте братя.

— Полубратя — поправи я Коул, като върна внимателно расото под стъкления похлупак.

— Да — изсмя се тя. — Полубратя. Бих казала, че си взел по-голямата половина.

Устните на Коул се изкривиха в усмивка. Погледна я. Бе дребна жена, която се опитваше да бъде по-груба и възрастна, отколкото бе в действителност. Можеше да бъде и хубава, ако не бяха просташкият ѝ грим и вулгарните маниери, които погубваха естествената ѝ красота.

Тя прие усмивката му като покана и се доближи до него.

— Бас държа, че мъж като тебе има нужда от доста упражнения — погали ръката му и прокара длан по бицепсите му. — Какво правиш, за да постигнеш това, брат Коул?

— Много неща — остана безразличен към докосването ѝ.

— Аз също правя много упражнения — продължи тя. — Ще се изненадаш колко съм атлетична. И изобретателна.

— Звучиш като завършена дама — той взе ризата си и надяна един ръкав. — Франк сигурно е щастлив мъж.

Шон го наблюдаваше.

— Ти също можеш да се ощастливиш, Коул. Искам да кажа, че мога да правя с тебе такива работи, които...

— Звучи изкусително, Шон, но нали знаеш какво казват...

Веждите ѝ се събраха от смущение.

— Какво?

— Никакви жени преди мача.

— Ама ти не играеш футбол. Чух, че си ранен и седиш резерва.

— Така е — той закопча ризата си, — но няма да е задълго. И мога да застраша бъдещето си, като се мотая с жена, все едно колко е съблазнителна. — Коул ѝ намигна.

Тя присви очи, като се опита да прецени дали я пързеляше, или ѝ говореше истината. Ник се надяваше, че не нарани чувствата ѝ. С времето научи, че жените лесно се обиждат, особено когато се предлагат. По ирония на съдбата нахаканите като Шон бяха под обвивката си крехки и лесно уязвими, докато пък спокойните, самоконтролиращи се жени като Джесика имаха дебела слонска кожа.

Коул напъха ризата в панталоните.

— Кажу ми, Шон, защо не дойдеш да бягаме заедно?

— Да бягаме ли?

— Разбира се. Каза, че си спортистка. Покрай плажната ивица има чудесна пътека.

— Ама аз нямам...

— Ще те накарам да се чувстваш нов човек.

— Хубаво...

— Ще се срещнем утре при стария тенис корт след закуска — кажи да?

— Окей — сви тя ръце. — Окей. Сигурно ще бъде забавно.

Изабела провери дали Мария е заета в кухнята и се качи в стаята на Шон. Вмъкна се в спалнята, сигурна, че никой няма да я безпокои. Всички бяха излезли, с изключение на болногледачката Бенкс. Тя щеше да напусне стаята на Майкъл само в спешен случай.

Изабела отиде към прозореца и внимателно надникна през пердетата. От другата страна на параклиса видя Франк да връща сервисите от машината на тенис корта. Спря поглед за момент на слабоватата фигура на сина си, прегърбен в момента, защото изчакваше топката да литне към него и после да замахне мощно.

Никога не бе го виждала да играе тенис. Може би наистина бе добър. Но все пак не тенисът го накара да се откаже от адвокатската практика.

Видя Шон и Коул да тичат надолу по хълма към Самиш Слау. Колко много желаше Шон да успее да примами Коул вместо Франк да се оженият. Франк бе прекалено чувствителен, изтъкан от нерви, за да може да общува с жена като Шон. Тя можеше да върти Франк на пръста си, да го кара да върши всичко. От друга страна, Коул, изглежда, бе оплодил доста жени.

Презрителният поглед на Изабела се спря върху тъмната коса и широките рамене на заварения си син. В този момент устните ѝ се отпуснаха. Като гледаше Коул, си припомняше Майкъл или поне това, което Майкъл навярно е бил като юноша. Гадаеше, че съпругът ѝ вероятно е изглеждал така като млад. Майкъл караше петдесетте, когато се срещнаха. Бе доста мил човек, много богат, но косата му посивяваше, а красивата му фигура се съсухряше.

Очите на Изабела се присвиха. Тя бе ограбена, лишена от неговата мъжественост и сила. В действителност по-голямата част от живота ѝ бе ограбена. Години след като се роди Франк и тя най-после се ожени за Майкъл, разбра защо Майкъл толкова се интересуваше от нея. Не я обичаше. Просто искаше още един син. Той бе просто още един противен мъж, пълен с италианска грубост, който искаше син като доказателство, че все още е мъж в леглото и може да направи бебе.

Последните двадесет години от живота си прекара вързана около един старец. Живя като монахиня. Мечтаеше за деня, когато ще може да погребее старото копеле и да се освободи най-после. Като гледаше Коул, все пак се запита какъв ли би бил животът ѝ, ако бе срещнала Майкъл Каванети като млад.

Изабела изсумтя презрително на своите мечти по никое време и се залови със задачата си. Извади чекмеджето от гардероба и се зарови в бельото на Шон — разнообразие от червеникави гащички и разни камизолки на леопардови шарки. Изкриви устни от погнуса. Изабела бе уверена, че Шон е втълпила тази идея на Франк в главата да открият тенис клуб. Откъде ще му дойде тази налудничава идея.

Вдигна чифт бикини без дъно и ги погледна ужасена. После затръшна чекмеджето и изтегли друго.

Един път да се отърве от Шон. Тогава ще почне да увещава Франк да се яви отново на изпит за адвокатска практика. Ще му наеме учители, ще го изпрати на тихо място, далеч от този безсмислен живот, където може да се съсредоточи. Той ще изкара изпита и ще получи право на практика. Тогава всичко ще се върне в нормалния коловоз. Липсата на възнаграждение бе пречка, но и така тя ще се пребори с разочарованието. Има хора, към които би могла да се обърне за помощ, и начини да вземе заем за лозята, за които спомена Франк. Всичко бе уредила вече. Оставаше само да отстрани Шон и евтините ѝ номера да ги изнудва.

Къде беше писмото?

ГЛАВА 13

Франк пропусна още един сервис. След като видя Шон да тича покрай тенис корта с Коул, не бе в състояние да се съсредоточи в играта. Откакто се ожениха, никога не бе виждал Шон да спортува. Не знаеше дори, че има екип спортен костюм от пурпурночервена ликра с черни райета на горната част, който бе подходящ по-скоро за танцуване в клуб по аеробика, отколкото за тичане в обществен парк. И все пак гърдите ѝ изглеждаха страхотни, като подскачаха под него. Франк пропусна нов сервис и топката изсвистя покрай главата му. Дали си въобразяваше, или през последните няколко дни гърдите на Шон наистина станаха по-едри.

Франк видя, че жена му се връща от бягането. Коул отби при вилата за гости на Уордови, като ѝ махна с ръка. При този жест Франк грабна ракетата и прекоси корта, за да посрещне Шон точно когато тя започна да изкачва хълма към къщата.

Тя се задъхваше и кашляше, когато Франк се изравни с нея.

— Не ти ли казах, че искам да напуснеш къщата?

— Майчицата ти не желае да си ходя.

— Шегуваш се, нали?

— Питай нея.

— Добре — отвърна той враждебно. — Ще я питам. — Подръпна мрежата на ракетата, когато тя отмина. — Откъде тоя неочакван интерес към бягането?

— Коул ме помоли да отида с него — Шон продължи да крачи. — Теб какво те засяга? — закашля се, прикривайки с ръка устата си, и удари с юмрук гърдния си кош. — По дяволите, едва си поемам дъх.

— Ако спреш да пушиш, може и да ти помогне.

— Не почвай пак, Франк.

Наблюдаваше я как се отдалечава и се опита да не забелязва колко сексапилно полюшва задника си в лъскавия пурпурночервен клин. Имаше малко хубаво дупе. Като я гледаше отзад, се замисли за

Коул. После си спомни как Дарел, приятелят му от тениса, я опипваше. Обзе го злоба и ревност.

— Почакай малко! — извика той, като я догони.

— Какво има, Франк? Искам да взема душ — тя спря и заби поглед в земята.

— Слушай — Франк сграбчи ръката ѝ. — Не ми харесва тая работа. Не искам да тичаш с Коул.

— Защо?

— Защото му нямам вяра. Не му вярвам.

— Вяра ли? — Шон се изсмя презрително и сложи ръка на хълбока си. — Откога вярата има значение за теб?

— Ей, знам за Дарел. Знам, че сте имали работа.

— Е, и какво от това?

— Това, че си женена за мен. Ето какво. Как мислиш, че се чувствам, като тичаш наоколо с други мъже. Нямах ли никакъв срам? Дарел бе мой приятел, мама му стара.

— Ами все така става, че ми харесват атлети — подигравателно му се усмихна тя. — Просто не мога да стоя настрана от тях. А и те не могат да не ме пипнат.

Франк я погледна сърдито.

— Ревнуваш ли, сладурче?

— Теб ли? — контрира Франк. — Гади ми се от теб.

Тя се изсмя и се завъртя на пета. Като удряше ракетата в дланта си, Франк я проследи как се отдалечава. Някой ден тя ще прекали с приказките, ще отиде далеч. И тогава ще съжалява.

След като потича с Шон, Коул продължи да тренира още час, а после си взе душ. Тъкмо надяваше вълнената риза, когато получи нов пристъп и изпадна в безсъзнание на пода в килера върху купчина обувки.

Отваря очи и се вижда в легло, покрито с брокат. Лунната светлина прониква през процеп на прозореца и се отразява върху отсрещната стена. Коул се надига и сядва. Много е възбуден и неспокоен, за да може да заспи. Протяга се. Скоро ще се възстанови напълно, ще бъде достатъчно добре, за да се върне у дома. Битката

за свещения град Йерусалим е спечелена и един християнин — Годфри де Буйон^[1] — сяда на трона на новото царство в Палестина.

Джована запали желанието му да се поправи бързо, породил у него надеждата за любов като награда. При мисълта за нея кръвта нахлува в слабините му. Той е готов за нея още сега. Седмици наред се въздържа в очакване на деня, когато ще я държи в обятията си и тържествено ще ѝ даде обет.

Измъкна се от леглото, намята халат като онези, носени от арабите, и започва да крачи. Поглежда през прозореца към белите остри върхове на кулите и кубетата на Йерусалим, блеснали на лунната светлина, и се удивлява, че градът може да бъде толкова спокоен. Все още е до прозореца, когато вратата тихо се отваря. Коул поглежда през рамо.

Джована застава на прага, облечена в свободна ефирна дреха, която я обвива като облак от мъгла. Под дрехата ѝ се виждат очертанията на гъвкавата ѝ снага, стройните ѝ бедра разпалват желанието у него.

— Джована! — шепти той, изненадан. След първата им целувка тя не прекара нощта в неговата спалня.

За момент се изправя на прага, после се обръща и затваря вратата. Без да каже дума, се обляга на вратата и влива поглед в него, изведнъж изглежда несигурна в себе си.

— Джована! — повтаря той, като скъсява разстоянието помежду им. Вижда очите ѝ — зачервени и подути. — Какво се е случило?

Тя закрива лицето си с ръце. Коул усеща, че сърцето му ще се пръсне. Защо ли плаче? Притегля я към гърдите си и тя се притиска към него, ридая и се държи за гънките на одеждите му. Коул я придържа и нежно гали косите ѝ, безпомощен да спре плача ѝ.

— Ах, моя Джована, мила моя — тихо произнася той. — Защо плачеш?

Тя клати глава, протяга ръце към лицето му и го гледа през сълзи. Нежно прегръща главата му с две ръце и я навежда към устните си.

— Повелителю мой — шепне тя с глас, задушен от сълзи. — Господарю мой!

Тя го целува по устата. Коул я притиска към гърдите си, повдига я от земята. Лека е като лебед. Бои се да прекърши тези изящни лебедови криле със страстна прегръдка. Но тя не се страхува и обвива ръце около врата му. Той въздиша, затваря очи, отдава се на тази жена. Постепенно я отпуска и тя се плъзга по него, двамата чувстват помежду им силното доказателство за огромното му желание.

Коул се навежда към врата ѝ и го целува, дръпва раменете на прозрачната дреха и разкрива гърдите ѝ. От седмици жадува да ги види, да ги докосне, да ги целуне, да ги вкуси. Тя стене, главата ѝ се отпуска назад, когато Коул целува откритото зърно. Между зъбите му то се втвърдява, докато тя се опитва да се справи с корсажа си и най-после и другата ѝ гърда е освободена от дрехите.

Лунната светлина танцува върху щедрите извивки на гърдите ѝ и хвърля сенки върху зърната им, които приличат на шипков цвят. Коул притиска устни върху нея. Топла е, твърда и благоуханна. Впива се жадно в нея като бебе, което не е нахранено, издава стонове, които не може да потисне. Тя вика името му, протяга ръка към главата му и го прегръща.

Коул впива устни в другата гърда и се бори със страстното желание да я положи на пода и да я обладае веднага. Колко още може да издържи, преди да се взриви? Притегля я към слабините си, притиска я здраво, докато още е в състояние да се движи. Тя плъзга ръце под халата му и го отмята от раменете. Пърхаците ѝ ръце го карат да изпадне в забрава. Тези ръце са превързвали раните, милвали са косата му, бръснали са лицето му. Той ги желае върху себе си. Тя го гали, докато той задържа устните ѝ между зъбите си и развързва роклята ѝ. Сваля дрехата от нея и гледа с възхищение богинята, изваяна от алабастър. После оставя своя халат да падне на пода и застава пред нея гол и напълно възбуден, по-възбуден, отколкото изобщо някога е бил в живота си.

Докосва я, като плъзга длани по заоблените линии на бюста ѝ, надолу по тялото, надолу по нежния триъгълник и между сладката топлина между бедрата ѝ. Джована въздиша, когато той милва влажната ѝ плът, а другата му ръка се извива по грациозните ѝ очертания. После изръмжава тихо и я придърпва към себе си.

Чувства как хладната ѝ кожа го пари. Коремът ѝ е стегнат и закръглен и той неудържимо се стреми към него.

— О, Джована! Толкова си красива, толкова си нежна.

— Повелителю мой — шепне тя. — Моля те, отнеси ме в твоето легло.

Коул не се нуждае повече от молби. Взема я на ръце и отива до леглото. Полага я върху завивките и потъва до нея. А сега е върху нея, гали я, разтваря краката ѝ. Не може да чака повече. Знае, че най-напред ще ѝ достави удоволствие, ще я възбуди с ръце и уста. Чакал е много седмици наред, за да почувства, че Джована го поглъща и не може да се въздържа повече.

Притегля я към себе си, леко започва да прониква в тясното ѝ нежно откритие. Боже господи, едва може да устои на меката ѝ плът около него. После се отдръпва и отново потъва в нея, след това още веднъж и още веднъж. Тя надава слаб вик и се извива като дъга към него, затваря очи.

— Излей твоето семе в мен, господарю мой — шепне тя пресипнало.

Велики боже! Думите ѝ докарват Коул до безумие. Опитва да се дръпне, да удължи екстаза.

— Излей го, повелителю мой! — пръстите ѝ се забиват в гърба му, краката им се преплитат. — Дари ме с дете, господарю мой. Дари ме с твоето дете.

Коул се потопява в нея, достига бляскав, разтърсващ триумф, който никога не е познавал. Креци и иска да проникне колкото се може по-дълбоко в нея.

— Джована! — задъхано шепне той. Тя го прегръща, когато той, изтощен и достигнал удоволствието, което не си е представял и в най-дивите си мечти, пада върху нея. Тя го гали и се движи под него, държи здраво бедрата му, за да не може да я остави.

Целува я и разбира, че бузите ѝ са мокри от сълзи. Прокарва треперещ пръст по лицето ѝ.

— Любов моя — произнася тихо той. — Защо плачеш?

Тя клати глава и не отговаря. Той оправя косата на лицето ѝ и я гледа втренчено, все още заровен дълбоко в нея. Тя движи устни, а той самият чувства, че трябва да отвърне. Допира челото си до нейното.

— Нещо не е наред ли, Джована? — пита той. — Нараних ли те?

— Не — тя го целува трескаво. — О, не, любов моя. Не ми причиняваш болка.

— Тогава какво има?

— Ще ти кажа, когато свърши нощта.

Коул се усмихна.

— Значи още не е свършила?

— О, не, скъпи мой, току-що започна.

Протяга се към него и зърната ѝ леко докосват космите на гърдите му. Той усеща, че разцъфва в нея.

Зората обагря небето, когато Джована най-после се отпуска върху гърдите му и заспива. Той я държи, достигнал върха на удоволствието, и задрямва, докато не го стряска и събужда кукуригането на петела.

Джована повдига глава и отмята назад гарвановочерните си коси.

— Трябва да си вървя — обявява тя и се измъква от леглото.

Той я наблюдава как вдига дрехите си и се облича бързо.

— Нощта свърши, Джована — той се повдига на лакът. — Обеща да ми кажеш причината за сълзите ти.

Тя се надвесва и целува устните, милва косата му така, както много пъти преди това.

— Плача, защото те обичам, господарю мой.

После се втурва към вратата, обръща се и го поглежда още веднъж. Очите ѝ блестят, пълни са с отблясъци на безнадеждност.

— Защото днес е венчавката ми.

— Какво? — мълния поражява Коул. Скача от леглото точно в момента, когато чува щракането на резето от другата страна на вратата. Проклетие! Тя го заключва вътре. Коул блъска по вратата и се опитва да я изтръгне от пантите, но безрезултатно. Не може да излезе от стаята.

Изнемощял, пада на пода до вратата и ридае, удря с юмруците, сърцето му ще се пръсне. Как може Джована да се омъжи за друг? Обича я. Знае, че и тя го обича. Решил е да поиска ръката ѝ, след като оздравее напълно. Всичките му планове сега са сринати. Другиму ще дава клетва за любов.

Не е възможно Джована да се омъжва по собствена воля. Сигурно баща ѝ е обещал на някой дебел стар херцог със също толкова дебела кесия. А като оженят Джована, ще я заключат някъде в замък, ще пазят от ухажори, ще отглежда синове и дъщери. Коул може никога да не я види повече.

— Джована! — изхлипа той. Неговият вой отекна в кулата и замря.

Късно вечерта чува резето да се дръпва от вратата. Коул скача на крака при този звук, но вратата се отваря, влиза стара жена и неговите надежди умират. Жената е втрещена, все едно че се кани да я нападне. Коул отстъпва крачка назад, защото тя се бои от него. Втораченият ѝ поглед се отмества от лицето му, тя е пребледняла. Какво се е случило, защо хората избягват да го гледат?

— Къде е Джована? — пита той, смутен от странното поведение на жената.

— Тя замина, господарю. Тя и нейният съпруг поеха към Ака^[2] и оттам ще отплават за дома си.

Коул поема въздух, опитвайки се да сдържи агонията, която изпитва при думата „съпруг“. Стиска челюст.

— Тя ме помоли да ви предам това, господарю, и да ви кажа, че вашите хора ще бъдат тук утре сутринта.

Коул взема запечатания пергамент. Жената се вторачва отново в него, а после свежда поглед към краката си.

— За кого се омъжи тя?

— Граф Рондолфо ди Бриндизи.

— Младият ли?

— Старият, господарю.

Коул се отдалечава. Знае си. Знае си го. Оженила се е за стар дебел мъж. Жесток, дебел, стар мъж. Познава граф Рондолфо. Сърцето му ще изскочи и гърлото му се свива при мисълта, че този стар тлъст развратник прегръща изтънчената Джована. Но нищо не може да направи. Джована се е оженила за него. Жребият е хвърлен.

Обръща се и хваща глупавия поглед на старата жена върху себе си. Недодяланото ѝ поведение, съчетано с безсилието да помогне на Джована, разпалва гнева му.

— Защо си ме зяпнала, старо?

— Моля за вашето извинение, господарю! — тя залита назад, прихващайки полите си. — Не исках да...

— Какво ми е? Да не съм някое чучело?

— Лицето ви, господарю.

— Какво му е на лицето ми?

— То е... — тя се бори с думите и го гледа объркана. — То е просто толкова...

— Какво толкова? — гърми гласът му. — Говори направо, жено!

— Отвратително, грозно — изпищява тя и излита през вратата.

Като ударен от мълния Коул я наблюдава как бяга. Намира го отвратителен? Винаги е бил сравнително красив и никога не е отдавал голямо значение на външния си вид. А откакто бе ранен, никога не се е поглеждал в огледалото. Джована пое грижата за него и никога не му е разрешавала да се бръсне. Опипва бузите си, чудейки се какво е видяла старата жена.

Пръстите му издават всичко. Кожата му е неравна, груба, издълбана, грапава около лявото му око. Липсва част от веждата му, от лявата страна на черепа му няма коса. Коул се мята из стаята, неочаквано обзет от желание да види лицето си.

Няма огледало, отчаянието на Коул му носи отговора. Хваща каната с вино, издърпва дървената запушалка и налива червената течност в легена на масата. Стомахът му се преобръща, докато чака вълничките да се успокоят. После се оглежда в легена и научава истината. Той е изрод.

[1] Френски водач на първия кръстоносен поход (1060 — 1100 г.). След превземането на Йерусалим през 1099 г. е избран за първия владетел на Йерусалимското кралство. — Б.пр. ↑

[2] Пристанищен град в Северозападен Израел, известен с обсадите по време на кръстоносните походи, население 33 900. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

— Добро утро, Джес.

Джесика подскочи, изненадана от гласа на баща си. Бе едва девет сутринта, а Робърт вече е на крак и шари наоколо — взел душ, облечен и с куп хартия в ръцете си. Не повярва на очите си, когато влезе в кухнята, където тя четеше вестника.

— Татко!

— Уплаших ли те?

— Е, малко. Не очаквах, че ще станеш толкова рано.

— Мисля да оползотворя деня. Нали знаеш идеята ми? Споменах ти вчера.

— Да — тя отпи от кафето, опитвайки се да потисне и най-малката надежда.

— Започвам още тази сутрин да пиша първото действие.

— Наистина ли, татко? — тя се засмя. — Прекрасно!

Робърт се усмихна двусмислено в отговор на думите ѝ и се огледа сякаш му липсваше нещо. Вероятно обичайната чашка „Блъди Мери“. Джесика затаи дъх.

— Искаш ли кафе, татко? — попита тя.

Робърт направи тик с окото.

— Да. Чаша кафе. Добре ще бъде.

Тя му наля една чаша, борейки се със себе си да не произнесе насърчителните думи, които копнееше да му каже. Ако е решил да започне да пише и да захвърли пиенето, това зависи единствено от него. Отдавна разбра, че ако го окуражи, само ще урочаса намеренията му. Подаде му димящото кафе.

— Благодаря — той изкриви кокалестите си пръсти около дръжката на голямата чаша. — Ами, мисля да се уединя в кабинета. Няма да ти преча, Джесика, нали?

— Не — тя се стараяше с всички сили да запази гласа си равен, без нотки на ентузиазъм. — Не, върви, татко. Все едно тази сутрин съм

решила да отида до Каванети, за да разговарям относно договора за наема. Искам да разбера какво мисли Изабела.

— Добре, ще се видим по-късно.

Тя се усмихна и го проследи как излиза от кухнята. Не се осмели да се надява, че е обърнал нова страница. Доста често добрите му намерения се разпиляваха за няколко часа. Не желаше отново да изпита разочарование.

В единадесет часа Джесика взе една папка с документите за наема на къщата. Видя непознат черен седан, паркиран на пътеката, и се зачуди кой бе дошъл на посещение у Каванети. Мария я посрещна на вратата и въведе в гостната, облепена с нови тапети.

Когато Джесика влезе, Франк стана. Носеше широки панталони от черно рипсено кадифе и сив вълнен пуловер. Приличаше много на по-големия си брат, но бе лошо копие. За разлика от красивите черти на Коул тези на Франк не въздействаха никак на Джесика.

Изабела седеше до масичката за кафе, а прозорецът с дантелени пердета зад нея я обграждаше като в рамка. Изглеждаше царствена в елегантната морскосиня рокля. До камината стояха прави двама души, които приличаха на разбойници, облечени в скъпи черни костюми. Нима черният седан бе техни?

Джесика се чудеше какви бяха тези хора, но преди да успее да попита, Мария влезе, накуцвайки, в стаята с поднос, на който имаше кафе и бисквити. Мария избягваше погледа на Джесика, докато тя се настани в кресло с високи облегалки отляво на Изабела, оставяйки папката си върху масичката близо до подноса.

— Как е твоят гостенин? — попита Изабела, докато наливаше кафе.

— Имаш предвид Коул, нали? Малко е разочарован, че не може да вижда баща си.

— А, добре.

— Чувам, че старият Ник е ударил един репортер оня ден — Франк взе чаша кафе.

— Не бих казала ударил...

— По-силни спирачки са нужни за неговия характер. Някой ден ще му докара неприятности — Франк отпи от кафето, облегна се назад и се огледа самодоволно.

— Вече му докара — произнесе многозначително Изабела.

— Коул е преследван навсякъде от репортери, където и да отиде. Просто е невероятно — протестира Джесика.

— Това е цената, която плаща за славата си — Франк протегна ръка към бисквитите. — Ако не може да понася вниманието на обществеността, нека се залови с друга работа.

— Франк — Джесика се наведе към него. — Ти бе при винарската изба и видя как се отнесоха с него. Не би ли се разярил, ако някой ти дотяга по този начин?

— Бих изтърпял и повече, без да гъкна, при неговата заплата. Господи, това, което получават в наше време защитниците в един футболен отбор, е престъпно. Години трябва да работя, за да получа толкова много.

— Няма да е така, ако играеш картите си умно — Изабела докосна китката му. — И запомни, твоята кариера ще продължи много повече от кариерата на Ник.

Той изпи на един дъх кафето си.

— Славата на Ник залязва — продължи Изабела. — Кариерата му е в края си и той няма къде да отиде. А и доколкото го познавам, отдавна сигурно е пропилял цялото си състояние. Бас държа, че за това е тук. Сега иска винарната. Мисли си, че след всичко, което направи, баща му ще я даде на него.

— А ние няма да оставим той да я получи, нали, майко?

— В никакъв случай.

Джесика се раздвижи в стола. Нима са забравили защо е дошла? Вместо да разговарят по договора за наем, злорадстват около неприятностите на Коул.

— Относно договора, госпожа Каванети. Готова съм да го продам на подходяща цена. Както знаете, вие първи имате възможността да го купите.

— Колко искате? — попита Франк.

— Два милиона.

Ръката на Изабела с чаша кафе застина пред устните ѝ.

— Два милиона? — ахна тя.

— Грег Кеслър ми каза, че струва толкова, та дори и повече. Но ще искам твърдо тази цена заради дългото ни познанство.

— Два милиона е повече, отколкото очаквах — отвърна Изабела. — Ще трябва да обсъдя предложението с моя съдружник. Ще бъде тук

всеки момент. Слезе долу за малко.

Джесика погледна към коридора, който водеше към банята под стълбите.

— А Кеслър? — попита Франк. — Знам, че иска да сложи ръка върху собствеността.

— За него цената ще бъде много по-висока — отговори Джесика хладно.

Точно в този момент някой извика в коридора и силен трясък разтърси спокойствието в голямата къща.

Изабела скочи.

— Какво става? — изпищя тя.

Докато Франк сложи кафето си на масата и се изправи, няколко яки мъже в скъпи костюми вече летяха към мястото на размириците.

Чу се шум от сбиване и после един мъж, залитайки с гръб към гостната, падна в краката на двамата бабаити.

— Господин Винченцо! — ужасена извика Изабела.

Господин Винченцо се изправи на крака точно когато висока черна фигура в черна мантия врълхлетя в гостната и го сграбчи за реверите.

— Измитай се! — настояваше познат глас. Джесика се надигна от стола. Веднага разпозна гласа на Коул. — Махай се от къщата, кучи сине. — Той изтласка Винченцо.

Винченцо се олюля назад, хвана се за носа, от който шуртеше силно кръв, докато един от неговите хора затърси по джобовете носна кърпа, за да му я даде.

— Какво означава това? — Изабела се втурна към него. — Как се осмелявате да го удряте?

— Ник, ти ли си? — попита Франк, надничайки под сянката на капюшона.

— Ник? — възкликна Изабела.

— Винченцо! — Коул отметна качулката. Очите му искряха, а лицето му бе зачервено от ярост. — Баща ми каза, че ако ти или някой член на твоята корпорация стъпи в тази къща отново, ще те убие. Сега просто не може да го стори, но това не означава, че аз не мога.

— А кой — по дяволите — си ти? — Винченцо избърса носа си.

— Шефе, това е Коул Никълз — вметна по-високият от биячите. — Коул Никълз от „Сейнт Луиз Булз“.

— Аз съм синът на Майкъл Каванети. Бях тук последния път, когато предложихте да помогнете за винарната „Св. Бенедикт.“ Тогава баща ми каза „не“. Сега аз казвам „не“.

— Нямах право! — изломоти Франк. — Нямах законното право!

— И ти също нямаш! — отвърна Коул грубо. — Не, докато тате е още жив. Той е господарят в тази къща и президент на компанията. По-скоро ще си отреже ръката, отколкото да вкара бизнеса в корпорация. — Той се обърна към мащехата си. — И ти, Изабела, знаеш това.

Изабела изпъчи гърди напред и злобно погледна Коул.

— Франк, извикай полицията — каза тя.

— Да, Франк, извикай полицията — допълни Коул. — Аз пък ще позвъня на моите приятелчета от „Сиатъл Таймс“ и ще ги накарам да дойдат да отразят случката. Представям си страницата. Изабела Каванети кани мафията в северозападните щати. Хубаво начало за кариерата на Франк, нали, Изабела? Да дадем гласност на фамилията Каванети.

Изабела побледня като мъртвец и застана като истукана.

— Не би посмял!

— Само се опитай да ме измамиш, Изабела.

Винченцо върна окървавената носна кърпа на високия си придружител, който безцеремонно я натъпка във вътрешния си джоб.

— Не желаем никакви неприятности, госпожо Каванети. — Той пооправи вратовръзката си. — Може би ще трябва да обсъдите този въпрос още веднъж с вашия съпруг. И да се отървете от този тъпак — посочи той с глава Коул. — Само тогава ще разговаряме.

— Не, няма да разговаряте! — заяви Коул. — Махай се! Още сега! — той пристъпи към Винченцо. За момент човекът се поколеба, после се обърна и залитайки, излезе от гостната, като даде знак на своите хора да го последват.

— Господин Винченцо, почакайте! — извика Изабела.

Коул стисна ръката ѝ.

— Успокой се, Изабела, никъде няма да ходиш.

Джесика чу външната врата да се затръшва. После някой започна да пляска с ръце. Всички се обърнаха. Облегната на рамката на вратата, усмихната, Шон аплодираше.

— Чудесно, Коул! — възкликна тя и вдигна юмрук за победоносен поздрав.

Джесика стоеше на балкона с поглед, устремен към вилата за гости. Започващите да гният перила бяха умело поправени и тя се облегна спокойно на тях.

Повече от всичко желаше да разговаря с Коул и да му каже, че тя разбра всичко и ще го поддържа. Скръсти ръце здраво на гърдите си, като си спомни ужасната кавга, избухнала между членовете на семейство Каванети, след като господин Винченцо си отиде от дома им.

Изабела се нахвърли върху Коул. Джесика никога не бе виждала такава ярост. Дори Франк, който рядко си показваше рогата, изля гнева си върху Коул. Поведението им я смути, притесни се, че е принудена да стане свидетел на такъв раздор, но не можеше да тръгне, без да се намеси. Опита се да ги успокои, но Изабела просто я избута. Коул бе разрушил всичко. Всичко! Коул излетя с трясък от къщата и отпраши с колата с главоломна скорост надолу по криволичещия път.

Той се върна късно през нощта. Джесика го видя да се прибира с колата, а после лампата светна в спалнята му. На душата ѝ ставаше все по-тежко, като наблюдаваше замислено светеция триъгълник. Какво би могла да направи? Ако не продаде собствеността, баща ѝ скоро ще бъде без пукната пара. Нейната сантименталност, лоялността към Каванети имаше граници.

Въздъхна тежко. Би могла да престане да се тревожи за Коул и да разположи телескопа си. Тъкмо се обърна да стори това и забеляза фигурата с наметало, изправена между сенките.

— Брат Козимо? — възкликна тя.

Той пристъпи напред.

— Добър вечер, госпожице Уорд.

— Откога сте тук?

— От няколко секунди — той пъкна ръце в ръкавите си. — Достатъчно дълго, за да разбере, че имате неприятности.

Джесика отметна назад коси. Нямаше желание да обсъжда, с когото и да е проблемите си, още повече пък с Козимо Каванети.

— Я виж — отвърна тя, като посочи зад гърба си, — парапетът е затегнат.

— Боях се, че някой ще падне.

— Искаш да кажеш, че ти си го ремонтирал?

— Да. Не бе трудно.

— Е, благодаря ти, брате Козимо. Нямах възможност да наема дърводелец.

— Вече не се налага, госпожице Уорд.

— Как да ти се отплатя?

— Като ме наричаш Козимо.

— Добре — тя нервно сви рамене. Каква опасност имаше, ако стане по-дружелюбна към него? Той не й желае злото. — А ти ме наричай Джесика.

— Така да бъде, Джесика — тя усети, че той се усмихва. — Ела с мен, Джесика. Искам да разговаряме някъде, където не е толкова студено.

Той се обърна и изчезна през тъмната врата. Джесика втренчи поглед в тази посока, удивлявайки се на неговата увереност, че тя ще се подчини на молбата. Но все пак му бе задължена и най-малкото, което можеше да стори, бе да отдели малко време и внимание. Последва го надолу по стълбите и влезе в кабинета. Със знак й показа да седне на стола. В камината пращеше огън и хвърляше светлина върху черното наметало, но не и върху лицето му. Тя седна.

— Ти ли запали огъня? — попита тя, като протегна измръзналите си крака към пламъка.

— Позволих си тази волност.

— Приятно чувство изпитва човек.

Чу звън на стъкло, като се облегна назад в креслото с възглавничките. Козимо се появи до лакътя ѝ с две чаши, пълни с рубинено червено вино, и подаде едната на нея. В обноските му имаше такава неподправена доброта, че тя нямаше сърце да признае, че не пие.

— Благодаря — измърмори тя.

Той кимна и седна в друг стол до нея, където отблясъците от огъня играеха само върху гърдите му. Вдигна чашата в сянката на качулката. Джесика го наблюдаваше в очакване да заговори.

— Чудесно „Каберне Совиньон“ — обясни той. — Единственото вино от „Св. Бенедикт“, което е останало. Така е, защото е тринадесетгодишно.

Тя погледна красивата течност в бокала. Покрай ръба на чашата видя малинови и кехлибарени оттенъци. Наистина виното бе чудесно.

— Не те ли интересува кабернето?

— Не обичам алкохол.

— Защо?

— Винаги съм мислила — тя разклати виното, — че не е хубаво да се пие.

— Аха-а — тя почувства отново, че той се усмихва. — Чувала ли си някога какво е казал Платон за виното?

— Не.

— Нарекъл го е най-големият божи дар за човека.

Тя погледна изкосо виното.

— Значи Платон не може да те убеди? — той премлясна с език. — Тогава може би трябва да вземеш предвид здравословните аспекти.

— Какви здравословни аспекти?

— Виното съдържа витамини, минерали и има специално свойство да стопява мазнините. В червеното вино като това „Каберне“ има танинова киселина, а също и други киселини, които разрушават бактериите. Известно е, че хубавото вино лекува хората от тиф.

Джесика се усмихна.

— Майтапиш ли се с мен?

— Майтап ли?

— Шегуваш ли се?

— Наистина не се шегувам, Джесика. Не е нужно да се боиш от виното.

Тя поклати глава.

— Виждала съм какво правят хора, когато са пияни. Не искам да приличам на тях.

— Умереност е ключът на всичко в живота, Джесика. Една чаша „Каберне“ няма да те превърне в разкиснат глупак. Повярвай ми.

Тя погледна виното. До нея достигна лъхацият от чашата сладък аромат на малини.

Козимо още веднъж премлясна с език.

— Да не би да се боиш, че виното ще развърже езика ти?

Тя изправи рязко глава. Или той бе по-проницателен от повечето хора, или тя бе по-прозрачна, отколкото предполагаше. Повдигна брадичката си и се загледа в него. Желанието ѝ бе да проникне в непроницаемата сянка, която хвърляше лицето му, и да види израза, съпътстващ този толкова богат глас.

— Ако има нещо, което не си склонна да разгласяваш — продължи Козимо, — каква по-добра компания за пиене можеш да намериш от един свещеник, а?

— Ти не си свещеник. Самият ти ми го каза.

Тя вдигна бокала. Никой няма да я нарича страхливка. И тя ще му докаже, че никакви признания няма да последват, като стигне дъното на чашата. И я изпи.

Виното се плъзна гладко като масло, сладко и изненадващо освежително, тръпчиво, но не остро. Джесика бе изненадана от медената сладост и деликатност на кабернето. Винаги бе смятала, че виното трябва да бъде силно и кисело.

Козимо се изсмя искрено на учудването ѝ.

— Харесва ти!

— Да — тя се усмихна и започна да върти бокала между пръстите си. — Много по-различно е, отколкото предполагам. — Отпи още една глътка, после още.

Той кимна, стана и доля двете чаши. Като го наблюдаваше как отива към гарафата, я заля приятно чувство, усещане за топлина, която бе различна от горещината на камината. Отпусна се и протегна ръка за втората чаша, която той ѝ подаде.

— Това „Каберне“ е последното, направено от мен в „Св. Бенедикт“ — започна Козимо разказа си, като седна. — Оттогава нищо достойно за пиене не е произведено. В действителност трябваше да унищожа всички бели сортове, за да не бъде разрушена репутацията на винарната.

— Значи ти си онзи, който опустоши склада?

Той кимна в знак на съгласие.

— Онова, което открих там, не заслужаваше етикета на „Св. Бенедикт“.

— С това ли се занимаваш като пазител? Разрушаваш частната собственост?

— Когато се налага. Бях надалеч. И в мое отсъствие тук станали ужасни промени във винарната, промени, които могат да доведат до крах.

— Защо замина, след като си пазител?

— Нямах избор. Но ето сега се завърнах. И ще направя всичко, каквото и да ми струва, за да възстановя щетите, нанесени от Изабела Каванети.

Джесика изучаваше качулката му, докато отпиваше от виното.

— Козимо, защо аз съм единствената, която те вижда?

Той стана и диплите на расото паднаха около сандалите му. Застана с лице към огъня. Всичко, което тя успя да види, бе широкият триъгълник на гърба му и стройните очертания на бедрата под мантията.

— Да, защо ти, Джесика, ме виждаш? Това е въпросът, който измъчва и мен — той се обърна. — Но трябва да призная, че съм щастлив, че именно ти ме виждаш. Доставя ми удоволствие да разговарям с теб.

— На мен също ми харесва да разговарям с теб — отвърна тя.

Думите ѝ се изплъзнаха, преди да успее да ги преглътне. Обикновено не обичаше да разговаря с хората. Празните приказки я изнервяха.

Потърси сянката под капюшона.

— Но бих искала да видя лицето ти.

— Може би някой ден ще го видиш. Но засега трябва да остане покрито.

— Защо?

— Не е задължително да видиш лицето ми, за да видиш сърцето ми.

— Сърцето ти ли?

— За да разбереш, че няма да те нараня. За да разбереш, че всички ние имаме нужда да разговаряме с някого. Ти си тук заради мен, Джесика — единственият човек, който ме вижда и чува. Аз съм тук заради теб. И те уверявам, че можеш да ми се довериш и да разкриеш какво тежи на сърцето ти.

Тя се загледа в пода.

— В сърцето ми няма нищо, Козимо. И това е моята тревога.

— О, аз пък мисля, че сърцето ти крие много неща. Може би не се вглеждаш в него и затова си убедена, че там няма нищо.

Тя чу, че той сяда отново. След известно мълчание отправи към него бърз поглед.

— *Agnosco veteris vestigia flammae* — каза кротко той.

— Какво означава?

— Едно време поетът Вергилий го е перифразирал така: „След като веднъж съм обичал някога, познавам симптомите“.

— Какви симптоми?

— Твоите симптоми. Сърцето ти е преизпълнено с любов към един мъж, а ти си я заключила. Какво добро ще донесе това на двамата, ако тя остане зад стена?

— Любовта не е нещо много приятно, ако само единият я изпитва.

— А откъде знаеш, че само единият я носи.

— Защото — скочи, разстроена от дългогодишното потискане на чувствата — обичам Коул, но него не го е грижа изобщо за мен. Веднъж дори му се предложих, а той просто ми се присмя. Бе ужасно. Унизително.

— Наистина ли се присмя?

— Е, добре де... — Джесика се втрени в огъня. — Усмихна се във всеки случай. Разбрах, че не ме желае тогава. Толкова се засрамах.

— Може би не те е желал при онези обстоятелства.

Джесика се замисли и после бавно поклати глава.

— Не, не мисля така. Наистина не ме желаше. А сега си има друга. Така че по-добре е да сложа настрана чувствата си.

— Тъжно е. Това ме наскърбява много, Джесика.

— Защо?

— Защото любовта е ценна. Много хора никога не познават истинската любов. Да я изпитваш и да я отричаш е тъжно нещо — той се изправи и тя чу стъпките му зад себе си. — Любовта е по-важна от гордостта, Джесика. Понякога много по-важна дори от честта. Това научих през моя живот.

Тя отметна глава, но не се отдалечи от него. По някаква причина дълбокият му глас и близост я успокояваха много. Стисна устни и се опита да не избухне в сълзи. Почувства ръцете му върху раменете си. Той леко я стисна.

— Затвори очи, Джесика. Затвори очи. Слушай моя глас. Концентрирай се върху моя глас и нищо друго. Не мисли коя си или какво си, или какво съм аз. Просто слушай моя глас.

Тя го послуша и вдигна лицето си. Ръцете му бяха топли, гласът му изразителен. Испита чувството, че е повлечена в успокояващо езеро, че се носи по повърхността му, водена от неговия глас. Нима виното я караше да се чувства така? Или той беше магьосник, който извърши някакво заклинание над нея.

— Слушай гласа ми. Почувствай ръцете ми. Върни се назад. Кажи ми, че си спомняш.

Джесика се върна назад в спомените си. За очите ѝ той беше непознат, но не и за сърцето ѝ, което тя узна като внезапно откровение. Почувства непреодолим тласък да се облегне на гърдите му, да се остави да бъде обгърната, да почувства устните му върху кожата си, да се обърне в ръцете му и да го притисне към тялото си.

— Не! — задъхваше се тя, изтръгвайки се от прегръдката му.

— Какво има? — попита Козимо, като отстъпи.

Тя го гледаше объркана и изплашена от начина, по който настоящето бе изчезнало, като я накара да се чувства застрашително близо до ръба, изправена над бездната на времето. Сетивата ѝ се разбъркаха, виното ѝ завъртя главата. Виждаше само черната мантия. А не беше ли това страшният черен цвят на нейното минало.

Тя премигна и политна назад.

— Джесика — той я подхвана, за да я предпази от падане.

— Не ме докосвай — тя се олюля, отблъсквайки го, и се опря на вратата на кабинета. — Остави ме сама!

— О, Джесика! — напевно произнесе гласът му, изпълнен с копнеж.

Тя не обърна внимание. Бързо излетя от кабинета, пусна чашата върху масата в коридора и се втурна навън. Краката ѝ се движеха сами, сякаш имаха свой собствен живот, и я отнесоха към къщата за гости при единствения човек, който можеше да я спаси.

ГЛАВА 15

Джесика тичешком бутна вратата на гостната, без да чука, нахълта вътре във входното помещение. Взе на един дъх стъпалата до спалнята и заблъска вратата.

— Коул — крещеше тя, поглеждайки през рамо да види дали Козимо я следва. Удари втори път. — Коул!

Чу стъпки. Вратата се отвори и на прага застана Коул, като потъркваше очи.

— Джесика? — премигна той срещу нея.

— Коул? — тя се зарадва, че го вижда, и се хвърли към него и уви ръцете си около врата му.

— Джес! Какво се е случило?

Тя не можа да отговори. Просто стоеше, вкопчена в него. Бе ужасена от чувствата, които магьосникът свещеник бе пробудил, но знаеше, че Коул може да я защити. Ръцете му бяха сигурни и топли, тялото — здраво и реално. Тя зарови нос във врата му и притвори очи.

Коул я погали по гърба. Тя усети как дланта му се спуска по гърба ѝ, като я попита отново какво се бе случило. Никога не бе усещала по-успокояващ допир.

Тя притисна врата му:

— О, Коул!

Той я отдели от себе си, за да види лицето ѝ.

— Какво, по дяволите, е станало? — попита той.

— Монахът... монахът беше!

— Какъв монах?

— Монахът, за когото ти разказвах. Опита се да направи заклинание. Каза ми да се върна назад в спомените, да слушам гласа му, да си припомня... — Джесика избухна в плач, като си представи как изглежда. Коул навярно си е помислил, че тя е бълнуващ лунатик. Отблъсна го, осъзнавайки, че не биваше да тича първо при него.

— Джес, да не би да си пила? — попита Коул с тънка усмивка.

— Да, но...

— Хайде — той я хвана за лакътя и повлече надолу към коридора. — Имаш нужда от голяма чаша кафе.

Тя изтръгна ръката си, която той здраво стискаше.

— Не съм пияна!

— Тогава какво ти става?

— Онзи монах! Накара ме да пия някакво вино, а после ме накара да говоря за... — тя се запъна объркана.

— За какво?

— За... — Джесика го гледаше втренчено. Не можеше да каже на Коул, че те разговаряха за него. Нямахше намерение да издава чувствата си, все едно какво Козимо ѝ бе наговорил за любовта. — За винарната — измисли тя. — А после се опита да ми направи заклинание.

— Сигурна ли си, че си видяла монах? — Коул скръсти ръце и започна да я оглежда. — Никой друг не го е виждал.

— Знам. Но аз наистина го видях.

— Не ти ли се струва малко странна тази работа?

— Да. Но това е истината. Ела, ще ти покажа. Той е в кабинета, пие бутилка „Каберне“ от „Св. Бенедикт“.

Тя го повлече от вилата за гости обратно към къщата. Но когато стигнаха до кабинета, само догарящият огън в камината бе единствената следа от присъствието на монаха. Джесика се огледа слисана, защото знаеше, че Коул никога вече няма да ѝ вярва.

— Изглежда, си е отишъл.

Джесика се намръщи.

— Все нещо сигурно те е уплашило. Виждам. Може би си сънувала.

— Не съм сънувала — сопна се тя. — Знам разликата между сън и действителност, Коул. Той стоеше точно тук, тук в тази стая, и разговаряше с мен.

Коул хвърли бегъл поглед наоколо.

— Е, добре. Значи е бил тук. Опитал се е да ти направи магия. Но защо, Джес?

— Изглежда, ме взема за някой друг. Някой, който трябва да го познава. Но аз не го познавам. Не го познавам.

— Да, но сега го няма. Може би се е отказал и си е отишъл — Коул се приближи до нея. — Джес, защо ли не ти донеса чаша кафе?

— Продължаваш да мислиш, че съм пияна, че съм изфантазирала всичко.

— Не съм казал такова нещо.

Уравновесеното му поведение я подразни. Не ѝ вярваше. Просто я успокояваше. Джесика се запъти към вратата на кабинета и се обърна.

— Благодаря ти, че дойде с мен — каза тя.

Коул мушна ръце в предните джобове на джинсите и се огледа. Едва сега Джесика забеляза, че беше напълно облечен. Сигурно е спал с дрехите си. Косата му беше в момчешки безпорядък, което му придаваше уязвим вид, и това ѝ се струваше много привлекателно.

Спомни си за нейния обет да не се поддава на чувствата си към Коул и откъсна очи от него. Започна да разглежда инкрустираната слонова кост върху дървената част на вратата.

— Извинявай, че те събудих напразно.

— Свободен ли съм, госпожице Уорд?

— Да, благодаря, Коул. Ще се оправя.

— Окей — отивайки към нея, той се усмихна бавно и спокойно, което я вбеси още повече. Сигурно пак ѝ се присмиваше скрито. Джесика държеше главата си високо вдигната, когато той премина покрай нея. Още веднъж изпадна в съвсем глупаво положение. Сигурно си мисли, че е изфабрикувала цялата тази история само за да се хвърли в обятията му.

На следващата сутрин Джесика имаше посетител. Тя въведе полицаия във всекидневната, като през цялото време се надяваше, че баща ѝ ще остане в леглото до тръгването на детектив Търнър. Той не изпълни обещанието да се откаже от пиенето и сега си доспиваше след удоволствието от предната вечер.

Джесика седна, а детективът извади бележник и писалка от вътрешния джоб. Действията му бяха обмислени като част от ритуал. Джесика го наблюдаваше как прокара ръка по острата си като четина посивяла коса. После потропа с пръст върху празната страница от орфания тефтер и я погледна изкосо. Малките му кафяви зеници бяха почти скрити между подпухналата кожа около очите. Бузите бяха провиснали над омачканата яка и изкривения възел на вратовръзката.

Приличаше много на плашливия лъв от „Магьосникът от Оз“, с изключение на ниско подстриганата коса.

— Казаха ми, че сте видели някакъв монах преди време.

— Да — Джесика се опита да не бъде напрегната. — Мисля, че беше миналият петък.

— Други някакви открития, госпожице Уорд?

Джесика се чудеше защо толкова се интересуват от Козимо. Снощи се уплаши от него, но не чак толкова, че да го издаде на полицията. Бе ясно, че той никому няма да стори зло. А бе спасил и живота ѝ.

— Защо? — попита тя. — Какво се е случило?

— Отговаряйте само на въпросите, госпожице Уорд.

Тя си наложи да не губи връзката.

— Никого не съм виждала оттогава. Предполагам, че е бил някакъв скитник.

Детектив Търнър записа нещо в тефтера. Джесика го наблюдаваше как драска с късите пръсти и се питаше дали води бележки за поведението ѝ. Би ли могъл да каже, че е нервна, че лъже?

Той я погледна отново изкосо.

— Видели сте монаха до табелката долу на пътеката, а после тук, в къщата, така ли?

— Точно така.

— Следователите не откриха нищо, когато дойдоха по ваша молба.

— Не, не откриха.

— Имате ли нещо против да направя оглед?

— Разбира се, че не. Но защо този неочакван интерес?

— Има още едно убийство — детектив Търнър се изправи и започна да надзърта из стаята, сякаш можеше да открие нещо подозрително. После я погледна набързо. — Долу в парка. Някаква нещастна дама, бягаща за здраве, бе намерена удушена със собствената ѝ панделка за коса.

— О, не!

— Панделката — навъси се детективът. — Последното нещо, което може да се сметне за оръдие за убийство.

— Онзи... избягалият каторжник... — Джесика го съпроводи до вратата. — Хванаха ли го?

— Ъ-ъ, не. Негодият е все още на свобода. Сигурно някъде из онова тресащице. Мое предположение.

Франк удряше топката и чувстваше, че част от напрегнатото му състояние отлита през корта. По-голяма част от сутринта прекара във връщането на сервиси, въпреки лекия дъжд, който ръмеше над игрището. Пръстите на ръцете му бяха вкочанени, пръстите на краката измръзнали, но реши да прекара извън къщата, колкото можеше да издържи. Изабела още бе войнствено настроена и той искаше да избегне срещите с нея.

С крайчеца на окото забеляза, че някой приближава. Удари друга топка и направи гримаса от усилието. Надяваше се, че този някой ще мине покрай него, без да спира. Имаше дни, когато не му се говореше и днешният бе един от тях.

Но Коул скоро се появи в плът и кръв до него и мълчаливо наблюдаваше как връща сервисите, докато Франк разбра, че неговият полубрат няма намерение да си тръгва. С въздишка Франк избягна да спре сервис машината, после застана в средата на корта с увиснала ракета в дясната ръка.

— Какво искаш? — попита той.

— Искам да разговаряме. — Коул бавно пристъпи напред.

— А, така ли? За какво?

— За винарната.

— Слушай, Ник, я се разкарай. Винарната не е твоя работа. Колко пъти майка и аз трябва да ти го казваме?

Коул погледна голямата къща. Франк наблюдаваше как челюстта на Коул се раздвижи, сякаш скърцаше със зъби. Стисна по-здравио ракетата си, обезпокоен от характера на Коул и от това, което можеше да направи, когато беше ядосан. Гледаше тъмния профил на брат си, но бързо отмести погледа си, когато Коул се обърна към него.

— Франк, забрави за момент Изабела. Забрави чувствата си към мен. Един път помисли за тате.

— Да помисля за тате ли? — Франк бутна нагоре лентата за коса. — Откога се интересуваш от него? Ти бе този, който му каза да бутне винарната.

— Не съм му казвал да я маха. Казах му, че трябва да видя света, преди да се заема с винарната.

— Не така чух историята.

— Франк — Коул го огледа, — минало ли ти е някога през ума, че не са ти разказали цялата история?

— Какво означава това? Какво говориш?

— Казвам, че майка ти разказва само това, което иска да чуеш.

Франк почувства как кръвта нахлува в главата му. Обърна гръб. Отказа да слуша обиди, но Коул продължи да върви след него.

— Изабела е готова да ритне винарната, Франк. Знаеш това. И аз го знам. Горкият стар татко сигурно го знае, но не може да направи нищо. Ако винарната изчезне, тате ще си отиде също, сигурен съм в това, както съм сигурен, че съм тук.

Франк оглеждаше зеления терен на игрището, изслушвайки думите му. Знаеше, че Коул бе прав, но нямаше намерение да го признае.

— „Свети Бенедикт“ е животът на тате, неговото сърце. Ако Изабела го продаде или прехвърли контролния пакет на онази шайка, тате ще умре, Франк. Той ще умре. Искаш ли да носиш отговорност за това?

Франк се отдалечи малко, сякаш искаше да избегне думите на Коул, но брат му го следваше.

— Аз направих достатъчно, за да вкарам стария човек в гроба — продължи Коул. — Ето защо ти предлагам възможност да купиш от Уордови собствеността на винарната.

Франк се обърна.

— Ще ти дам назаем пари. Без лихва. Ще бъда мълчалив партньор, Франк. Не е нужно Изабела да знае. Никой, освен теб и мен не трябва да знае.

Франк се вторачи в брат си. Значи в крайна сметка великият футболен защитник не бе изхарчил всичките си пари. Имаше два милиона да предостави за собствеността. Да почакаме, докато майка му чуе новината.

— Какво ще отговориш, Франк?

Франк се протегна и включи автоматичната сервис машина. Изпъчи се и погледна Коул в очите.

— Я се изпарявай оттук, Ник!

Коул изглеждаше истински изненадан.

— Мислиш ли, че можеш да купиш името Каванети ей така? — Франк презрително отбеляза. — Не е толкова лесно, господин футболен герой.

— Франк, правиш голяма грешка...

— Слушай, Ник, кой напусна къщата? Ти! Кой остана тук? Аз! Аз бях тук и се опитвах да направя всичко, което е по силите ми, за да бъда добрият син на мама и татко. Може би също не искам да стоя тук, но стоя. Защото... — опря ракетата на гърдите си — се интересувам.

— Не се преструвай, Франк. Ти никога не си бил истински тук. Ти беше в твоите частни училища, в които получаваше елитно образование. Не знаеш основното нещо за лозята.

— Я, така ли? Но не аз избрах футболната кариера пред „Свети Бенедикт“. Знаеш какво причини на тате, като ни напусна, нали? — Франк забеляза как очите на Коул потъмняха. — Накара го да остарее. Оттогава никога не е бил предишният човек.

— Ще бъде още по-зле, ако винарната пропадне, или я продадете.

Франк погледна брат си с отвращение. По-скоро би умрял, отколкото да приеме каквото и да е подаяние.

— Разкарай се, Ник.

Франк крадешком стигна до края на корта и се преведе, за да изчака един сервис.

— И стой настрана от жена ми! — изкрещя той подир отдалечаващия се Коул.

Тази вечер Джесика се облече за коледната вечеринка у дома на Каванети. Робърт не прояви никакъв интерес да я посети и избягваше Джесика вероятно защото отново не изпълни обещанието си и се срамуваше от себе си. Джесика облече същата нефритово зелена блуза, с която беше на празненството във винарната, но този път я съчета с черна пола и ниски боти, за да изглежда по-женствена. Тупира косата си и я остави да пада свободно като абаносов облак върху раменете ѝ. После излезе от вилата и тръгна за вечеринката.

Коул бе във на верандата, седнал на парапета. Когато тя затвори вратата, той стана.

— Здравей — поздрави я той.

— Здравей. — Джесика се опита да сдържи биенето на сърцето си, когато Коул я огледа от ботите до косата ѝ. Какво ли правеше тук? Не каза нищо, но очите му заблестяха в знак на одобрение на външния ѝ вид.

— На вечеринката ли отиваш?

— Да — тя пусна ключовете в чантата си. — Няма ли да ходиш?

— Не, по дяволите. Изабела ще извика полицията.

Тя се усмихна тъжно, като слизаха надолу по стълбите.

— Ще имаш ли нещо против да те придружа до там? — попита той. — Чух за това убийство в парка и мисля, че не трябва да излизаш сама.

Джесика го погледна изненадана, трогната от неговата загриженост.

— О, Коул, благодаря ти много.

Той дръпна ципа на якето догоре.

— Изглеждаш страхотно, Джесика.

— Благодаря — тя му хвърли бърз поглед, но той не гледаше нея. Защо никога не може да каже подобно нещо? Какво ли щеше да се случи, ако започне да казва истината, да казва онова, което наистина изпитва. Внезапно Джесика си пожела Коул да дойде на вечеринката, да танцува с него и да се възползва от обстановката, за да прекара вечерта в обятията му. Погледна в земята, защото знаеше, че мислите я накараха да се изчерви.

— Джесика, още ли си сърдита за снощи?

— Не — тя сви рамене. — Не те обвинявам, че ми се подигра. Сигурно съм изглеждала луда.

— Не се присмивах, Джесика.

— Е, хубаво — тя пак сви рамене, — дори и така да е. Познах по очите ти.

Коул спря рязко по средата на пътеката. Джесика се обърна и се изненада, че вижда гняв, изписан на лицето му.

— Какво искаш да кажеш?

— Никога не съм се смял над теб. Може би съм се смял, но никога на теб. Има огромна разлика.

— Всичко е семантика, Коул — тя се обърна, за да продължи, като си спомни начина, по който много отдавна ѝ се присмя, но той я

хвана за ръката.

— По дяволите, Джесика. Бяхме приятели някога. А сега се държиш толкова предпазливо. Какво е станало с теб? Не те разбирам. — Тя се опита да издърпа ръката си, но той я задържа и придърпа поблизо до себе си. — Не сме ли вече приятели, Джес?

— Мина много време.

— Какво общо има времето с това?

Джесика отмести погледа си от лицето му. Времето наистина нямаше нищо общо с това. Споменът за Коул беше кристалночист, сякаш той никога не бе заминавал, а неговия отказ още пареше.

Коул въздъхна:

— Знаеш ли колко е трудно да се сприятелиш с някого, когато се занимаваш с футбол? Мама му стара, ти си първата жена, която срещам от толкова години и която не е влюбена в образа ми на звезда. Ти дори не знаеше, че играя футбол. А това означава много за мен. С теб мога отново да бъда обикновеният стар Коул. — Ръцете му се движеха към раменете ѝ. — Различна си от всички останали. Честна и искрена. Не знаеш каква рядкост е това.

— Не съм честна. — Джесика се дръпна, за да се освободи от прегръдката му.

Той се усмихна така, сякаш нейното избухване потвърди казаното от него току-що.

— Джес, сега мога да имам приятел. Някого, комуто да се доверявам. Сам съм. Нямам семейство. Нищо. Хората си мислят, че имам всичко — бързи коли, пари, слава, но тези неща не струват пукната пара вече за мен.

Той я погледна. Сърцето на Джесика се изпълни със състрадание към него. Тя се отпусна, стоеше мълчаливо, за да му даде възможност да говори, без да се бори с нея.

— Много отдавна чувствам неспокойство, неудовлетвореност. А завръщането в „Св. Бенедикт“ ми изясни това. Аз съм италианец. За мен от значение е семейството. И все едно колко автографи давам като Коул Никълз, аз продължавам да бъда Николо Каванети дълбоко в сърцето си. А ти си човекът, с когото мога да бъда най-близък.

Джесика съсредоточи вниманието си върху устата му, докато той говореше, защото се боеше, че не ще успее да се овладее до край.

— Ти си единственият човек, с когото искам да споделям миналото си — продължи той. — Не знам защо, но сега за мен това е ужасно важно.

Думите му докоснаха една стара болка, скрита дълбоко у нея. Тя се чувстваше точно по същия начин. Нямаше никого, освен баща си — пияницата. И единственото минало, достойно за спомени, бе времето, прекарано със семейство Каванети.

— Знам, Джес, ти си имаш свой живот, свои проблеми, но не можем ли да прекарваме сега като приятели, вместо аз да крещя, а ти да се мусиш? За Бога, Коледа е.

— Разбира се, че можем да бъдем приятели, Коул — гласът ѝ звучеше по-студено, отколкото искаше, въпреки че полагаше усилия да бъде равен. — Щом искаш.

— Добре. И мисля, че приятелите от време на време трябва да се прегръщат, нали?

— Чувала съм, че се прави между приятели.

Усмехнат, Коул я притегли към себе си. Краищата на яката му паднаха и опряха врата ѝ, а ръцете му я обвиха и бузата му се долепи до нейната. Дъхът му, горещ и неравен, докосна гърлото ѝ.

Джесика се разтопи. Прегръдката му я накара да се чувства като захар, а него — като гореща вода, която я разтваря, облива, поглъща. Тя се вкопчи в якето, за да не го прегърне през врата и да не го притисне към устните си. Той искаше приятелство, стари спомени, топлото чувство, че някой се интересува от него. Семейство. Щом не иска любовница, тя няма да се възползва от шанса да се предложи безсрамно и отново да развали отношенията им.

— Джес — прошепна Коул. Зарови нос в косата ѝ, а ръцете му я обгърнаха по-плътнo. Прегръдката надхвърли границата на обикновеното приятелство. Джесика затвори очи и се отдаде на удоволствието, което изпитваше при допира на устните му по кожата около ушите. Главата и раменете ѝ настръхнаха. Тя също го прегърна по-здраво през тънката материя на якето, борейки се с желанието да отвърне на неговата милувка и да се обърне, за да се срещнат устните им.

Коул вплете пръсти в косите и хвана къдриците на тила ѝ, леко дръпна главата назад. Тя отвори бавно очи и го погледна. Почувства, че очите ѝ излъчват страстна любов, но не можеше да се въздържи. Той я

погледна, очите му припламваха от изненада. Устните му бяха толкова близо до нейните, че тя почувства физическа болка да устои на импулса да го целуне.

Изведнъж една кола им изсвири с клаксона, разваляйки момента. Джесика се отдръпна и видя, че те стояха на средата на пътя, осветени от фаровете.

— Махайте се от пътя! — изкрещя някакъв мъж от прозореца на колата. — Идиоти такива! — После сви по пътя, водещ към Каванети, и изчезна с голяма скорост, като остави фантазията на Джесика да бъде разбита в бензинови пари и кални пръски.

— Копеле! — Коул отстъпи назад. — Изцапа ли ти роклята?

Джесика огледа полата си, но не откри никакви следи от кал.

— Не — гласът ѝ трепереше, коленете ѝ се тресяха.

Коул се поусмихна, като я хвана под ръка.

— Не съобразих, че сме застанали на пътя.

— Аз също — насила се усмихна и тя. — Съвсем се увлякох.

Той не отговори, но я поведе към голямата къща. Спря в началото на мраморната стълба, където гостите се блъскаха по пътя към входната врата.

— Джес, би ли могла да се качиш в стаята на тате към единадесет часа?

— Защо?

— Ще се опитам да се промъкна и да го изведа оттам.

— Какво?

— Обадох се на неговия лекар относно транквилантите. Казах му за нашите подозрения, че по всяка вероятност е дрогиран. Докторът го посети, но Изабела му завъртя главата, както тя си знае. — Коул гледаше гневно към къщата. — Единственото, което мога да направя сега, е да измъкна татко оттук.

— Искаш да кажеш да го отвлечеш, така ли?

— Да, мама му стара.

ГЛАВА 16

Коледното тържество преминаваше сред блясък и кристал, докато Джесика очакваше да настъпи единадесет часа. Когато настана уреченият час, тя се изкачи по стълбите, решена да разубеди Коул от неговия план. Отвлечането на хора бе не само криминално престъпление, но и жертвата бе стар болен човек, който се нуждаеше от медицински грижи. Дали Коул планира да го заведе в болница след похищението? Би трябвало да му зададе повече въпроси.

Когато стигна до втория етаж, шумът, долитащ отдолу, се разсея. С леки стъпки се отправи към стаята на Майкъл. В края на коридора забеляза раздвижване и Коул излезе от сенките с пръст на устните. Джесика се забърза да го пресрещне.

— Слушай, Коул...

— Трябва само — той я прекъсна тихо — да убедиш Керъл да си почине и да си вземе чиния с мезета. Тогава ще се вмъкна в стаята.

— Коул, не мисля...

— Бързо, някой идва!

Джесика се обърна и видя жена на средна възраст да излиза от банята. Джесика ѝ се усмихна и забърза към стаята на Майкъл Каванети, решавайки, че е по-безопасно да спори с Коул на друго място, където никой няма да ги види. Почука на вратата и сестрата ѝ отвори.

— Здравей, Керъл.

— Я, Джесика, как си?

— Отлично, благодаря. Идвам да те сменя. Долу има много вкусни неща и си помислих, че може да искаш да си вземеш една чиния.

— Колко мило от твоя страна.

Джесика кимна с глава.

— Доставчикът е свършил приказна работа. Няма да повярваш на очите си, като видиш угощението долу.

Керъл погледна към спящия си пациент през рамо. После се обърна към Джесика и се усмихна.

— Толкова е мило от твоя страна. Наистина!

— Въобще не си мисли за това. И си почини. Доста съм изморена и не ми пречи да поседя малко тук.

— Добре — Керъл се ухили и заситни към вратата. — Ще се върна след около петнадесетина минути.

Джесика се мразеше, че лъже. Сестрата щеше да бъде смъмрена, че напуска пациента си и се смесва с гостите, ако Изабела я забележи край масите с ястията.

Секунди по-късно Коул се вмъкна в спалнята и затвори вратата.

Джесика се приближи към него.

— Коул, трябва да поговорим.

— Какво искаш да кажеш?

— Не можеш да отвлечеш баща си.

— Защо, по дяволите, да не мога?

— Според закона, мисля, че ще отговаряш за престъпление пред федералния съд, въпреки че си негов син. Освен това баща ти може да пострада от изпитанието.

Коул се начумери и преди да отвърне, и двамата чуха, че Майкъл мърмори.

Джесика го погледна. Майкъл бе обърнал глава и ги наблюдаваше втренчено, в пълно съзнание. Потупа с лявата ръка дюшека, за да им даде знак да дойдат по-близо.

Коул се надвеси над баща си:

— Тате, какво има?

— Монахът — задъхвайки се, промълви Майкъл.

— Брат Козимо ли? — попита Джесика, застанала до Коул.

Майкъл кимна с глава и с очи потърси лицето ѝ.

— Разговарях с него — призна Джесика. Видя истинска изненада на лицето на Майкъл. — Казва, че е пазителят на „Свети Бенедикт“.

Майкъл кимна отново. После погледна Коул и изкриви пръст към гърдите на Коул.

— Ти, зав... — но думите завършиха с хъркане и Майкъл затвори очи, разстроен.

— Зав... какво, тате?

— Франк — плетеше думите Майкъл, като отвори отново очи —
Не... не е избран.

— Тате, не знам, не мога да разбера какво се опитваш да кажеш.

Майкъл посочи към масичката до леглото и Джесика видя бележник и писалка. Тя ги взе и ги подаде на Майкъл. С мъка той се опита да напише нещо, но ръката му трепереше толкова силно, че направи някакви завъртулки по листа. Коул проточи врат, опитвайки се да разгадае написаното.

— Послушай... — прочете той.

Майкъл надраска още нещо.

— Козимо! — възкликна Джесика. — Слушай Козимо!

— Кой, по дяволите, е този Козимо? — попита Коул объркан.

— Това е монахът, за когото ти разказах. Пазителят.

— Какво общо има той с татко?

Майкъл драскаше припряно, но писалката започна да се влечи по страницата, защото той започна да губи контрол върху мускулите. Въздъхна и се отпусна на възглавницата. Сълзи потекоха от очите му.

Коул седна на леглото край него и хвана ръката му.

— Тате, не плачи. Ще те изведе оттук.

В този момент вратата се отвори с трясък и Изабела връхлетя в стаята.

— Какво означава това? — изрева тя.

Коул ѝ хвърли бегъл поглед. Джесика се обърна, ръцете ѝ висяха неподвижни. Навярно Изабела е забелязала Керъл веднага след като е слязла долу. Възможността Коул да спаси баща си отлетя.

Изабела направи няколко стъпки напред, строга в черната си дреха и червен метален корсаж, все едно че носеше военна униформа.

— Какво правите тук?

— Разговарям с баща си — отвърна тихо Коул.

— Мисля, че дадох да се разбере, че не си добре дошъл в тази къща.

— Тате иска да бъде тук.

— Откъде знаеш? — презрително изсъска Изабела. — Човекът не е на себе си.

— Не, не е истина — се опита да противоречи Джесика.

Изабела се обърна към нея:

— ... а ти, да подмамваш прислугата ми. Имах по-добро мнение за тебе, Джесика.

— Опитах се само да помогна.

— На кого да помогнеш? На Ник ли? Вече ми е ясно къде ти е лоялността. Дълбоко съм разочарована от тебе, Джесика — Изабела я погледна злобно и после насочи вниманието си към стария човек. — Погледнете го! Вие го разстройвате! Не е хубаво Майкъл да се вълнува така!

— Няма да се разстройва, ако престанеш да му даваш транквиланти!

Изабела се завъртя като вихрушка и се изправи с лице срещу Коул.

— Знам какво е най-хубаво за Майкъл. Аз съм била край него. Не ти. Затова не се осмелявай да ми се бъркаш в работата!

Коул помилва челото на баща си, оправяйки кичурите коса. После стана.

— Ще те дам под съд за поставяне на баща ми под арест — обяви той с равен глас. — Моите адвокати изготвят документите.

— Е, тогава моят адвокат ще издаде съдебно разпореждане да ти се забрани да влизаш в къщата. Вън! Напусни още сега! — тя посочи вратата.

Коул погледна баща си:

— Довиждане, татко. Не се тревожи. Ще се върна!

— Не те чува — подигравателно се усмихна Изабела. — А сега се махай!

Коул, залитайки, се отправи към вратата. Джесика се втурна да го догони.

— Смятай, че вече не можеш да се ползваш от моята благосклонност, Джесика — извика след нея Изабела. — Ако решиш да тръгнеш с този нарушител на порядките.

Джесика почувства как бузите ѝ се зачервяват от гняв. Спря на прага, изправи рамене, готова да изстреля яростни слова срещу Изабела. След това размисли. Гневът ѝ беше безполезен срещу тази жена, по-добре да изразходва енергията си в друго занятие. Хвана Коул за ръка и го измъкна в коридора.

Изминаха половината път към входната врата, когато Шон изскочи и ги извика. Джесика пусна ръката на Коул.

Шон се увъртя около Коул в опънатата лъскава рокля, която приличаше на перде в публичен дом. Джесика се почувства неудобно заради нея.

Коул ѝ се усмихна насила.

— Здравей, Шон.

— Скучна вечеринка, нали? — попита тя, като изкриви устните си. — Никога не съм виждала в целия си живот толкова старомодни дъртаци. Намислила съм да направя нещо драстично!

— Какво точно? — я попита Джесика.

Шон ѝ се усмихна лукаво.

— Ами, например да се заема с музиката. Имам няколко компактдиска, които ще хвърлят гостите във въздуха.

— Добре, защо не ги донесеш? — предложи Коул внимателно, като прокара ръка под лакътя на Джесика. — Мисля, че идеята е страхотна.

— О, веднага! — усмихна се Шон и затича по стълбите.

Коул взе палтото на Джесика и я съпроводи до вратата на къщата. Стъпваха тежко и мълчаливо по стълбите и двамата погълнати от мислите си за Майкъл. Когато стигнаха поляната, Джесика вдигна поглед и видя една фигура да приближава към тях. Вгледа се и когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, тя бе сигурна, че разпозна тромавата походка на баща си.

— Кой е това? — запита Коул.

Джесика преглътна ужасена, вече напълно убедена по пияния вървеж кой бе.

— Баща ми.

Робърт Уорд настояваше, че не е пиян. Бе решил да отиде на коледната вечеринка у Каванети и пристигаше по светски обичай късно, както бе свикнал. Джесика бе благодарна, че го е пресрещнала и му спести толкова голямо унижение пред обществото, но и искаше той да престане да говори. Всяка изломотена дума я нараняваше. Не искаше дори и Коул да го вижда в такъв вид. Бе толкова пиян, че не се държеше на краката си.

Коул протегна ръка, за да го предпази да не падне като залиташе.

— Дръжте се, господин Уорд!

— Проклетата пътека! — фъфлеше Робърт. — Защо не павирате това идиотско нещо? Човек може да загуби гадното си равновесие по

тоя гнусен чакъл.

Джесика благодареше, че тъмнината прикриваше червенината от срама ѝ. Хвана баща си за ръка. Облякъл бе демодиран смачкан смокинг. Папийонката бе килната на една страна.

— Татко, хайде. Закъснял си. Вечеринката свърши.

— Н-не. Виж колите.

— Е, да. Но всички се канят да си тръгват. Да се върнем и пийнем преди лягане у дома. Нали, Коул, и ти искаш?

— Коул ли? Кой е този Коул? — Робърт присви очи и погледна накриво лицето на Коул. — Взех те за Ник. Или може би си Грег?

— Не — Коул се усмихна. — Аз съм Ник.

— Я ми кажи, Ник. — Робърт се олюля и Коул го задържа, за да не падне. Робърт потупа лицето му. — Кажи ми, синко, как е баща ти?

— Прекрасно, господин Уорд.

— Добре. Нали знаеш — той е на осемдесет.

— Знам. — Коул погледна Джесика през главата на баща ѝ. Джесика, смачкана, отклони поглед.

— А аз съм на шестдесет и осем. Изглеждам ли ти на шестдесет и осем, Грег?

— Изглеждаш на петдесет!

Робърт се изкиска силно, заклати се и залитна назад. Коул и Джесика го подхванаха от двете страни и го задържаха.

— Хайде, татко. Да си ходим.

— Още е рано, Джес. Рано! — изхълца той и политна. Коул и Джесика го хванаха и почти го повлякоха обратно към вилата.

Никой не продума. Робърт изведнъж загуби реч, а езикът на Джесика се върза от ярост и срам. Коул крачеше със сурово лице.

Джесика отвори вратата на вилата и Коул я последва до спалнята на баща ѝ. Помогна ѝ да сложат Робърт да легне, но я остави да го съблече. Джесика се зае със задачата, проклинайки неочаквания му интерес към общуването с хора. Защо бе решил да отиде на гости именно тази вечер, а не друга. Не бе напускал района на вилата от години. Разбира се, че Коул сега ще узнае истината — баща ѝ бе алкохолик. Огорчена, с разбито сърце, Джесика окачи смачкания смокинг в гардероба, подреди обувките и го затвори.

Провери дали баща ѝ е добре завит и затвори вратата на спалнята. Чувстваше се нещастна. Цялата вечер бе едно емоционално

поражение. Никога отново не би могла да погледне Изабела в лицето. Майкъл Каванети бе затворник в собствения си дом, а Коул видя баща ѝ гипсиран от пиене. Какво по-лошо можеше да се случи? Джесика реши да си легне и наплаче, докато заспи. Свали палтото си, отиде до гардероба да го закачи и за свое учудване откри Коул, който стоеше прав във всекидневната. Спря и задържа палтото си във въздуха полусъблечена.

— Не предложи ли едно питие преди лягане? — попита той, вземайки една гарафа с вино.

— Мислех, че си тръгнал.

— Да, тръгнах си и взех от къщата за гости „Мерло“ от седемдесет и седма.

— О, така ли? — Джесика сложи палтото си на закачалка и го прибра.

— Имате ли някакви чаши тук?

— В долапа в трапезарията.

Тя направи няколко крачки напред и се чудеше защо Коул не изпитва отвращение от поведението на баща ѝ.

Коул намери два бокала и се върна във всекидневната. Джесика стоеше между кушетката и камината и го наблюдаваше, вцепенена от травмата, получена тази вечер. Той извади тапата от гарафата и наля от виното с цвят на боровинки. Подаде ѝ единия бокал.

— Коул — започна тя, подготвена за защита на баща си.

— Искам мнението ти, Джес — прекъсна я той. — Кажу какво мислиш за това вино.

— Какво? — попита Джесика, като се чудеше защо той не казва нищо за баща ѝ.

— Искам да чуя мнението ти. Разклати го и го помириши, както показвах на Луси на откритата забава.

Дегустацията на виното бе за предпочитане пред обсъждането алкохолизма на баща ѝ. Джесика заби нос в чашата.

— На какво ти мирише? — попита Коул.

Джесика помириса. После още веднъж.

— Добро ли е?

— Ще прозвучи смешно, но мирише на тютюн.

Коул се усмихна:

— Нещо друго?

— На ванилия — тя помириса за последен път. — И на джоджен. Той отпи от виното и се усмихна широко над ръба на бокала.

— Добре. Сега още една глътка.

Отпи още и задържа глътката в устата си. Надяваше се, че си спомня всички етапи, които Коул беше описал. Пое въздух с носа и анализира усещанията, които виното създаде за езика ѝ.

— Как е вкусът? — запита Коул.

Тя преглътна.

— Сладко. Леко, гали като кадифе. Харесва ми — тя гледаше замислено чашата. — Все едно че пиеш гъст тъмночервен сок.

Коул се изсмя и погледна тавана.

— Какво има толкова забавно? — запита тя.

Очите на Коул искряха и я заляха с неговото одобрение.

— Изпуснала си призиванието си, Джес. Щяла си да станеш дяволски добър дегустатор.

— Наистина ли?

— Имаш добър нос. Забелязах го веднага още онази нощ.

Джесика наведе поглед към чашата си, странно поласкана от похвалата, въпреки че би искала той да бе забелязал други особености на анатомията ѝ.

— Гали като кадифе — произнесе той умислен, като държеше бокала на светлината — гъст тъмночервен сок. Никога не бях се сещал преди. Но това описание най-добре характеризира „Мерло“-то.

— Винаги ми е харесвало тъмночервеното кадифе.

— Както в „Разбойникът“ — добави Коул. — Палто от тъмночервено кадифе и панталони от кафява еленска кожа.

— Те му прилягаха без нито една гънка — вметна Джесика. — Ботушите бяха високи до коленете.

— А кой излиза, че е разбойникът накрая? — размишляваше Коул, отпивайки от „Мерло“-то — Тес ли?

— Тес, дъщерята на господаря. — Джесика бе приятно изненадана, че Коул знаеше части от любимата ѝ поема. Веднъж, преди много време, тя му я рецитира и реши, че той не слуша през цялото време.

— А, да. Чернооката дъщеря на господаря, заплела тъмночервен любовен възел в дългата си черна коса — той спря, сякаш за първи път чуваше думите. — В дългата ѝ черна коса.

Коул затихна постепенно, загледан в пухкавата абаносово черна коса на Джесика. Джесика не можеше да откъсне поглед от лицето му. Имаше странен израз в очите му, все едно гледаше край нея и в същото време виждаше дълбоко вътре в нея.

— Значи си спомняш тази глупава поема — заяви тя, опитвайки се да разчупи магията.

— Разбира се — той премига. — Много неща помня, Джесика — отпи от виното. — Ще се изненадаш.

Джесика започна да опипва столчето на чашата, за да смени темата. Той разглеждаше косата ѝ, това накара сърцето ѝ да бие лудо.

— Значи ще подадеш в съда за задържане под арест на баща ти.

— По дяволите, да — взе гарафата с „Мерло“ и я поднесе към нея. — Още малко?

— Да, благодаря. — Тя подаде чашата си и той я напълни. Джесика отпи и почувства как топлината залива гърдите ѝ. „Мерло“-то ѝ хареса още повече от „Каберне Совиньон“, което ѝ предложи Козимо.

— Коул, баща ми...

Коул сложи гарафата върху сервировъчната маса.

— Изпаднал е в депресия през празниците поради майка ми, предполагам. Но, както и да е, той винаги пие прекалено...

— Джес — Коул вдигна чашата си и я прекъсна. — Един тост.

Тя се учуди на думите му, но вдигна също чашата си, благодарна, че спря нейното неубедително обяснение. Ръбовете на чашите им звъннаха леко.

— По дяволите — вдигна той наздравица.

Тя се изчерви до уши и отдръпна чашата си от неговата, но Коул бе предугадил реакцията ѝ и преплете ръка около нейната, като прихвана лакътя.

— Пий — изкомандва той, като поднесе своята чаша към устните ѝ.

Тя впери поглед в него.

— Пий, Джесика — той допря чашата до устните ѝ и наблюдаваше как кървавочервеното вино се излива в устата ѝ. Тя преглътна, после като омагьосана го гледаше как той пресуши виното от чашата си.

За момент ръцете им останаха преплетени, а погледите — вперени един в друг, тъй като и двамата осъзнаха странната форма на общуване помежду си. После Коул се наведе и докосна устните ѝ. Устата му бе топла и нежна, сякаш молеше позволение да я целуне. Джесика замръзна. Това бе моментът, за който мечтаеше от години, върхът на фантазията. Какво ще се случи, ако Коул не хареса как се целува? Още по-лошо — какво би се случило, ако Коул не отговори на нейните очаквания. Ядосана на своята нерешителност, Джесика се отдръпна от устните му.

— Повече никакви глупости, разбрано, нали? — измърмори Коул. — Приятелите заслужават повече.

— Какво искаш? — задъхано отговори тя.

— Баща ти е алкохолик, нали?

Тя отстъпи назад, защото знаеше, че не може повече да крие истината.

— Да.

— Това обяснява много неща — отвърна Коул. — Откога е в това състояние?

— От години.

— И ти си криела, прикривала си го през цялото време, нали?

— Какво друго можех да направя? — Джесика потри ръце. — Нямахме към кого да се обърна за помощ.

— Защо никога не си ми казвала, Джесика? Аз съм ти приятел!

— Приятел ли? Ти мислиш, че си ми приятел? — тя се отдръпна от него.

— Разбира се, по дяволите.

— Хората, поддържат връзка през годините, ако са наистина приятели.

Коул изглеждаше изненадан.

— Какво трябва да означават думите ти?

Джесика се отдръпна, изпълнена с болка и объркани чувства, тъй като срамът от неговото отблъскване я връхлетя като бурен вятър.

— Ти... ти... говореше за приятелство — промърмори тя. — А през цялото време, когато аз... — тя прекъсна. Не можеше да му кажеше за годините, когато бе влюбена в него. — Че аз...

— Че какво ти?

— Нищо, забрави.

Тя се обърна и скръсти ръце на гърдите си. Виното я караше да казва повече, отколкото искаше да разкрива за себе си. По дяволите Николо Каванети и неговото „Мерло“ от 1977-а. Стисна устни и заби ядосано поглед в пода, когато Коул се приближи до нея.

— Джес, би ли се открила малко? Понякога си като сфинкс. — Той протегна ръце към раменете ѝ, но тя го отблъсна.

— Не можеш просто ей така да нахлуваш в живота на хората и да очакваш те да се хванат и да играят по твоята цигулка, Коул — тя го гледаше със злоба. — Сега говоря на твоя език, нали?

— Високо и ясно.

— Очакваш ти да определяш играта, да подаваш пасовете и да печелиш всичко по твоите условия. И си мислиш, че просто можеш да избираш, после да отидеш в друг град, а твоите почитатели ще седят със затаен дъх, ще те чакат кога ще се завърнеш!

Коул я изучаваше мълчаливо. Присви очи.

— Ти си кисела, има нещо, нали, Джес?

— Да! А ти толкова си обсебен от себе си и собствените си проблеми, че дори и не можеш да разбереш каква е причината.

— Значи ще си играем на гатанки, така ли?

— Мислех, че ти харесват гатанките — тя се завъртя, за да погледне лицето му. — Мислех, че ти харесват мистериите!

— Да, но аз не разчитам мисли. Там е трудното с жените. Мислят си, че мъжете са длъжни да умеят да проникват в невероятните дебри на мозъците им.

— Не са невероятни дебрите. Всеки с капка чувствителност би разбрал какво ме тревожи. На тебе просто ти липсва онова, което помага да разбереш жените.

— Очевидно — той сложи чашата си върху масичката за сервиране и се изправи. — И така, значи през тези години не съм бил достатъчно добър приятел, за да заслужи приятелството ти сега. Приемам, че има някакви ограничения върху приятелството, за които не съм знаел. Кога изтече моето време, Джесика? Миналата година ли? Преди пет години? Десет?

— Какво ще кажеш за тринадесет години? Какво ще кажеш за нощта, когато бе забавата по случай дипломирането ти?

Той впери поглед и я гледаше втренчено, Джесика не издържа и се обърна. Бузите ѝ горяха, сълзите пареха на очите ѝ, но тя отказа да

се предаде. Остави чашата на масата и залитайки, излезе от всекидневната. Коул я последва, но тя изтича към спалнята и затръшна вратата. Каза повече, отколкото някога изобщо бе имала намерение да се разкрива пред него, и не можеше да издържа на въпросите, които той сигурно щеше да ѝ задава. Коул почука на вратата.

— Хайде, Джес!

— Махай се!

— Излез да си поговорим.

Джес избърса сълзите си, продължаваше да стои в средата на стаята и да слуша нетърпеливото тропане.

— Джес!

Запуши ушите си, за да не чува настойчивите молби, и се хвърли върху леглото си, ридаейки. За нещастие можеше да запуши ушите и затвори очите, но не можеше да направи нищо, за да го изтръгне от сърцето си.

Коул накрая излезе от къщата. Дълго след това Джесика лежа и горещи сълзи се търкаляха по възглавницата ѝ. Нямаше с кого да сподели, на кого да разкаже своите терзания. Толкова силно чувстваше самотата, че душата я болеше.

Ридаейки, Джесика откри, че си представя какво ще разкаже на брат Козимо, ако я попита защо плаче. Онази нощ може и да я бе уплашил със своите заклинания, но с него лесно се разговаряше, а и тя чувстваше, че той истински бе загрижен за нейното добруване. След това си представяше как ще изглежда Козимо, седнал на стола до прозореца, забулен в сянката на мантията.

Джесика изпусна тежка въздишка и се подпря на лакът, реши, че може да се приготви за лягане. Едва тогава забеляза една черна фигура в стола, точно както си бе фантазирала.

ГЛАВА 17

Джесика с труд се вдигна на крака, бършейки сълзите от бузите си.

— Какво правиш тук? — запита тя.

— Чух те да плачеш — Козимо се изправи.

Тя направи стъпка назад.

— Стой настрана от мене.

— Обещах да не те докосвам — той разпери ръце, за да я увери, че няма намерение да я пипа. — Извинявай, ако съм те уплашил снощи. Не исках.

Тя го гледаше със замъглен, трескав поглед, изпълнена с желание да му повярва. Той бавно отпусна ръце.

— Как влезе тук? — попита, свеждайки глава.

— През вратата. Така силно хлипаше, че не ме чу.

Джесика хвърли поглед към вратата и се учуди дали някой би могъл да влезе в стаята, без тя да забележи.

Козимо направи крачка към нея.

— Кажи сега, дама на моите нощи, какво те кара да ридаш?

Джесика заби очи в пода и не се решаваше да каже нещо повече тази вечер. Колкото и малко да каза на Коул, то превърна тяхното почерпване преди сън във фиаско. И в същото време изпитваше голяма нужда да излее мъката си пред някого, и най-вече пред Козимо. Въздъхна тежко и повдигна глава.

— Козимо, никога няма да мога да разтворя душата си пред хората. Дори сега, когато искам да я разкрия, не мога.

— Защо?

— Сигурно защото не желая хората да знаят какво мисля.

— Но защо така?

— Когато бях малка, станеше ли дума за баща ми, трябваше да премислям всяко нещо по два пъти. Никога не можех да бъда естествена и открита, пазех се на всяка стъпка и обмислях всичко, каквото предприемах. — Джесика опря пръстена с турмалин до

гърлото си. — Уроците, които получих в детството си, ми станаха навик и сега не мога да направя нищичко спонтанно.

— Виждам — Козимо склочи ръце.

— Винаги съм мислила, че е глупаво и опасно да разкриваш сърцето си пред хората.

— А защо трябва да е така?

— Е, представи си, че се възползват от чувствата ти или решат, че си глупак или пък досаден.

— Винаги съществува такава опасност. Но светът би бил странен, Джесика, ако никой не знаеше къде се намира другият човек. Ако никой не разкриваше душата си, всички ние щяхме да живеем в мрак и страх.

Джесика кимна и погледна настрана, опитвайки с мъка устните ѝ да не затреперят и сълзи да не рукнат от очите ѝ отново.

— Страхуваш се да не те вземат за глупачка, нали? — попита кротко Козимо.

Джесика отново кимна с глава.

— Тогава ще живееш в страх до края на дните си, Джесика.

— Знам — тя прокара ръка през косите си и ги отметна назад. — Но толкова ми е трудно, Козимо.

— Ти се изненада от сладостта на виното — отвърна той. — Така също можеш да се изненадаш от сладостта на откровеността.

— Но какво ще стане, ако Коул се окаже не това, което искам да бъде? Какво ще стане, ако не ме желае така силно, както аз — него. Как някога изобщо ще науча какво в действителност изпитва той към мене?

— Няма да узнаеш никога, Джесика — усмихна се Козимо. — Не можеш да узнаеш тези неща, ако страдаш, откъсната от света.

— Мисля, че си прав.

— Прекалено много изискваш от себе си. — Козимо мушна ръце в ръкавите на расото. — „Амаре ет сапере виск део конседитур.“

— Какво означава това?

— Да обичаш и да бъдеш мъдър в същото време рядко е възможно, дори и за Бог.

Джесика почувства по интонацията му, че се усмихва, и тези думи приповдигнаха слабо духа ѝ. Тя наведе глава към монаха.

— Добре речено, господине.

— За нещастие не мога да си припиша думите. Те принадлежат на друг. Но чувството е и мое.

Протегна ръка към нея. Джесика вдигна ръка, за да хване неговата, без да се бои сега от това, което би могъл да стори. Ръката му бе топла и силна, загоряла и мазолеста. Той стисна нежно пръстите ѝ.

— Отвори сърцето си за Николо — настоя той. — Кое е най-лошото, което може да ти стори?

— Да се присмее.

— Само от присмеха ли се страхуваш наистина, Джесика, или от още нещо друго?

— Не мога да те разбера.

Той погледна ръката ѝ и леко погали опаката ѝ страна с палеца си.

— Не се ли боиш, че ще те изостави?

Джесика замръзна. Впери поглед в тъмното пространство под капюшона.

— Дълбоко в себе си, дама на моята нощ, не се ли боиш, че Николо ще те напусне отново?

Истината я срази. Майка ѝ я напусна. Във всичко, което означаваше нещо за нея, баща ѝ я остави сама. Коул я бе изоставил. Боже мой, та тя бе самотна, след като Коул напусна Мос Клиф. И въпреки това никога не си позволи да признае своята зависимост от него. Продължи напред — все едно че нищо не я бе засегнало, преследваше кариерата си с непреклонна упоритост, породена от необходимостта да пренебрегне дълбоката емоционална празнина в живота ѝ. Нищо чудно, че никога не я запълни с други мъже. Остави сърцето си в Мос Клиф преди тринадесет години. Джесика се дръпна назад, но Козимо не я пусна.

— Страхуваш се, нали, че ако Николо не те обича, ще си отиде и ти отново ще бъдеш самотна.

— Да — въздъхна тя.

— А ти не можеш да понасяш повече самотата.

— Да...

— Но не можеш да се решиш да рискуваш и да откриеш дали ще получиш любов, или ще живееш в самота.

Тя поклати наведената си глава, объркана от факта, че едва сега осъзнава страха си да не би Коул да я напусне.

— Джесика, кажи му какво чувстваш.

— Не мога. И не би било редно във всеки случай. Той си има Луси.

— Сигурна ли си?

— Не, но това е нещо, за което не можеш да питаш.

— Значи няма да се бориш за сърцето на Николо?

Джесика повдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако го обичаш, ще се бориш за него. И за себе си също. Обзалагам се, че през целия си живот не си се борила за нищо. Е, за баща си, разбира се, и за някои други хора, но не и за Джесика Уорд.

Джесика го погледна безмълвна. Той бе прав. Бе се научила да не очаква никога нищо от живота. И тъй като не очакваше нищо, тя никога не искаше нищо.

— Време е да поискаш и ти нещо от живота, Джесика. Да поискаш нещо за себе си, за да настъпи промяна.

Тя наведе глава и мълчеше, прекалено съкрушена, за да отвърне.

Козимо въздъхна и хвана с двете си ръце нейната. За момент погали кожата ѝ, изправен до нея като мрачна кула. Тя бе благодарна, че той бе тук, че я посъветва. Досега нямаше на кого да се опре, да повери мислите си, да намери покой. Неговото докосване ѝ вдъхна надежда и сила.

Джесика вдигна поглед към него.

— Козимо, откъде ме познаваш толкова добре?

— О — той потупа ръката ѝ и я освободи. — Мисля, че сме стари приятели, Джесика, ти и аз.

— Как така?

— Възможно е да има предопределеност съществата да кръстосват пътищата си по не един повод. А нашите пътища са се кръстосвали и преди.

— Това ли искаше да ми подскажеш миналата нощ?

— Да. Но ти изглежда, че не си спомняш другата пътека. Е, аз няма да те карам отново да си припомняш.

Джесика скръсти ръце. Не желаше дори за миг да допусне, че е познавала Козимо.

— Трябва да вървя. — Козимо наведе глава. — Лека нощ, Джесика.

— Лека нощ. И благодаря, Козимо. След като разговарях с тебе, аз... аз се чувствам много по-добре.

— Радвам се.

— Ще те видя ли утре?

Той спря до вратата.

— Ако желаш.

— Козимо?

— Да?

— Как успяваш да си толкова мъдър?

Той се усмихна леко.

— Имах много време за размисъл, господарке.

Следващата сутрин Джесика прекара в чистене на къщата и печене на бисквити. Гледаше ръцете да са заети, за да не се въртят мислите ѝ около Коул. Стараеше се да мисли за доклада, за това как ще докаже, като използва рисунките и фреските, които изучаваше, и знанията си за небесните тела, че една комета ще премине покрай земята след тринадесет години. Шест дни бяха изминали, откакто тръгна за Калифорния, а бе написала по-малко от пет страници.

Извади последната тава със сладки от фурната и я изгаси. Хрупкавите кафяви бисквити бяха по рецепта на Каванети, които, тя знаеше това — Коул харесваше особено много. Прехвърли топлите бисквити от тавата и я остави в умивалника. След като разтреби кухнята, занесе една чиния бисквити в къщата за гости, като се надяваше да има възможност да обясни поведението си предишната вечер.

Вилата бе обградена от коли и репортери под балдахин от чадъри. Джесика се промъкна между тълпата и локвите, чудейки се какво става. Нима Коул е действал неразумно? Проточи врат, за да погледне през рамото на един мъж с видеокамера. На верандата бяха Коул и един посивял мъж с червендалесто лице. Лицето на Коул бе каменна маска, но Джесика забеляза издайническата решимост, която прикриваше искрите в очите му, когато бе разстроен. Луси стоеше редом с него, с тревожен израз на откритото ѝ лице.

— Какво става? — Джесика попита човека с камерата.

Той едва се обърна, за да види кой му задава въпроса.

— Току-що казаха на Коул Никълз, че няма да участва в преиграванията на мачовете.

— Какво? — ахна Джесика. От футбол разбираше дотолкова, че да ѝ бъде ясно какво означаваше за Коул да не бъде включен в преиграванията. Това щеше да го унищожи. Свали чинията с бисквити.

— Кой е онзи мъж с побелялата коса?

— Това е Том Макнарън, треньорът на „Биковете“.

Джесика наблюдаваше как треньорът отклонява други въпроси и слезе от верандата. Репортерите го наобиколиха като ято, но той поклати глава, нахлупи шапката и започна да си пробива път към колата. Джесика се опита да се добере до верандата, но репортерите, които се втурнаха в обратна посока, я изтласкаха назад. Безпомощна, гледаше как Коул изчезна вътре в къщата.

Вратата се затръшна и репортерите започнаха да се разотиват на групи от двора. Джесика ядосано ги погледна, отивайки към портала.

— Луси! — извика тя. — Аз съм, Джесика.

След малко вратата се откряна.

— О, Джесика — Луси я отвори по-широко. — Мислех си, че някой от онези мерзавци идва да безпокои Коул.

Джесика се вмъкна в къщата. Луси затвори бързо след нея.

— Един репортер ми каза, че Коул няма да участва в преиграванията. Истина ли е?

Луси кимна утвърдително.

— Изобщо няма да играе.

— Коул как прие новината?

— О, както винаги. Побесня — тя погледна през рамото ѝ, после се обърна отново към Джесика и сниши глас. — Поне този път нямаше припадък. Това щеше да убие всички шансове завинаги. Треньорът мисли, че е много стар и трябва да се оттегли.

— Да се оттегли ли? Та той е здрав като бик.

— Кажу го на треньора Макнарън. Защо не му го кажеш? — Луси тръгна бавно към кушетката. Взе гири и пешкир и го метна през рамо. — Не виждам защо не даде още една възможност на Коул. Вероятно това ще бъде последната година, в която Коул ще играе и после ще стане резерва. Какво приключване на кариерата, а?

— Къде е той сега?

— Отиде в стаята си да се преоблече. Каза, че иска да потича.

— Мислиш ли, че ще се разсърди, ако отида при него?

— Сигурна съм, че няма да го раздразниш.

Джесика прекоси малкия хол и почука на вратата на спалнята.

— Коул! — извика тя тихо.

Никой не отговори. Вратата бе леко притворена. Бутна я и влезе. Беше тъмно, леглото — неоправено. Джесика заобиколи купчината спортни обувки и фланелки. Видя Коул отпуснат в един стол, хванал глава с ръцете си. Той не я погледна, когато повтори името му.

Поколеба се, несигурна дали да седне, или да го остави сам. По-лесно бе да излезе, защото не знаеше какво да каже, за да облекчи болката му. След като нещата се обърнаха в нейна полза обаче, как би могла да търси спокойствие в този момент. Още носеше сладките. Бавно се приближи към него, спря и застана, загледана в отпуснатите му рамене.

— Коул, съжалявам.

Той вдигна поглед. Ръцете му бяха заровени в косата, между пръстите му стърчаха лъскави кичури.

Джесика се почувства безпомощна. Какво още да му каже? Може би трябваше да не идва. Сигурно му бе омръзнало до смърт от хора, които го безпокояха, и искаше да бъде сам.

Не можеше да подбере думи, за да изрази съчувствието си. Затова сложи ръка върху рамото му, с което искаше да покаже подкрепата си и да го успокои. Усети, че дишането му замря. Бавно прокара ръката си към врата му и повдигна палец, за да докосне и погали бузата му.

— Те са глупаци, Коул — промълви тя. — Просто не разбират.

Най-сетне Коул извади ръце от косата си и я погледна.

— Свършено е с кариерата ми, Джес.

— Не е възможно.

— Ще бъде чудо, ако някой убеди треньора да ме върне — той въздъхна. — Не вярвам в чудеса.

— Аз пък вярвам — отвърна тя. — Или поне се уча да вярвам. Ти също трябва.

— Защо да трябва?

— Защото като изгубиш веднъж вярата, губиш и надеждата.

— Днес пееш друга песен, за разлика от снощи — опита се той да се усмихне вяло.

— Напоследък много мисля — тя изтегли ръката си и му подаде бисквитите. — Предложение за мир.

Той погледна към чинията и повдигна вежди:

— А, меласови бисквити.

— Същите.

— Шегуваш ли се! — той отгърна чинията, докато Джесика седнаше на леглото зад гърба му, щастлива да види, че настроението се оправя.

Той ѝ предложи бисквита, а след това напъха една в устата си.

— Благодаря, Джес — изрече с пълна уста. — Тези ми харесват.

— Знам, аз също помня — тя отхапа от бисквитата в ръката си.

Коул седна отново в стола и я изучаваше, докато тя си вземаше още една от чинията в скута ѝ.

— Знаеш ли откога не съм ял домашни бисквити, Джес? Сигурно има десет години.

Той сложи чинията на нощното шкафче.

— Тези са страхотни. Точно както си ги спомням от онова време.

Джесика се изправи.

— Коул, съжалявам за снощи. Аз...

— О, забрави...

— Не, чуй ме — тя протегна ръка. — Вземам думите си обратно. Бях зла. Искам да сме приятели. Винаги съм искала да бъда твой приятел, Коул — спомни си съвета на Козимо да бъде искрена. Пое дълбоко въздух и продължи смело. — От малка си мисля, че си най-силният, най-красивият, най-милият човек, когото познавам.

Той престана да дъвче и я погледна замислено.

— Още когато бях в гимназията, си мислех, че си много повече от момчетата, с които се срещам — тя хвана ръцете си една в друга. — Желаех тогава да ме погледнеш, Коул. Поне веднъж — гласът ѝ постепенно премина в шепот, когато Коул се изправи в пълен ръст.

— По дяволите — гласът му бе дрезгав от вълнение. — Никога не си го показвала.

— Никога не си ме поглеждал.

— Как можех да го сторя? — той стисна челюст, сякаш задържаше пряко сили собственото си раздражение. — Кой бях аз? Бедният Николо Каванети. Как можех да си позволя да погледна богатата госпожица Джесика Уорд?

— Какво... какво искаш да кажеш?

— Аз бях нищо, само един полски работник, Джесика. Виждах как живееше ти. Знаех как живеем ние. Никога не съм имал сваятна прическа или дрехи. Мама му стара, та аз дори не умеех да говоря, както ти говореше.

— Но това не ме интересуваше!

— Само че мене ме интересуваше! — той се дръпна от нея и вдигна поглед към тавана.

Тя съзерцаваше широкия му гръб. За първи път неговата гордост, а не презрение към нея, му пречеше да пристъпи към нея.

— Значи тогава ти си ме забелязал — промърмори тя.

Коул кимна.

— Имах навика да хвърлям поглед към организаторките на оваците по време на мачовете. Избирах си някоя, която ми напомняше тебе — високомерна, екзотична, студена. Изливах пред нея чувствата си, за да ѝ направя впечатление и да превърна студенината във възхищение.

— Успяваше ли?

— Понякога. Но после откривах, че студенината не бе онова, което ми се струваше, нито и организаторката.

— Коул, аз... — Джесика спря, поразена от неговите признания. Никога и в най-безумните си мечти не бе смятала, че резултатите от искреността ще хвърлят толкова светлина върху нещата.

— А сега съм отхвърлен, бивш футболист, Джес. Не това, което би нарекла луд успех.

— Коул — тя уви ръце около него, прегръщайки широките му рамене и притискайки бузата си о гръба му, така както бе мечтала да стори това, откакто той се завърна в Мос Клиф. Прокара пръстите си по мускулите на гърдите му, примижвайки от удоволствието, което ѝ достави допирът до него. — О, Коул!

Тя почувства, че той е скован, и стисна ръце по-силно около тялото му.

— Ти си мой приятел, независимо от всичко това. Ти си моят най-добър приятел и винаги ще бъдеш.

— Недей, Джес! — той разтвори ръцете ѝ и се освободи. Направи крачка настрана. — Не желая проклетото ти съжаление!

Тя отпусна ръце, почервеняла от срам. Направи грешка. Изля чувствата си, а той я отблъсна. Съветът на Козимо изобщо не помогна.

— Мислиш, че ти казвам това от състрадание, така ли?

— А как иначе?

— Може би, защото се тревожа за тебе.

Той се обърна бавно и застана с лице към нея.

— Слушай, Джес. Знам, че имаш добри намерения. Искаш да кажеш нещо, което ще ме накара да се чувствам добре. Но не ми пробутвай тия номера с приятелството. Ти снощи отхвърли приятелството ми. А сега защо това? Нищо не се е променило от тогава, освен че животът ми се руши бавно.

— Коул!

— Не съм случай за милосърдие. По дяволите, мама му стара. Мислиш си, че бисквитките и милите думи ще върнат здравето на баща ми ли? — Той се завъртя. — Защо, за Бога, просто не ме оставиш сам?

— Добре, ще те оставя... егоистичен идиот!

Тя се отпрати бавно към вратата и я дръпна. После му хвърли гневен поглед през рамо.

— Ти си мислиш, че само ти имаш проблеми, нали? Слез на земята, Николо.

Коул направи гримаса, когато вратата се затръшна след нея. На земята? Действителността? Какво знаеше Джесика Уорд за действителността на земята? Тя нямаше представа какво означаваше за един спортист да се изправи пред горчивия край на кариерата си, останал резерва за целия сезон и опозорен във вестниците за нещо, което никога не е извършил. Действителността на земята. Изсумтя от отвращение. Какво знаеше за живота, когато всичко, което бе виждала, бе само малкото късче, погледнато през телескопа по време на спокойната ѝ кариера в университета? Как би се почувствала, ако трябваше да се оттегли на тридесет и пет годишна възраст, никога да не познае отново треската от победата, никога да не чуе неговите почитатели да крещат името му?

Коул грабна халата от облегалката на стола и се отпрати към банята. Опитваше се да се бори с изпаданията в несвяст, но те

зачестиха и ставаше по-зле. Неговият треньор правеше само онова, което бе полезно за отбора. Да. Коул се спускаше стремглаво по нанадолнището, неговата гордост също заедно с кариерата. И той ще бъде прокълнат, ако вземе Джесика Уорд със себе си. Знаеше, че не биваше да ѝ крещи така, но прегръдката ѝ съкруши чувството му за гордост. Той почти се поддаде на думите ѝ, почти повярва, че тя го желае. А защо никой да не пожелае стария обикновен Николо Каванети?

Не той не искаше нейната милост. Искаше любовта ѝ, уважението ѝ. А никой не обича победените.

ГЛАВА 18

Коул вървеше подир млад момък по виеща се каменна стълба, която водеше до една спалня високо в кулата. Изкачваше се все по-нагоре. Бе изморен от язденето през двете денонощия. Преди десет години бе яздил кон за последен път, отдавна отминаха дните на битки. Яхнал красивия скопен кон, той изпитваше огромно удоволствие, но все пак страдаше и знаеше, че на другата сутрин мускулите му ще бъдат още по-втвърдени и ще го болят повече. Преди да си легне, ще се възползва от един от ония мехлеми, които носеше в торбата си. Но първо трябваше да му покажат неговия пациент.

Бе зает във винарната, когато абатът го повика и помоли да предприеме това пътуване. За годините, през които живея в манастира, Коул придоби доста познания за растенията и лечението и слухът за таланта му да лекува рани и болести се разнесе в района. Обикновено не пътуваше повече от няколко мили разстояние от манастира и скоро се усамотяваше във винарната или аптеката, където се чувстваше сигурен. Но това пътуване го отведе далеч от бенедиктинските братя в един замък сред Алпите, на скалиста и заснежена земя. Коул никога преди това не бе виждал крепостта и не познаваше господаря, който я управляваше. Очевидно сюзеренът беше херцог, който предпочиташе южните си имения през есента и зимата.

Той потрепери неволно, когато момчето почука на тежката дървена врата в края на безкрайните каменни стъпала.

Стара жена отвори вратата. Върху лицето ѝ Коул прочете печал. Очите ѝ бяха зачервени от плач.

— Ах, братко. Закъсняхте!

— Много ли закъснях? — попита той разочарован.

— Отиде си моята господарка! — изхлипа тя, заравяйки лице в престилката и превита се отдалечи.

— Кога стана това? — Коул я последва в покоите.

— Преди секунди. Само ако бяхте дошли малко по-рано! О, Дево Мария! Тя ни напусна!

Коул мина покрай горящия огън в камината. Видя жена, която лежеше върху огромно легло, украсено с извити колони от гравирано орехово дърво, обвити със зелено кадифе. Нямаше гергефи, сандъци с дрехи, купчина от захвърлени стари пантофи, нито пък музикални инструменти: доказателство, че стаята не се ползваше често.

Забърза към жената в леглото и се наведе над нея. Бе жена на средна възраст, измършавяла и бледа, но все още много красива. Главата ѝ бе бинтована в парчета бельо, а изящните ѝ бели ръце лежаха кръстосани върху завивките, сякаш бе приготвена за погребение. Коул сложи ръка на челото ѝ.

— Още е топла.

— Но не диша! Чух последното ѝ дихание! Чух предсмъртното хъркане!

Сърцето на Коул заби като барабан в гърдите му, но движенията му бяха спокойни и обмислени. Извади торбата с церовете и я сложи върху леглото. Посегна вътре за кожена кесия, пълна със стрит див джоджен. Взе една щипка, разтри я между пръстите и я поднесе към носа на жената. Острата миризма не оказа никакво въздействие.

— Какво е станало с нея? — запита той възрастната жена.

— Падна от кон. Удари главата си. Оттогава не отвори очи.

— Кога падна?

— Преди две седмици, братко.

— Толкова отдавна ли?

— Ъхъ.

— И оттогава не е яла или пила?

— Н-не. Описах се да... но...

— Вероятно е умряла от жажда и глад — гласът на Коул прозвуча остро от отчаяние. Обърна се към пациентката, съжaliaвайки, че избухна изведнъж. Старата жена оклюма при неговите груби думи. Тя тъгуваше достатъчно много. Нямаше нужда да прибавя и чувството за вина към мъката.

Оставаше му да прибегне само до едно лечение, което бе виждал как се извършва в Божии гроб от арабски лекар. Ще опита да вдъхне живот отново в мъртвата жена. Отвори устата ѝ, натисна

с десния палец езика надолу, като в същото време наклони назад главата ѝ, за да отвори прохода към гърлото. След това стисна ноздрите си, пое дълбоко въздух и се наведе към нея. Старата жена стоеше настрана, като гледаше угрижена и ужасена, че някой може да целува мъртъв човек.

Коул дишаше равномерно, внимаваше да не нарани жената. Тя бе изящна и дребна и би могла да поеме много по-малко въздух от неговия капацитет. Минути наред вдишваше в нея, като преживяваше, че не започва сама да диша, боеше се, че е забравил някаква изключително важна крачка от лечението. На челото му изби пот само от усилията, но не се отказваше, защото знаеше, че ще трябва да признае смъртта, ако не подейства лечението.

Почувства лека конвулсия и жената се закашля. Коул се надвесил над нея, изпълнен с надежда, като търсеше още признаци на живот. Пациентката му се закашля още веднъж.

— Господ да ни помага! — изписка старата жена и изтича във вратата. Полите ѝ се пляскаха в краката. Затръшна вратата на стаята след себе си.

Коул не обърна внимание на изблиците ѝ и мушна ръка в торбата си, напипа стъкленица и малко шишенце със силен концентрат от дестилирано вино. Изтегли част от шишенцето в стъкленицата, поднесе я към устата на жената и остави да премине през гърлото ѝ на малки капки. Въздействието на силния алкохол можеше да събуди всекиго от съня на смъртта, а сладостта на виното веднага вдъхваше живот, ако бе останала и най-малката следа от него. Тя пое по-дълбоко въздух, помъчи се да изрече нещо, но не отваряше очи. Коул взе вода от близкия съд, за да утоли силната жажда. Като жадна птичка пое водата. Коул мислено благодари на Джована, че го бе научила да храни с капкомер. Това умение можеше да ѝ спаси живота.

Измина почти час, откакто я държеше седнала, облегната на дясната му ръка. Главата ѝ бе подпряна на гърдите му. След Джована не бе държал върху гърдите си друга жена. Усещането от допира на слабото ѝ тяло му бе скъпо и в същото време късаше сърцето му. Той продължи да я храни с много търпение и грижовност, докато престана да поема повече. Тогава я остави до тялото си, защото знаеше, че трябва да ѝ бъде топло.

Дишането ѝ продължи сигурно да се възстановява. Коул бе уверен, че ще оживее, въпреки че бе възможно никога да не се събуди, ако се бе случило нещо с мозъка ѝ след падането от коня.

Коул бе любопитен да види размера на раната върху главата, затова свали превръзката ѝ. Разля се водопад от вълниста черна коса. Споменът за меките, гарвановочерни къдрици на Джована отвлече за момент вниманието на Коул и старата болка в сърцето го прободде. С мъка върна мислите си към настоящето и нежно положи болната върху възглавницата, за да може да прегледа раната върху черепа ѝ. Откри зад дясното ѝ ухо бучка, провери, да не би да гнои.

Раната навярно беше доста сериозна, защото дори след четиринадесет дни все още имаше подутина. Но кожата не бе разкъсана. Нямаше следи от загуба на кръв или отравяне. За да провери още веднъж и да бъде по-сигурен, прокара чувствителните си ръце надолу по врата ѝ, като опипа костите, за да види дали няма някакво нараняване, което не бе забелязано от другите. През това време разгледа жената — първият истински „прочит“ на лицето ѝ след разбинтоването на главата ѝ. Колко много приличаше на Джована с облака от коси, разстилащи се като водопад по възглавницата. Коул отстрани черната коса, паднала върху бузата ѝ, и се загледа в слабия профил и изящната линия на скулите. За момент той се поколеба, не вярваше на очите си.

Нима имаше видения? Нима бе някакъв сън? Да не би пътят да бе толкова дълъг, а отдихът кратък? Боже господи! Коленете му се подкосиха. Поразен, той се смъкна върху леглото. Какво правеше тя тук? Каква прищявка на съдбата ги събра отново след толкова години? Обзе го вледеняващ ужас, като осъзна, че я видя мъртва. Устата му пресъхна. Преглътна и се обърна към нея. Разбираше, че нещо подобно на чудо стана току-що в тази кула, високо в Алпите.

— Джована! — прошепна той изумен. С трепереца ръка помилва лицето ѝ. О, Господи, какво щеше да стане, ако бе умряла! Ако не бе я спасил? Изведнъж го скова страх, защото го споходи мисълта — о, Боже — че не би могъл да я запази жива.

Обхвана го твърда решимост и това го вдигна на крака. Не можеше да губи нито миг в непохватно суетене около нея. Трябва да използва всяка ценна минута, за да я излекува. Няма да спи, няма да почива, докато върне Джована към живот. Така както тя бдеше

денонощно над него в Божии гроб, и той ще остане с нея, докато ѝ върне живота в тялото, в очите ѝ. Най-много от всичко искаше да погледне още веднъж в очите ѝ.

— Джована — промълви той, навеждайки се над ухото ѝ. — Ах, Джована, твоят господар е тук, за да те спаси, за да се бори за тебе.

Тя не помръдна, нейното безмълвие разби сърцето му. Погали нежно бузата ѝ, сълзи замъглиха погледа му.

— Джована, аз съм тук. И няма да те пусна, докато не се почувстваш добре.

Не може да устои на изкушението да я целуне. Леко, благоговейно докосна устните ѝ и вдъхна благословения аромат на рози, който се разнасяше от косите ѝ.

Джесика се завтече бързо към бунгалото, газеше през локвите, без да се замисля, ядосана от случилото се между нея и Коул. Той ѝ каза да го остави сам. Той би могъл също така и да ѝ зашлеви плесница в лицето. Проклетата му гордост засенчи истината. Не го съжаляваше. Обичаше го! Защо той не може да разбере това! Джесика бе така силно погълната от мислите си, че не забеляза кафявия седан, паркиран на пътя, до мига, в който стигна до стъпалата на верандата.

Един набит мъж се надигна от перилата и я посрещна на стълбите.

— Детектив Търнър — изломоти Джесика, объркана напълно.

— Добър ден, госпожице Уорд.

— Добър ден, как сте?

— Би могло и по-добре. Искам да реша случая преди Коледа — бръкна в протрития си шлифер и извади някакъв предмет. — Получих заповед за обиск — той я подаде за проверка. — Искам да огледам още малко имението.

— Защо? — изсмя се Джесика. — Какво би могла да има собствеността на Уорд с едно убийство?

— Трябва да проверя всичко, госпожице Уорд. Просто трябва да обиколя винарната — отново бръкна в шлифера си и извади пластмасова торбичка, която вдигна пред лицето си.

— Виждали ли сте преди това нещо, госпожице Уорд?

Джесика погледна съдържанието на калъфчето — чифт очила с кафява метална рамка. Не се издаде, че разпозна очилата на Коул.

— Къде ги намерихте? — попита тя.

— Отговорете само на въпроса, госпожице Уорд.

— Не, не съм ги виждала преди това.

Детективът Търнър я проучваше доста дълго, преди да прибере торбичката отново в джоба на палтото си. Извади бележника си и късчето молив.

— Какво знаете за онзи футболист, дете е отседнал във вашата вила?

— Имате предвид Коул ли? — Джесика подръпна сакото си.

— Аха.

— Приятел. Познавам го от детинство.

— Тогава би трябвало да знаете, че носи очила.

— Е, да, понякога, но...

— Изабела Каванети се къдне, че очилата в калъфа са негови.

— Възможно е — Джесика сви рамене. — Повечето време носи контактни лещи, затова не съм напълно сигурна.

Детективът Търнър записа нещо в бележника си, а после с присвити очи погледна Джесика.

— Казвате, че познавате този Коул Никълз. Някога... да е постъпвал... странно?

— Какво имате предвид?

— Чувам, че получавал припадъци. Да можете да си спомните да е губил съзнание.

Джесика се ужаси, като усети насоката на разпита. Нима подозираха Коул в убийство? Невъзможно! И все пак, тогава защо я разпитваше за Коул? И откъде тия очила?

— Във ваше присъствие, госпожице Уорд, губил ли е някога съзнание?

— Да, но само за миг. А после той се почувства като новороден, все едно че нищо не се е случило. Струва ми се, че неговите припадъци са раздухани от пресата.

Детективът направи още бележки.

— Знаете ли къде бе господин Никълз в четвъртък вечерта? На деветнадесети декември.

— Преди два дни ли? — Джесика се опита да си спомни. Толкова неща се случиха между нейния баща, Козимо, Майкъл и Коул, че трудно можеше да проследи събитията. И все пак, като се върна назад, си спомни, че в четвъртък отиде у Каванети, за да обсъдят договора за наема с Изабела и Франк. И именно тази вечер Коул отпраща с колата, бесен, че Изабела докара мафията в „Св. Бенедикт“. Предчувствието ѝ за нещо страшно се засили.

— Аз... не си... спомням.

Джесика направи крачка към вратата. Подпухналите очички на детектива Търнър я наблюдаваха и това я изнервяше.

— Той беше ли с вас?

— Не.

Детективът затвори бележника си и го набута в джоба си.

— Благодаря ви, госпожице Уорд — той се обърна, за да започне обиска.

Джесика го хвана за ръкава.

— Нали не мислите, че Коул има нещо общо с онова убийство в парка? Не е възможно да е замесен.

— Какво ви кара да бъдете толкова сигурна, госпожице Уорд?

— Той... той просто не е убиец.

— Но госпожа Каванети мисли другояче. Каза, че губи разсъдък и удря, бие хората. И после, онази жена от Филадельфия — тя твърди, че я нападнал.

— Не, не вярвам. Коул не може.

— Е, добре, госпожице Уорд. Понякога хората ви поднасят изненади. Толкова съм видял и въпреки това всеки път се изненадвам.

Детективът Търнър не откри нищо по време на обиска или поне не сподели никое от разкритията си с Джесика. Секундата, в която си тръгна, тя хукна към вилата, за да предупреди Коул. Луси ѝ каза, че отишъл в града.

Разтревожена, Джесика позвъни на Мария, но разговорът с нея успокои много малко страховете ѝ. Мария дълго нареждаше на италиански, преди Джесика да успее да я успокои, за да говори смислено. Очевидно бе, че Изабела бе наклеветила Коул пред полицейския детектив, наговорила бе лъжи и така бе създала погрешна представа за характера му. Мария се тресеше от притеснение. Джесика се опита да я утеши, въпреки че страхът я задушаваше.

После Мария продължи, за да обясни, че Майкъл Каванети не бе преставал да вика Николо след коледната вечеринка. И като капак на всичко Шон и Изабела се скарали за нещо, което Шон откраднала от Изабела. Цялата къща бе обърната нагоре с краката. Джесика успокояваше Мария, като я уверяваше, че Коул е невинен, че никой няма да му припише убийство, каквото и да говори Изабела. Коул скоро ще изкара баща си от затворничеството. Само Мария трябва малко да изчака.

Без да бъде ни най-малко по-уверена, Джесика затвори телефона и грабна сакото си. Трябваше да излезе. Караше в мъглата през Мос Клиф и се отправи надолу по хълма към най-близката бакалница.

Джесика пазарува цял следобед, много по-дълго, отколкото възнамеряваше. Купи коледни подаръци и нови дрехи за баща си. Където и да минеше, виждаше вестници със заглавия за изваждането на Коул Никълз от най-силния футболен отбор в страната. Един от тях показваше и снимката му. Никога преди не бе виждала Коул в спортно облекло и започна да я разглежда отблизо. Естествено, красиво тяло, но сянката от шлема засенчваше чертите на лицето.

Нямаше желание да бъде свидетел на ранното запиване на баща си, затова хапна набързо навън и отиде на кино, за да се прибере покъсно у дома. Когато приближаваше Мос Клиф, бе тъмно и падаше слаб сняг. Пътят бе хлъзгав и трябваше да взема завоите бавно и да не използва спирачки. Допълзя до паркинга пред къщата и започна да внася вътре покупките, доволна, че обу маратонките, а не черните ботуши с изтъркани подметки.

Извади и последната чанта и затвори капака. Като се изправи, забеляза черна фигура да се промъква зад едно дърво близо до къщата за гости. Джесика замръзна. За момент спря до колата. Всичките ѝ сетива се изостриха до краен предел, ослушваше се за най-малкия шум, следеше и най-малкото потрепване. Разгледа храстите наоколо и видя сянката да се движи надолу по склона към реката. Фигурата бе облечена в дълга тъмна одежда. Нима това е Козимо? А може би избягалият затворник?

Джесика не знаеше какво да прави. Чувстваше, че трябва да последва човека надолу по хълма, за да открие какво става, за да

помогне на Коул да изтрие петното от името си. Но бе глупаво да тръгне сама. Ами ако това е осъденият Роджърс? Как можеше да се защити от убиец? Но ако не направеше бързо стъпка напред, човекът ще продължи да върви и тя ще го изгуби от погледа си в мрака.

Джесика се огледа трескаво наоколо. Ягуарът на Коул не бе паркиран наблизо. Значи не бе у дома, за да ѝ помогне. Баща ѝ също не бе в състояние да ѝ помогне. Навярно се бе преместил във всекидневната. В къщата нямаше пистолети или каквото и да е друго оръжие, с което да се защити. Но въпреки всичко Джесика бе наясно, че се налага да последва фигурата.

Като оставяше покупките на верандата, тя забеляза жълтата тенекиена кутия най-отгоре. Препарат за почистване на фурни. Джесика грабна аерозолната опаковка. Едно напръскване със сода каустик в лицето и човек би си помислил добре дали да я нападне. По-добре това, отколкото нищо. Свали капачката и като хвана здраво в дясната ръка тънката туба, с няколко скока от двора се намери до вилата за гости.

Заобиколи я и се затича надолу. Видя как човекът пред нея стъпваше сигурно и носеше в ръцете си някакъв вързоп. Обзе я страх, студени тръпки я полазиха. А ако в този вързоп имаше тяло? В какво се замесваше тя? Сега, когато бе по-близо, различи по-добре дрехата. Вече бе сигурна, че фигурата носеше монашеско расо и качулка. Нима това е Козимо? Поиска ѝ се да го извика, но разбираше, че ако не бе Козимо, се излага на смъртна опасност. По-добре да действа предпазливо.

Един или два пъти се препъна в тъмнината. За щастие обаче не издаде никакъв звук и човекът не разбра, че е следен. Джесика вървеше на разстояние около стотина фута, подбирайки пътя си през лозята. Изненада се, когато фигурата в расото не мина през моста, който водеше към блатото. Вместо това пое по пътеката, която извиваше към канарите, надвиснали над сиво-сините води на Пюджит Саунд. Джесика продължи с неохота. Пътеката бе покрита с гниещи елши, непроходими гъсталаци от киселец и калинови храсти, високи дванадесет фута. Тук бе много по-тъмно и опасно, отколкото в лозята.

Обаче фигурата продължаваше да крачи, без да усеща нейното присъствие. Скоро щеше да изчезне в мрака и мъглата. А Джесика никога нямаше да разбере накъде отиваше или кой беше. Образът на

Коул от снимката във вестника ѝ се мярна като светкавица. Трябваше да му помогне. Ако човекът пред нея бе осъденият, то трябваше да разбере къде се крие. Ако не помогнеш на Коул, бе сигурна, че във вестниците ще се появи друга статия — статия, която обвинява Коул Никълз в убийство. Трябваше да продължи. Сграбчи още по-здраво аерозолната опаковка с почистващия препарат и тръгна.

Пътеката не бе стръмна, нито темпото ускорено, но Джесика бързо остана без дъх и се умори, когато стигна ръба на скалите. Почти половин час вървеше по стъпките на фигурата с мантията и се стараеше да не издава звук. Усилията опънаха нервите ѝ и я изтощиха. И все пак до този момент не бе разкрита. Тя се поприведе зад един огромен пън от кедър, докато монахът праметна вързопа през рамо и леко се наклони до една купчина камъни. После изчезна.

Джесика скочи на крака. Къде отиде той?

Предпазливо пристъпи напред, като разтърси аерозола, за да е готова да го пръсне, ако непознатият я закачи. Държеше го като пистолет. Приблужи купчината камъни. Напрягайки сили, огледа най-големия заоблен камък и почувства повей в косите си. Подухна вятър откъм купчината. Чу стъпки, които отекнаха надалеч. Размести камъните и видя голяма черна дупка, през която човек можеше да пропълзи. Пещера!

Заслуша се в ехото от стъпките вътре. Те ставаха все по-слаби. Докъде ли стигаше тази пещера? После до нея стигна миризмата на пушек и тя разпозна горящ факел или огън. Промъкна се през отвора и се изненада, като видя стъпала, изсечени от камък. Опипвайки с едната ръка стената, се спусна надолу и постепенно започна да разбира, че това не бе пещера, а стръмно стълбище, което водеше към основата на канарата. Но какво имаше там на дъното?

С всяко изминато стъпало все по-силно усещаше миризмата на пушек и виждаше смътно неясна светлина в края на тъмния тунел. Като стигна до края на стълбището, се притисна до стената, за да не бъде видяна. Имаше късмет, защото източникът на светлина не бе мощен и повечето стъпала бяха обвити в мрак. Джинсите и сакото ѝ се сливаха в мрака добре.

Джесика проточи врат напред. Озова се в огромно празно пространство, осветено от единствен факел, който гореше в стенен свещник срещу стъпалата. Човекът в този момент палеше друг и го

прикрепваше към стената. Джесика тръгна по другата пътека и съзря блясъка на вода. Пещерата излизаше на морския бряг. През всичките години, когато посещаваше Мос Клиф, не бе узнала за нея, защото отворът бе малък — около пет фута над земята. Най-вероятно бе, че приливите преграждаха отвора и пълнеха пещерата с вода. Отблясъците от факела изведнъж засвяткаха в локвите, близо до краката ѝ, и потвърдиха теорията ѝ.

Обърна поглед отново към непознатата фигура, която прибра вързопа и тръгна към друго помещение надясно, като взе факела със себе си. Джесика се отдели от стената и бавно запълзя по пода на пещерата. Внимаваше да стъпва само по здрави скални парчета, за да избегне локвите и да не стресне монаха с шума.

Точно когато стигна до входа за второто помещение, тя стъпи върху нещо, което мърдаше. Отстъпи настрана, потискайки писъка от уплаха, когато огромен рак се изправи и се покатери върху другия ѝ крак. Загуби равновесие и падна назад, изпускайки аерозолната опаковка с почистващото средство в огромната локва. С плясък на вода Джесика се намери на земята.

При шума замръзна на място. Чу стъпки на тичащ към нея човек и погледна нагоре. Тъмната фигура се разтвори в галерията.

ГЛАВА 19

— Господарке моя!

Джесика пребледня. Отметна назад глава и се засмя, като се отърси с облекчение. Над нея изненадан се бе надвесил Козимо. Протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Ох, Козимо! — Възкликна тя, зарадвана от топлината на ръката му. — Благодаря на Господа, че това си ти.

— А ти кой помисли, че е?

— Осъденият... Роджърс! — изтърси дъното на джинсите си.

— Убиецът ли?

— Да.

— Защо си помисли, че съм убиец?

Джесика набързо обясни какво видя при пристигането си пред вилата и причините да го проследи.

— Мисля, че в известно отношение полицията започва да подозира Коул — добави тя.

— Николо ли? Не е възможно.

— И аз така казвам, но явно те са намерили очилата в мочурището — тя изчисти мръсотията от дланите си. — Страх ме е, Козимо. Понякога полицията и печатът могат да разпънат и невинен човек само за да угодят на обществеността, само за да докажат, че си вършат работата. Коул е основната им цел сега.

— Много лошо — произнесе замислено Козимо. — Много лошо за „Св. Бенедикт“.

— Много лошо за Коул, за Бога! Забрави винарната, Козимо!

— Не мога — обърна се към нея. Гласът му бе твърд, макар и нежен. — Помни, аз съм пазителят.

— Но какво общо има Коул с всичко това? Какво искаше да каже баща му оная вечер, когато сочеше Коул и каза „крак“.

— Ти си говорила с Майкъл Каванети?

— За малко. Много е разстроен от нещо. Но не може да говори добре. Каза също нещо и за тебе. След това нещо за Франк, дето не е

бил избран. Какво значи всичко това?

— Това той на теб ли каза?

— На Коул и на мене — тя се опита да проникне под качулката, проклинайки сенките, които криеха лицето му. — Ако ти си пазителят, Козимо, то би трябвало нещо да знаеш. Трябва да знаеш какво става.

Той се обърна сякаш да избегне въпросите, но Джесика се изпречи на пътя му.

— Козимо!

— Остави това на мене, Джесика!

— Какво имаш предвид? Какво можеш да сториш?

— Мога да направя много.

— Какво? Да направиш магия на детектив Търнър? — тя скръсти ръце. — Мисля си за твоята внезапна поява тук след толкова голямо отсъствие, за пристигането на Коул, за съвпадението на датите. Не знам по какъв начин, но ти си свързан с Коул, нали? Не си бил тук, откакто Коул напусна тези места преди тринадесет години, нали?

Козимо мълчеше. Мълчеше тежко. Джесика усети страх, но не отстъпи. Бе твърдо решена да научи истината.

— Няма да разреши да жертваш Коул — заяви тя. — Той не трябва да бъде жертван, Козимо!

— Няма да бъде! Задължително е да остане в „Св. Бенедикт“. Защо мислиш, че настоях да разкриеш любовта си към него? Така той ще остане в „Св. Бенедикт“, ще се ожени за тебе и ще продължи традицията.

Джесика стисна устни изумена.

— Аз съм пазителят, Джесика. Пазителят. Това задължение трябва да поставя над всичко друго. Дори над моето собствено желание.

— Какво желание?

— Сърцето ми е желание — отвърна той. След това повтори фразата високо, тя стигна до тавана на пещерата и се разнесе като вопъл, изпълнен с потребност и желание. — Моето сърце е желание!

Желание, желание, желание.

Джесика, препъвайки се, отстъпи назад, изпитваше боязън от болката, която раздираше душата ѝ. Видя как той бавно навежда глава и как после раменете му се отпускат.

— Козимо... — започна тя, като искаше да го докосне, но се страхуваше, че може да я отблъсне.

— Знаеш ли как страдам, господарке? — промълви той. — Когато говориш за любовта си към Николо, когато те съветвам в сърдечните ти работи? Съзнаваш ли, че имам сърце толкова истинско, както и твоето.

— Истинско като моето ли? — опита се да противоречи тя. — Как може? Ти си...

— Да! Какво съм аз, Джесика? — той се завъртя, за да види лицето ѝ. — Какво съм? Не съм дух. Аз не съм дух! — той пресегна и преди тя да успее да се дръпне, сграбчи ръката ѝ. — Духовете не могат да докосват, духовете не са направени от плът като мене. — Той вдигна ръка и я приближи към тъмното пространство под качулката. Джесика гледеше уплашена и очарована. Боеше се от онова, което се криеше под сянката. — Духовете не могат да целуват ръцете на красивите жени.

Джесика почувства допира от топли и нежни устни върху ръката си. Усети зъбите му и влажния горещ дъх, когато прошепна едно име над кожата ѝ. Джесика преглътна. Не се отдръпна, узнавайки силата на страданието на Козимо.

— Аз съм човек, Джесика. Човек, който е обичал само една жена в целия си живот. Но тази жена никога не е била негова. И сега той знае, че тя никога няма да бъде негова. В голямата река на времето тя никога няма да бъде негова.

— Козимо, за какво говориш.

— Говоря за тебе, господарке моя — той пусна ръката ѝ. — За тебе. Ти, която не можеш да си спомниш своя барон с осакатената лява ръка.

Барон. Барон. Барон.

Думата сякаш се разнесе като ехо из пещерата. Джесика се огледа, като че ли можеше да види как думата се носи из въздуха. Странно чувство насади това у нея. Наистина помнеше един барон, допира на устните на Козимо и звука на гласа му. Смътни образи изпълниха мислите ѝ.

— Надявах се, че ще си спомниш за мене или поне ще си припомниш гласа ми. Но, уви, сбъркал съм. Нищо не е останало у теб. Може би съм надценил силата на женската любов към мене.

— Извинявай, Козимо.

Той сви рамене.

— Бих искала... Сигурна съм, че която и да е била тази жена, тя те е обичала.

— Тази жена бе ти, Джесика.

— Но аз съм тук, сега, в двадесети век. А тя е била в дванадесети.

— Тя е някъде вътре у тебе — в паметта ти, в усещанията ти. Ти просто не си спомняш.

— Ако можех, щях да го направя, Козимо. Моля те, повярвай ми. Мисля, че си чудесен човек. Научи ме на толкова много неща. Но сърцето ми принадлежи на Коул. Винаги е принадлежало на Коул. Сигурно знаеш това.

Той отново сви рамене и въздъхна.

— Ела — протегна ѝ ръка. — Ще те отведе навън.

Тръгнаха обратно по каменните стъпала и вървяха един след друг по пътеката към лозята. Козимо водеше, Джесика го следваше. Бе вперила поглед в гърба му, тревожеше се за него, преживяваше, сърцето ѝ се свиваше и се чудеше каква ли бе връзката между него и Коул. В някакъв смисъл тя бе важна. Знаеше, че трябва да открие общото между двамата мъже.

Пристъпяха тежко и бавно нагоре по хълма към къщата за гости поради стръмния наклон. Обувките на Джесика бяха прогизнали, косата ѝ залепнала от мокрия сняг, ръцете ѝ вкочанявали. Почувства се нещастна не само заради Коул, но и заради Козимо. Трябваше да му каже, че си спомня нещичко от миналото, но се боеше да му признае, страхуваше се да не я хипнотизира отново.

Като приближиха къщата, някакво движение привлече погледа на Джесика. Видя, че вратата на малката веранда на спалнята е отворена и някой се измъква от къщата — фигура с малка шапка върху тъмните коси. Изумена, Джесика се вторачи в Шон. Младата жена закопча палтото си и забърза по пътеката, като заобиколи входа на къщата. Шон не забеляза нейното присъствие.

Джесика усети една ръка върху рамото си и подскочи.

— Извинявай, господарке — каза Козимо меко. — Не исках да те стресна.

Джесика не можеше да проговори. Толкова силно се изненада, като видя Шон да се изнизва от спалнята на Коул.

— Джесика, не е онова, което ти се струва — започна Козимо.

— Не е онова, което ми се струва ли? — обърна се тя към него.
— Защо изведнъж започна да защитаваш Коул. Заради винарната ли?

— Не е това.

— Шон може да има деца. Защо не я оставиш тя и Коул да продължат великата традиция.

Козимо я хвана за раменете здраво, докато тя се бореше да се изтръгне, покрусена от болката, причинена ѝ от предателството.

— Джесика, изслушай ме! — заповяда той. — Не се съмнявай в Николо!

— Да, но току-що видях снаха му да се измъква от неговата спалня. Не намираш ли това за малко странно?

— Нищо не се е случило помежду им. Повярвай ми.

— Откъде знаеш? През стените ли можеш да виждаш също? — тя се дръпна. Искаше да избяга. Искаше да се строполи върху леглото и да се наплаче. Как можа Коул да приеме Шон, а не нея. Опита се да се освободи от ръката му. — Остави ме да си вървя, Козимо. Остави ме.

Ръцете му я стискаха още по-силно, докато тя престана да се бори и го погледна разтревожена. Нямахше намерение да я пуска. Големите му ръце бяха силни и нямахше начин да се изкопчи от него.

— Джесика, ти принадлежиш на „Св. Бенедикт“ — не Шон. Нито пък Изабела.

— Козимо?

— Трябва да ми се довериш, Джесика!

— Да ти се доверя ли? Никому не вярвам! Най-малко на тебе с твоите тайни, с твоето скрито лице. Ако искаш да ти повярвам, Козимо, ако искаш да ти помогна да спасим „Св. Бенедикт“, ще трябва да ми отговориш на някои въпроси.

Той я погледна съсредоточено.

— Козимо, желая някои отговори.

— Да — той разхлаби ръцете си. — Наистина имаш право. Ела и ще ти покажа нещо — той свали ръцете си от раменете ѝ. Тръгна към къщата за гости, премина през верандата и отвори вратата. Джесика вървеше подире му, чудейки се какво би направил Коул, когато

монахът се появи в стаята му. Щеше ли Козимо да му изнася морална лекция за липсата на принципи, задето е пуснал Шон в леглото си? Отметна мократа коса от челото си, когато Козимо отвори вратата.

В къщата бе топло и Джесика потри ръце, като огледа неоправеното легло, където Коул лежеше проснат с лице към завивката, облечен в тъмносин хавлиен халат. В ръката стискаше плик. В стаята бяха разхвърляни амбалажни чанти от покупки. На нощното шкафче до телефона имаше чаша с вино. Коул или бе много пиан, или спеше дълбоко, защото не чу затварянето на вратата.

Козимо пристъпи към Коул.

— Събуди го.

Джесика го стрелна с въпросителен поглед. Козимо не каза нищо повече, а само сложи ръце в ръкавите на расото. Джесика се приближи към леглото, наведе се и разтърси рамото на Коул.

— Коул! — извика тя нежно. Той не помръдна. — Коул.

Гласът ѝ стана по-силен. Но той не се раздвижи и този път. Тя го раздруса по-силно. Лежеше като мъртъв върху леглото. Джесика се изправи.

— Не мога да го събудя.

— И Шон също не успя.

— Откъде си толкова сигурен.

— Защото Коул ще спи, докато аз реша да се събуди.

— Хипнотизирал ли си го? — Джесика сложи ръка върху рамото на Коул, сякаш искаше да го защити.

— Не — Козимо хихикна. — Той освободи мене.

— Какво означава „освободи мене“?

— Винаги, когато заспи, защитните му сили намаляват. Тогава именно аз съм свободен.

— Свободен? — повтори въпросително Джесика. — Не разбирам.

— Всичко това е част от официалното завещание, подарке моя. Завещанието на Каванети, за което Майкъл се е опитвал да ти каже.

— Какво гласи завещанието?

— Част от него е памет, колективна памет на всички свещеници от рода Каванети, живели и умрели във вековете. Коул носи тази памет.

— Какво искаш да кажеш с „колективна“?

— Искам да кажа, че ако Коул реши да си спомня, би могъл да си спомни всички нас с ярки подробности.

— Значи ти също носиш тази памет?

— Не. Аз съм най-първият, Джесика. Аз съм бащата на родословното дърво на Каванети.

Гласът му бе нисък, мощен, категоричен. Джесика почувства студени тръпки по гърба.

— Обикновено моят дух се установява у Коул като част от неговата памет, като част от традицията на винарната. Но както знаеш, Коул скъса с традицията. А духът му е толкова силен, че успя да заличи паметта вътре у себе си.

Като осъзна онова, което ѝ говореше Козимо, Джесика отново почувства ледени тръпки.

— И така... значи губенето на разсъдък...

— Припадъците са резултат на вътрешна борба. Не може да продължава да отрича своя произход, Джесика. Аз също съм силен. И докато той възприеме своя дълг, ще бъде принуден да продължа като пазител, а той ще има още много припадъци.

— А ти... ти как се появяваш?

— Изявявам този мой образ. Аз съм това, което може да бъде наречено „преживяване извън тялото“.

Джесика втренчи поглед в него.

— Но това не изглежда така. Ти ме докосна. Ти си топъл, точно както и истинските хора. Ти нямаш „преживяване извън тялото“, както съм чувала да говорят за това.

Козимо сви рамене.

— Не съм си поставил ограничения. Може би затова.

Джесика отдели поглед от забулената в наметало фигура и сведе очи към Коул.

— И значи искаш да кажеш, че всеки път, когато Коул припада, се появяваш ти.

— Точно така.

— А когато ти се появяваш, Коул не може да говори или да се движи, не може да се събуди.

— Точно така. Но помни, че много малко хора ме виждат. Ако Луси или Шон дойдат в този момент, най-вероятно е да видят само тебе.

— И защo така?

— Защо ли? — Козимо отиде до вратата. Погледна през стъклото падащия сняг. — Стигнах до извода, че не ти си тази, която ме вижда, а дамата, която спи вътре у тебе.

— Значи аз също нося колективна памет, така ли?

— Всички ние я носим. Но тя е просто по-силна обикновено у мъжете от фамилията Каванети.

Джесика погали черната коса на Коул.

— Какво трябва да направи Коул, за да избегне тези припадъци?

— Трябва да се върне във винарната. Трябва да приеме ролята си на собственик и винопроизводител.

— Тогава ти ще бъдеш удовлетворен?

— А, господарке на нощта — той я погледна бързо през рамо и бавно се обърна с лице към нея. — Ще ми бъде изключително трудно да бъда доволен, и то сега, когато знам коя си.

Франк се залепи до стената на параклиса, когато Шон мина покрай него, кожените ѝ ботуши залепваха в мократа пътека. Бе се загърнала с палтото си и го придържаше с две ръце, като се пазеше от ледения вятър, който навяваше срещу нея мокри снежинки. Франк я следеше как хлътна в параклиса и изчака, докато тя запали лампите. После направи гримаса, излезе от алеята с храсти и тръгна след нея.

Затръшна вратата след себе си. Тя вдигна уплашено поглед с вдигната запалка към цигарата, която увисна на устните ѝ, когато той се приближи към нея. След като я изненада, сега се наслаждаваше на смутения ѝ вид.

— Цигара, а? — ѝ подметна той с насмешка. — Нима Ник не позволява да се пуши в леглото.

Тя не обърна внимание на думите му, щракна запалката и насочи пламъка към цигарата. Когато пусна запалката в джоба на палтото си, вече бе овладяла изненадата си и очите ѝ излъчваха само обикновения метален блясък. Все още ѝ личеше, че е заета с други мисли, и ръката затрепери, като дръпна втори път от цигарата. Е, добре. Може би разбираше, че е прекрачила границите веднъж и завинаги.

— Нищо не знаеш, мама му стара, Франк — подхвърли тя и пусна струйка дим през стиснати устни.

Франк наблюдаваше движенията ѝ, леко притеснен от розовото връхче на езика ѝ.

— Знам къде си била, Шон. Затова не се опитвай да лъжеш.

— Значи си ме проследил? — стрелна го злобно тя. — Копеле!

— Ахъ, проследих те. Исках да видя колко ниско ще паднеш.

— Просто търсех компания.

— Компания ли, задника ми! Отишла си, за да скочиш в леглото на брат ми. На моя брат! Боже господи, Шон, нямаш ли никакъв срам?

— Брат ти е голяма риба, Франк. Истински мъж. Човек, който може да ми даде онова, от което се нуждая. Когато не получавам от тебе това, от което имам нужда, отивам там, където ще го намеря.

— Мръсница!

— Наричай ме, както си искаш, Франк. Пет пари не давам. Писна ми от тъничкото ти пискливо гласче и малкия ти...

— Млъкни! — изрева той и я хвана грубо за ръката. — Само млъкни!

Тя се опита да се изтръгне от хватката му, но той я държеше здраво. Този път нямаше да си отиде и да не му обърне внимание.

— Стой настрана от Ник! Ясно ли е!

Тя изкриви устните си.

Разярен, Франк се разсърди:

— Разбра ли, Шон?

Тя го погледна злобно, без никакъв страх.

— Трябваше да го видиш — подметна тя. — Огромен е. Просто...

— Мълчи! По дяволите! — нещо се пречупи вътре у Франк. Не можеше дори да види лицето на Шон. Вместо него — едно червено петно. Не чуваше гласа ѝ. Бучеше в ушите му и този шум отнасяше подигравките ѝ. Обезумял и отвлечен, той се отдръпна от нея. Бученето се превърна в метален трясък.

Франк премигна. Шон бе паднала върху олтара и съборила два сребърни свещника на пода, свличайки върху себе си бродирана покривка. Изправи се на крака и хвърли цигарата.

— Копеле! — пронизително изпищя тя.

Завъртя се да тръгне, но Франк я удари и хвана за косата. Дръпна назад врата ѝ, докато тя не направи гримаса от болка. Задържа я така.

Сега можеше да каже, че се е уплашила, а нейният страх го свърза напълно. Наведе се над ухото ѝ.

— Не допускай никога да те хвана с друг мъж, Шон. Нали разбра?

Тя не отвърна и тогава той дръпна злобно косата ѝ. Шон изскимтя.

— Нали разбра, Шон?

— Разбрах, да — процеди тя през зъби. — Ти си копеле.

Блъсна я отново, завъртя я, като се надяваше, че ще се просне на земята. Тогава той ще падне върху нея и ще я обладае на пода в параклиса. Щеше да ѝ даде урок по разбиране.

Но когато Шон изгуби равновесие, ръцете ѝ не успяха да я предпазят да не падне, токът на ботуша ѝ се закачи между две плочи на настилката, кракът ѝ се заклеци, политайки назад. Франк чу ужасен тъп удар, когато главата ѝ се удари върху една пейка и тя се свлече сред купчина от кожи и дантели.

— Мръсница — изръмжа Франк. — Тъй ѝ се пада. — Може би утре, като се събуди с цепеца болка в главата, ще си помисли два пъти, преди да го измами отново. Вероятно не трябваше да бъде толкова груб, но този път поне ѝ взе страха.

Приблужи се до нея, но тя не го погледна. Надяваше се, че ще я остави сама, за да избяга при Ник и да се жалва от грубостта на съпруга си. Е, той пък щеше да я чака, докато стане.

— Хайде, Шон — каза той кратко.

Тя лежеше на пода, без да мръдне.

Франк я побутна по задните части с върха на обувката си. Тя не отвори очи.

— Шон, хайде. Ставай, малка мръснице.

Когато тя не се вдигна, отчаяно въздъхна и се понаведе, протягайки ръка да я хване. Тя бе безжизнена, в безсъзнание.

Ядът му бе заместен от вледеняващ ужас. Франк извади ръката си от нейната и се изправи, загледан в тялото ѝ. Какво направи? Взря се в шията ѝ. Видя, че вената пулсира. Е, поне не я бе убил.

— Хайде, Шон, събуди се! — думите му прозвучаха като стенание и той си спомни как Шон го обвини, че хленчи. Почеса се по тила и се огледа безпомощно. Да повика ли лекар? Втурна се към

вратата. Майка му без съмнение знае какво трябва да се прави. Тя ще го отърве.

Изабела забърза към параклиса, докато Франк изтича да донесе одеяло за Шон. Нямаше дори време да метне палто върху раменете си. Смотолевените думи на Франк я разтревожиха и тя държеше сама да определи степента на нараняване на снаха си. Отвори вратата на параклиса и влезе бързо.

Шон лежеше на пода неподвижна. Изабела я извика, но не последва никакъв отговор. Като се приближи, видя червената бучка на слепоочието на Шон, където се бе ударила о скамейката. За момент Изабела застана над нея, почти изпитвайки страхопочитание от непознатата гледка на една тиха, безпомощна Шон. Беше почти неприлично да се върне момичето към съзнание.

Като дойде на себе си от замайването, Изабела грабна една възглавничка за молещите се и коленичи, възнамерявайки да сложи възглавницата под главата на Шон.

— Копеле... — измърмори Шон неразбрано.

Изабела се намръщи. И изведнъж разбра, че има начин да накара Шон да остане завинаги тиха и безпомощна. Проста работа. А сега бе отличната възможност. Изабела притисна възглавницата върху лицето на Шон, задържа я здраво върху носа и устата. Шон се бори малко време, вдигайки ръцете си в слаб опит за защита, но след няколко секунди се отпусна.

Изабела вдигна възглавницата от лицето ѝ точно когато вратата се отвори и влезе Франк.

— Ето одеялото — извика той, влачейки се по пода.

Изабела стана.

— Много е късно, Франк — сви възглавницата към корема си и разглеждаше Шон, за да провери дали има признаци на живот у нея с надеждата, че няма да открие никакви.

— Какво искаш да кажеш?

— Взех възглавницата, за да я сложа под главата ѝ, но когато се наведох, разбрах, че не диша.

— Какво? — Франк изгуби цвета на лицето си. Коленичи до Шон.

— Мъртва е, Франк. Падането навярно я е погубило.

— Но тя дишаше, когато я оставих.

— Вероятно е имала мозъчен кръвоизлив или нещо подобно.

Франк хвана глава с ръце и се опря на коляното си.

— О, Господи!

— Франк, това е било нещастен случай — Изабела го докосна по рамото. — Не можем да помогнем.

— Блъснах я, майко. Не исках да я нараня. Тя просто ме докара до лудост.

— Ти си я блъснал? — Изабела махна ръка от рамото му.

Франк кимна.

— Аз я убих, майко. Не виждаш ли?

Изабела стоеше изправена.

— Доколкото разбирам, е било нещастен случай. Ти никога няма да удариш никого нарочно, Франк — тя сложи ръка върху главата му. — Знам, сигурно се чувстваш ужасно, но тя си го е изпросила. Момичета като нея често свършват ужасно. А може би и не е толкова зле, че е мъртва.

Франк не откъсваше поглед от майка си.

— Как можа да изречеш това?

— Тя създаваше само неприятности. Спеше с всеки. Ти самият го каза. И ме изнудваше, Франк. Твърдеше, че има писмо, с което щяла да докаже, че съм била в брачни отношения, когато се ожених за баща ти. И за двама ни е по-добре, че умря.

— Но...

— Трябва да направиш нещо с тялото ѝ, Франк. Аз ще се заема с вещите ѝ. Можем да кажем на всички, че се е ядосала и си е тръгнала. Естествено Мария няма да разпитва дали на Шон ѝ е омръзнало и си е тръгнала.

— Но...

— Докато се погрижиш за нея, ще оправя бъркотията тук.

Изабела премести възглавницата на мястото и се наведе да вдигне свещника. Погледна бегло сина си. Не бе променил клекналото положение.

— Франк, наистина ела на себе си. Стегни се.

ГЛАВА 20

Изнаднал в депресия, Коул седеше до Джована. Пациентката му спеше, а той гледаше огъня замислено. Знаеше, че тя ще се поправи сега. Все още не бе проговорила, нито бе отваряла очи, но след две седмици постоянни грижи лицето ѝ започна да си възвръща прасковения цвят, който той помнеше.

Знаеше, че приближава края на неговите задължения, че прекараните с нея дни са броени и това изпълни сърцето му с мъка. Не искаше да я напуска. Но накрая разбра, че се налага. Джована бе омъжена жена. Той принадлежеше на един манастир на много мили оттук, далеч от погледа на човешките същества, които биха се отвратили от ужасното му лице.

Само Джована не се погнуси от раните му. Чудеше се как се осмеляваше да целува неговото обезобразено лице и как му каза, че го обича. Тя, която бе толкова красива.

Опря буза на дланта си и се загледа в пламъците, спомни си гръцкия огън, болката, дните и нощите, прекарани в кулата на Джована. Толкова много я обичаше. Продължаваше да я обича. Но знаеше, че ще отнесе любовта си в гроба и никога няма да узнае сладостта да живее с Джована.

— Господарю мой!

Гласът ѝ все още звучеше в мислите му така, сякаш я бе чул едва вчера. Толкова много години — повече от десет — изминаха оттогава, а никой не бе го наричал „господарю мой“.

— Господарю мой, бароне!

Гласът звучеше така истински. Коул повдигна глава, а пръстите му се плъзнаха леко по бузата, като хвърли поглед към леглото. За момент не повярва на очите си. После се изправи.

— Джована!

Тя бе будна. Гледаше го. Усмиваше се.

Коул се втурна към нея.

— Джована!

— Това си ти — тя се усмихна леко. — О, това си ти.

— Ти се завърна! — Коул я взе в прегръдките си и притисна към себе си. — Благодаря на Бога! — Обзет от радост, опря глава върху гърдите ѝ, галейки гарвановочерните ѝ коси с голямата си ръка. — О, Господи, Джована!

Тя повдигна ръце към него. При допира с нея той изпадна в луда радост, забравяйки, че лицето ѝ бе притиснато в грубия вълнен плат на качулката и расото.

— Господарю мой! — прошепна тя.

Коул се наклони, зарови лице в нея, докосвайки с бузата си нейната. Затвори очи от щастие.

— Помислих, че чувам гласа ти насън.

— Да — той целуна бузата и брадата ѝ. — Бях тук. Чаках те да се събудиш, Джована.

— Толкова дълго съм спала, господарю мой, толкова дълго!

Устните му намериха нейните и той ги целуна страстно, като полагаше огромни усилия да не я притисне силно, за да не ѝ причини болка. Жадуваше да я повали върху възглавниците, да покрие тялото ѝ със своето, да се люби с нея.

Тя докосна лицето му.

— Как ме откри?

Коул се дръпна назад.

— Извикаха ме да ти помогна. Сега съм целител.

— И монах ли?

— Послушник.

— А какво стана с ръцете ти?

— Отдадох ги на църквата. Трябваше да се оттегля от обществото. Заради моето... заради лицето ми.

— Лицето ли? — Джована прокара изящните си пръсти по белезите и се загледа в него. Любовта превърна цвета на очите ѝ от топаз в разтопено злато.

Коул я наблюдаваше, бореше се с желанието да я целуне отново.

— За мен то е прекрасно, красиви мой бароне.

— Ти бълнуваш, господарке моя! — той я поведе обратно към леглото. — Отдъхни сега. Болна си.

Изтощена, легна отново, но все още усмихната. Сърцето на Коул се разтуптя.

— Би ли искала нещо, Джована?

— Само тебе, господарю мой.

— Ще трябва да почакаме.

Тя кимна и въздъхна.

— Сменихме си ролите, нали?

— Да-а. Прищявка на съдбата.

— Кажу ми — тя сложи ръка върху неговата. — Съпругът ми тук ли е?

— Не, заминал е на юг и не го очакват за няколко седмици.

— Добре — тя затвори очи и пое въздух.

Коул я наблюдаваше. Бе се грижил за Джована, къпал, преглеждал всеки сантиметър от тялото ѝ. Не бе забравил нито белезите от раната, нито завяхващите синини от телесно наказание, доста различни от тези при падане от кон.

— Кажу ми, Джована — започна той, — от какво са тези белези по гърба ти.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Той ми ги остави.

— Твоят съпруг ли?

— Да.

Коул почувства прилив на гняв.

— Защо?

— Защото бях непокорна.

— С камшик ли те би?

Тя затвори очи:

— Да.

Коул мълчеше и мислеше за страданията и униженията, които е търпяла през всичките тези години.

Да споделяш леглото на стария граф навярно е било достатъчно наказание за една млада жена, а физическото насилие бе извън всякакви норми на поведение.

— Никога не му се подчиних, господарю мой. Нито веднъж, откакто бях дадена на него. Притежаваше ме само насила.

— Джована...

— Знам, че имам съпругески задължения, но много ми е трудно да ги изпълнявам.

Коул видя как сълзи потекоха от очите ѝ. Стисна ръката ѝ.

— Това, което винаги единствено съм искала, си ти, бароне мой. Само ти.

— Защо се омъжи за него? — гласът на Коул секна.

— Бях сгодена с него на десет години. Баща ми не пожела да наруши споразумението, въпреки че го умолявах и плаках. Каза, че ще привикна с ухажванията на Бриндизи. Но аз никога не свикнах. Той е порочна свиня.

Коул почувства, че нещо се преобръща у него. Не искаше да слуша повече. Но Джована продължи.

— Искан да умра. Искан да се отърва от нещастieto да съм негова жена. Когато ме удари последния път, няман желание да живея повече. Но тогава чух гласа ти. Нещо отвътре отговори на твоя повик. Ти ми върна живота, господарю мой.

— Толкова съм щастлив, че отново си добре — Коул вдигна ръката ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ.

— Но този път съпругът ти няма вина. Казват, че си паднала от коня.

— Не съм паднала — тя дръпна ръката си. — Мъжът ми ме преби до смърт. Тук, в тази стая. Не съм падала от кон.

— Значи съм слушал само лъжи — промърмори той. — Но защо Бриндизи те е пребил в дома на един непознат? Толкова ли бе сигурен, че никой няма да чуе виковете ти?

— Бе много гневен, за да помисли за последствията — Джована закри очи с ръце.

— Защо, Джована?

— Защото дадох сина си на църквата.

— Защо ще се гневи на това?

— Защото синът ми е единственият му наследник — тя пое въздух и въздъхна тежко. — Не искам моят Николо да израсне и да получи възпитанието си на мъж от звар като Бриндизи. Затова го дадох на църквата. И моят уважаван съпруг никога няма да го открие, дори да стигне в търсенето си до стените на ада.

Джесика се събуди на следващата сутрин, горяща от нетърпение да каже на Коул причината за неговите припадъци, да му вдъхне надежда. Закуси набързо и се облече. Когато дръпна драпираната

завеса в кабинета, забеляза малка купчина хартия до пишещата машина. Вдигна от любопитство първата страница на началната сцена от пиеса. Прехвърли десетина листа, после ги остави и повдигна вежди. Баща ѝ наистина бе започнал да пише.

С приповдигнат дух тя забърза към входната врата и точно в този момент се звънна. Отвори вратата и се изненада, като видя Грег на верандата със саксия млечка.

— Сезонни поздравления! — весело изрече той, като ѝ подаде храстчето.

— Но защо, Грег, благодаря ти — тя погледна към яркочервените листа и след това отново към него. — Ранно пиле си тази утрин.

— Ранно пиле рано пее! — той потропваше с крака и подухваше в ръцете си, на които бе надянал ръкавици, сякаш искаше да ѝ подсказже, че не желае да стои повече във на студа.

Джесика разбра намека и с неохота го покани.

— Чаша кафе, Грег?

— С удоволствие — той погледна часовника си. — Трябва да намина до Каванети към девет часа.

— Така ли?

— Работа.

Сваляйки ръкавиците, той я последва в кухнята. Тя му наля голяма чаша кафе, а за себе си по-малка до половината. После се облегна на масата.

Грег разкопча палтото си, но не го свали, защото разполагаше само с пет минути.

— Каква работа имаш да вършиш с фамилията Каванети? — запита тя, опитвайки се да запази спокоен тон.

— Е, може да завъртя някоя далавера и да стана партньор на Изабела.

— Партньори във винарната ли? — тя отпи от кафето, като го разучаваше внимателно.

— Не е точно така. Мос Клиф не е място за изба, Джесика. Тази земя е далеч по-ценна.

— Чувала съм милион пъти Майкъл Каванети да казва, че тук микроклиматът е отличен за лозя.

— Може да е така, Джесика, но не достатъчно отличен, за да си струва декари необработена земя да бъдат оставени като живописен

пейзаж.

Джесика повъртя чашата между дланите си.

— Значи казваш, че ти и Изабела имате планове да купите лозята и да ги разработите?

— Не като такива — Грег изпи кафето на един дъх. — Но имам намерение да я убедя.

— Не бива много да ѝ оставяш! — думите на Джесика звучаха остро и саркастично.

— И аз мисля така. Какъв коледен подарък би било! Следващата година мога да стана собственик на Мос Клиф. Какво вълнение! — той сияеше, а Джесика се усмихна унесено.

— Кажуни, Джесика! — Грег постави чашата си на масата. — Само ми дай шанс за тази земя. И кой знае. Може и ти да имаш облага.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще запазиш земята и парите в семейството си.

— Имаш предвид твоето семейство, нали.

— Но семействата, Джесика, могат да се слоят в едно — той скръсти ръце на гърди и наклони глава в очакване на реакцията ѝ, след като отзвучаха и последните му думи.

Джесика го наблюдаваше безмълвна. Нима ѝ предлагаше брак?

— Хей! — Грег направи крачка напред. — Хванах ли те! — прегърна я през раменете. — Само да видиш лицето си?

— Не съм сигурна, че разбирам всичко, което казваш, Грег.

— Правя ти предложение, Джесика. Можеше и по-лошо да я свършим — ти и аз, — вместо да се обединим след толкова много години.

Предлагаше ѝ брак по безчувствен, финансово мотивиран начин, типичен за него. Джесика се загледа в мустаците му, надявайки се, че няма да я целуне. Тя се отдръпна.

— Доста неочаквано е, Грег.

— Знам, знам — вдигна той ръце, сякаш съзнаваше, че я притиска. — Само го обмисли. Можем да го подготвим хубаво и бавно. Няма нужда да пришпорваме нещата.

— Грег, наистина не искам да...

— Може би не сега, но можем да си определим среща, да се виждаме по-често. Кой знае?

— Връщам се обратно в Калифорния след няколко дни.

— Така ли?

— Да.

— Е, това усложнява нещата. Можем да се виждаме в края на седмицата.

— Грег...

Той погледна часовника си.

— По дяволите. Девет часът стана. Трябва да тръгвам, Джесика. Но обещай ми, че ще си помислиш.

Докосна с ръка бузата ѝ и бързайки, напусна къщата. Джесика стоеше зашеметена на прага на вратата. С края на окото си долови някакво размърдване навън. Навярно Коул е стоял някъде наблизко и когато видя Грег, се обърна и препусна надолу към лозята. Джесика го наблюдаваше как се отдалечава. Какво видя той? По-важното е какво си мисли, че е видял. По дяволите този проклет Грег Кеслър. Най-лошото, което можеше да се случи в този момент и да развали отношенията ѝ с Коул точно сега, бе той да види Грег да излиза от къщата ѝ рано сутрин. Стисна якето си и се втурна след Коул.

Единствената причина, която я накара да го догони, бе задържането му от някакъв полицаи на моста, който го бе опасал с жълти пластмасови ленти.

Запъхтяна, тя спря и чу, че Коул протестира, задето му забраняват да влезе в парка.

— На никого не разрешават да ходи в парка, господине — отвърна полицаят. — Един от нашите хора е нападнат рано тази сутрин — той изучаваше лицето на Коул. — Не сте ли го направили вие, Коул Никълз, а?

Коул тъкмо се канеше да отговори, когато някакъв мъж в тренчкот тежко се изкачи на моста, като се провираше под жълтите маркировъчни ленти. Джесика се намръщи, защото разпозна подпухналото лице на детектив Търнър.

— Добро утро, госпожице Уорд.

— Добро утро, как сте, детективе?

— Уморен. На крак съм от ранни зори — той огледа високата фигура на Коул. — Вие сигурно сте Коул Никълз.

Коул отвърна на студения поглед също така ледено.

— Да — протегна ръка. — А вие трябва да сте...

— Детектив Търнър — здрависа се той, пхна лявата ръка в джоба на палтото и извади бележника си. Отвори го. — Имате ли нещо против да ми кажете, къде бяхте снощи, господин Никълз?

— Защо? — Коул скръсти ръце в знак на негодувание. Джесика пристъпи към него.

— Къде бяхте снощи между два и четири часа на разсъмване.

— Спях.

— Свидетели имате ли?

— Как мога да знам? Спях — Коул погледна яростно към моста, а после детектива. — Ако имате други въпроси, можете да разговаряте с адвокатата ми.

— Господин Никълз, не правя намеци...

— По дяволите вие всички, детективе. Не ми харесва тая работа!

По-младият полицаи погледна настрана, сякаш се чувстваше неудобно, че някой си позволява да разговаря по този начин с детектив Търнър. После забеляза как лицето му се удължи от тревога.

— Ето го! — полицаят посочи към парка. — Ето го там.

Детектив Търнър се завъртя с изненадваща бързина за човек на неговата възраст и масивна фигура.

Джесика присви очи и проследи погледа на полицаия. Съзря проблясък от облекло в светли тонове. Някакъв човек препусна през мочурището зад реката и изчезна зад кучешкия дрян.

Джесика едва сега обърна внимание на Коул. Тялото му бе напрегнато, приличаше на голяма котка, току-що мярнала своята плячка. Никога не бе го виждала на игрището. Никога не бе го виждала в действие. И когато направи скок над преградата, изненадана се отдръпна, наблюдавайки го как прелита над моста. Само с два разкрача премина разстоянието.

— Спри! — детектив Търнър изрева.

— Коул! — задъхано произнесе Джесика.

— Никълз, върни се! — Търнър се заклати към края на моста и отново извика високо, но Коул продължаваше да тича, вземайки разстоянието с грация, без усилия, като истински надарен атлет.

— Мама му стара! — детектив Търнър хвърли бележника си на земята. Младият полицаи го вдигна и отърси от него полепналите мокри листа.

— Не се тревожете, детективе. Това е Коул Никълз!

— Е, какво от това?

— Ами — полицаят се запъна, — Коул Никълз е най-бързият защитник в страната. По-бърз от Рандол Кънингам. Никой не може да го надбяга. — С възхищение и широко усмихнат, той наблюдаваше спринта на Коул. — Боже, само го погледнете!

Джесика наблюдаваше как тича. Плашеше се и в същото време бе очарована.

— Роджърс би могъл да е въоръжен — каза детектив Търнър. — Никълз е полудял.

— Но ако Роджърс имаше оръжие, защо не е застрелвал жертвите си?

— И въпреки това може да бъде опасен.

— Както и Коул Никълз. Не искам да съм човекът, с когото той се е заел.

Детектив Търнър сложи бележника си в джоба и махна на офицера.

— Хайде. По-добре да върнем този проклет идиот — после се обърна към Джесика. — Вие няма да мърдате отгук, госпожице Уорд.

Джесика кимна и притисна ръце към гърдите си. Надяваше се, че Коул ще настигне убиеца, но в същото време се тревожеше, че може би бързаше към съдбовния си край.

Останалата част от сутринта бе калейдоскоп от недоразумения. Веднага щом Коул излезе на пътеката за бягане подир приведената пред него фигура, Джесика се затича през моста, без да обръща внимание на заповедта на детектив Търнър да стои на мястото си. Коул не само че пробяга тресавището и хвана осъдения, но го и убеди да си признае убийствата пред въртяща се камера. Един репортер, надявайки се на изключителен репортаж от скандала около Мос Клиф — или убийствата, а по-скоро нещастиято, сполетяло Коул Никълз — обикаляше района с камерата си и извади късмет. Беше точно на мястото, когато Коул измъкваше престъпника. Снимаше всичко — нападението, кратката схватка, леките психологически игри, които Коул приложи на Роджърс, като му обеща новинарски репортажи из цялата страна, залагайки на деформираното разбиране на осъдения за гордост от неговите подвизи.

Детектив Търнър се пръскаше от злоба, че Коул се намеси, но повече от всеки бе нетърпелив да чуе признанията на Роджърс. Джесика изпитваше благоговение пред хладното, бързо мислене на Коул и познаването на човешката природа. Представи си как Козимо убеждава осъдения, подбуждайки желанието му за изява с аргумента, че един признат защитник от футболен отбор е по-известен, от който и да е убиец. Роджърс протестираше, казвайки, че ще влезе в историята като един от най-отвратителните масови убийци, след като бъдат открити всичките му жертви. Похвали се и за убийство, извършено преди години, още преди влизането в затвора, първата поредица от убийства, които никога не бяха разгадани, и стигна дотам да подметне, че едно от телата се намирало в това голямо тресавище.

Сега Роджърс стоеше задържан от детектив Търнър, усмихваше се мрачно и хвърляше изпод вежди погледи на Джесика. Тя отмести очи и мерна нещо блестящо върху тънката снежна покривка. Джесика пристъпи и вдигна обувка, черна обувка с катарамата от едната страна.

— Какво е това? — запита детектив Търнър.

— Обувка — Джесика изведнъж си спомни, че бе я виждала преди. Спомни си и къде. Шон носеше точно такава обувка в деня, когато отидоха на пазар.

— Странно! — детектив Търнър взе обувката и я повъртя в ръцете си, оглеждайки я отвсякъде.

Джесика потръпна. Видът на захвърлена обувка винаги я караше да се чувства неудобно, като че ли собственикът ѝ бе захвърлен някъде.

— Прилича ми на... — Коул секна на средата на думите си.

— На какво, Никълз?

Джесика видя как очите на Коул потъмняват и стават безизразни.

— Прилича ми на обувката на Шон Каванети.

— Жената на вашия брат ли?

— Да.

— Но какво ще прави обувката на Шон тук? — каза Джесика.

Детектив Търнър сви рамене.

— Ще проверя, след като отведе затворника в града — после сграбчи осъдения за ръка. — Тръгвай, Роджърс.

Повлече човека към колата, която ги чакаше, но преди да направи крачка, погледна отново към Коул.

— Благодаря за помощта, Никълз.

Коул му кимна и се обърна да си ходи.

Журналистът последва Коул, умоляваше го за интервю. Коул отговори отрицателно и пое по пътеката, но Джесика го хвана за ръката, защото знаеше, че това бе интервю, което можеше да въздейства в положителна насока на неговата кариера, и бе решила да не пропуска момента.

— Коул би се радвал да ви даде интервю — каза тя, като се усмихна насила. — Защо не дойдете горе в къщата. Ще ви направя кафе, а?

— Ще кажа, че е страхотно — лицето на журналиста засия. — А вие, господин Коул, какво мислите?

Коул погледна гневно Джесика, а после и репортера.

— Господин Коул, с интервю или без, вие ще направите новините интересни — подметна той.

Джесика стисна ръката на Коул.

— Коул, това би било добре за...

— Откога журналистите са на моя страна? — отговори грубо той. — Не, благодаря. Каквото и да кажа, вие, момчета, го изопачавате в нещо противно.

Репортерът заподскача след него, препъвайки се с камерата си.

— Почакайте, господин Никълз. Обещавам ви, че ще имате последната дума върху всичко, което напиша.

— Разбира се, докато стигне до редактора ви.

— Коул — Джесика застана пред него. — Това е най-добрият начин да докажеш, че повече няма да получаваш припадъци, че си готов да започнеш да играеш в срещите.

— О, така ли? Откога мога да имам тази гаранция?

— От днес. Ще ти кажа за това по-късно. Но повярвай ми, всичко е свършено. Освен това си и герой.

— Вие наистина сте герой, господин Никълз! Като се разпространи тази история, ще получите отвсякъде награди.

Коул избухна.

— Не желая награди. Просто искам, по дяволите, да ме оставите сам.

— Коул, моля те...

Той си тръгна. Джесика се отпусна. Недоверието на Коул към журналистите го правеше сляп за изгодите, които можеше да извлече с това интервю. Репортерът пусна калъфа на камерата на земята и въздъхна тежко.

— Много лошо — измърмори той. — Той е голяма фигура. С лице и тяло като неговото би могъл да отиде в Холивуд, след като престане да играе.

Джесика погледна журналиста и изправи рамене.

— Много лесно се предавате, господине. Хайде, елате. Ще го накарам да промени решението си.

ГЛАВА 21

Коул се съгласи да даде интервю, но не бе удовлетворен. След като репортерът напусна къщата, застана под душа и остави Джесика в компанията на Луси.

— Какво му става? — попита Луси, кимвайки в посока на спалнята.

— Мисля, че ми е сърдит — отвърна Джесика и взе якето си. — Аз му натрапих онзи журналист.

— О, Коул понякога е такова магаре! Изглежда, този репортер е най-големият му поклонник. Как може да му отказва?

— Коул не се доверява на журналистите — Джесика тръгна към вратата. — Не мога да кажа, че го виня за това.

Остатъкът от деня Джесика прекара в града. Избра коледна елха и се опитваше да измисли как да убеди Коул, че бе права за интервюто. Върна се обратно в бунгалото с колата рано вечерта. Валеше по-силно сняг. Навярно все пак Коледата ще бъде бяла, необичайно събитие за този район.

Подпря елхата до една колона на верандата и влезе вътре. От кабинета долитаха гласове. Тръгна към хола, чудейки се кой ги бе навестил. Баща ѝ седеше зад бюрото с голяма чаша шотландско уиски в ръка. Луси стоеше в средата на стаята и четеше редове от новата му пиеса. Джесика се оттегли, без да я видят, леко разочарована, че баща ѝ — макар и очевидно трезвен — продължаваше да попийва.

Реши да внесе коледното дърво, но като се наведе да го вдигне, погледът ѝ премина от поляната към къщата за гости. Никакви лампи не светеха, а колата на Коул я нямаше. Сърцето ѝ се сви. Къде бе той. Искаше ѝ се да поговори с него, да заглади недоразуменията, но той бе толкова луда глава и сигурно щеше да шофира през нощта прекалено бързо по хлъзгавите пътища.

Повече от всичко Джесика искаше да изясни отношенията с него. Желаше да му каже, че го обича, без да обръща внимание на избухливия му характер, на неприятностите в кариерата или годините,

в които отсъстваше. Но как можеше да зачекне темата, след като ѝ се сърдеше.

Джесика се загледа в белия бор, който бе купила. Защо ѝ трябваше да се занимава с това дърво? Кой го е еня? Нямаше усещането, че ще посреща Коледа, а и баща ѝ нямаше да разграничи Коледа, от който и да е друг ден, докато продължаваше с алкохола.

Въздъхна и пъкна ръце в джобовете на палтото си. Испита нужда да разговаря с някого, но Коул не бе у дома, а това означаваше, че Козимо също няма да бъде на нейно разположение. Джесика реши да отиде в параклиса. Може би няколко минути размисъл ще успокоят нервите ѝ.

Тихо се вмъкна в малката сграда. Не бе католичка и не спазваше ритуалите, които Мария извършваше, преди да влезе в светилището, и все пак параклисът ѝ даваше чувството на душевен мир, от който се нуждаеше.

Джесика седна на първия ред и вдигна поглед към мръсното стъкло на прозореца. Приличаше на черен правоъгълник. После очите ѝ тръгнаха бавно по образа на страдащия Христос на кръста. Съзерцаваше красивата дървена статуя, докато мислите ѝ се отнесоха далеч от проблемите. Накрая нейният поглед се спря върху мощехранителницата, където расото и молитвената броеница на Николо Каванети бяха съхранявани в ковчеже. Джесика подскочи разтревожена. Расото бе изчезнало.

Кой го е взел? Коул ли? Защо ще трябва сега да се дегизира? Нима отново ще се опита да измъкне баща си от къщата? Толкова бе разстроен, че би могъл да свърши някоя глупост. Тя знаеше, че трябва да го възпре.

Джесика изтича към вратата и излезе на пътеката. Видя следи в снега, които провалиха теорията за похищението. Следите не водеха към къщата на Каванети, а надолу към къщата за гости и оттам към лозята. Джесика проследи утъпкания сняг, обзета от любопитство, и не се замисляше за своята безопасност. В крайна сметка убиецът бе заловен и вече нямаше от какво да се страхува.

Докато се спускаше надолу по хълма към лозята, видя една забулена фигура да пресича моста над Семиш Слау. Защо Коул ще ходи в тресавището? Джесика ускори крачки, газеше в тънкия мокър

сняг, пръскаше се, но не изпускаше от опитното си око фигурата пред себе си.

Излезе от главната пътека за тичане и тръгна по една по-малко използвана, която я потопи в мрака на блатото. Баща ѝ никога не разрешаваше да играе в мочурището, когато бе дете, заради ямите и плаващите пясъци. Поне луната бе изгряла и тя виждаше къде стъпва. Джесика внимателно подбираше пътя си през дъбрава от крехки елши и къпинови храсти. Клонки се закачаха по якето ѝ, а над главата ѝ се стичаха струйки вода. Въздухът бе тежък и застоен от миризмата на гниещи листа и влажна земя.

Фигурата бе само на няколко ярда от нея. Джесика наблюдаваше как зави към езерото вляво. Въпреки че бе почти сигурна, че това е Коул, реши да остане незабелязана и да не издава никакъв звук, да остави тази любопитна драма да се развие сама. Безшумно и бавно се прислони до огромна върба и наблюдаваше.

— О, господи! — чу го да ругае.

След това започна да крачи нагоре-надолу покрай брега на езерото, да ругае и въздиша, леко възбуден. Страхът стисна гърлото ѝ. Джесика установи, че не бе гласът на Коул. А ако не бе Коул, кого следеше тя?

Изведнъж фигурата престана да крачи. Дали я видя? Джесика замръзна на мястото си, като не се осмеляваше да помръдне или диша. После мъжът бръкна в един храст и извади един изкривен върбов клон. Занесе го до водата и започна да бърка с него и да се опитва да захване нещо.

Джесика се въртеше около дънера и се опитваше да намери по-добра гледна точка. Без да иска, стъпи в една дупка в основата на дънера. Кракът ѝ потъна в гнилия корен. Силно пропукване отекна и разкъса нощната тишина.

Загърнатата в мантия фигура се завъртя и продължи да държи клона. За секунда се изправиха лице в лице. После Джесика издърпа крака си и тръгна, олюлявайки се по хлъзгавата криволическа пътека. Чу някой да тича. Ускори бягането, страхът ѝ даде сила. Но не достатъчно. Преди да стигне до реката, някой я препъна и повали на земята.

Джесика се бореше неистово, за да се отскубне от ръцете, здраво стиснали китките ѝ, и от коленете, забодени в бедрата ѝ. Тя се

извиваше и гърчеше, но мъжът я притисна още по-силно. Дишаше тежко и я гледаше втренчено, все едно че решаваше какво да направи с нея. Не можеше да види лицето, засенчено от качулката, но разпозна одеколона, който се разнасяше около нея, подсилен от гонитбата и тежката вълнена одежда, която носеше.

— Франк! — ахна тя.

— Трябваше да ме проследиш, а? — изръмжа той. — Винаги си пъхаш носа в работите на Каванети!

Още по-силно изви китките ѝ. Джесика потръпна от болка.

— Мислех, че ти...

— Не съм имал намерение да я убивам, но кой ще повярва? Трябва да направя нещо!

Джесика го наблюдаваше вцепенена. Нима Франк бе убил някого? Не можеше да повярва. После си спомни обувката, която намери в блатото. Обувката на Шон. Дали Франк наистина бе убил Шон и бе завлякъл тялото ѝ в блатото? Ако това е така, какво ли ще ѝ направи сега на нея, се питаше Джесика.

— Франк, не видях...

— Затвори си устата. Остави ме да помисля.

Той скочи и я дръпна да стане, като държеше дясната ѝ ръка извита зад гърба ѝ. Всяко неочаквано движение ѝ причиняваше болка в рамото и лакътя.

— Боли ме, Франк — дишаше тежко.

Той я блъсна.

Тя не можеше да повярва, че наистина ще ѝ стори нещо лошо. Но хватката му не се отпускате, изглеждаше обезумял. Бе изгубил контрол над себе си.

Насила я поведе по моста и нагоре по пътеката към скалите, като я ругаеше, когато тя се подхлъзваше и опитваше да го вразуми. Когато стигнаха горите горе на Мос Клиф, бе истински уплашена. Франк имаше определени планове спрямо нея. Дали ще я хвърли от скалата? Започна да се тегли.

— Хайде, Джесика, стига номера! — изръмжа той, като я дръпна за ръката.

Тя потисна нов пристъп на болка и се опита да обмисли план за бягство. Някак си трябва да се избави от Франк, защото няма кой да ѝ

помогне в това пусто място. Джесика се опита да не заплаче. Плачът нямаше да помогне. Трябваше да запази разума и самообладанието си.

Франк я влачеше към натрупаните обли камъни, които бележеха входа, който водеше надолу към пещерата. Вървеше първи, дърпаше я, а тя се съпротивяваше.

— Ще те хвърля долу в тази дупка, Джесика, ако направиш същото още веднъж. — Той сграбчи ръката ѝ и тя се изненада от силата, която се криеше в тези слаби пръсти.

— Франк, пусни ме. Не съм заплаха за тебе.

— Разбира се, ти си само великденско зайче.

Нервният му смях отекна надолу по коридора на пещерата и се върна обратно. Наподобяваше налудничаво кикотене, което накара Джесика да настръхне.

Когато стигнаха до дъното, Франк се препъна в тъмното. Джесика падна, като се опря на ръце и колене в мокър пясък. Франк я ритна в стомаха, а после заби коляно в гърба ѝ, за да ѝ попречи да се движи. Джесика го погледна, бузата ѝ бе заровена в зърнестия студен пясък.

— Не ме измъчвай, Франк. Това няма да ти помогне.

— Не знам какво да правя с тебе — отвърна грубо той. — Но знам какво би трябвало да направя. Трябва да изравня резултата.

— Какъв резултат?

— Ник преспа с жена ми. Аз пък — с тебе.

Джесика замръзна. И в най-обърканите си мечти никога не бе помислила, че Франк ще я изнасили.

— Коул не е спал с Шон.

— Не, спал е — още по-силно я удари в гърба. — Хванах я, когато се измъкваше снощи от стаята на Коул.

— Аз също я видях. Но Коул спеше през цялото време. Не можа да се събуди.

— И ти очакваш ли, че ще ти повярвам? Какво си мислиш, че съм малоумен ли?

Неочаквано натискът на коляното му отслабна. Чу, че рови из дрехите си, след това чу прещракването на катарамата на колана. Тя се стегна, готова да се изтъркаля от него при първа възможност. Той трябваше да свали наметалото, да разкопчае панталоните, докато

вършеше това, можеше да намери начин да избяга. Той изви ръцете на Джесика и ги върза с кожения колан.

— Франк... — гласът ѝ затрепери.

— Не се тревожи — накара я да седне и да се облегне на една скала. — Никога не си била по мой вкус, Джесика.

Джесика въздъхна с облекчение. Може би просто ще я остави в пещерата и ще избяга, за да се спаси, може би ще отиде в Канада, за да изчезне от хорските очи. Това бе по-правдоподобно, отколкото да изнасили или убие някого хладнокръвно.

Пристъпи и уви въжения колан от расото на монаха около тялото ѝ, после го завърза за скалата.

— Успех, Джесика — каза Франк, разхождайки се пред нея.

На Джесика ѝ прилоша, като се сети, че при прилив входът на брега на пещерата оставаше под водата. Пясъкът, върху който седеше, бе мокър, а облите камъни зад нея бяха покрити с остри гроздове миди и ракообразни животни, създания, които, за да живеят, се нуждаеха от вода. Тя бе привързана към скалата и под нивото на прилива. А приливът приближаваше.

— Франк, не прави това! Не ме оставяй тук, Франк. Моля те, Франк.

— Нямам избор — той крачеше покрай проснатите ѝ крака. — Ти знаеш какво съм извършил. Видя къде отивах.

— Няма да кажа. Честна дума, Франк.

Няколко пръста вода напълниха ботушите ѝ. Джесика сви колене нагоре. Приливът се надигаше бързо.

— Ако не беше толкова високомерна, нямаше сега да си тук. Помисли си за това.

Джесика преглътна. Чудеше се колко време е нужно, за да я залее водата. Преди да се удави, сигурно ще страда от хипотермия. Водата бе леденостудена. Дръпна въжето, като се мъчеше да го скъса. Но то бе здраво.

— Франк, ще ти дам собствеността. Ще се подпиша в твоя полза... само ме развържи.

— Всичко отпада вече, Джесика. Няма значение. Не разбираш ли? Дори да притежавам лозята, вече нищо няма да ми помогне.

Водата нахлу около скалата, започна да мокри дъното на панталоните ѝ. Тя потръпна. Носът ѝ бе замръзнал. Чу Франк, че си

отива, като я оставя да умре в тази забравена от Бога пещера.

— Козимо! — прошепна тя уплашено като молитва! — Козимо! Помогни ми!

Помогни ми! Помогни ми! Помогни ми!

Гласът ѝ отекна в мрака. Водата се плискаше в краката ѝ. Джесика се опита още веднъж да се освободи от въжето, но само издраска ръцете си в изпъкналите части на ракообразните.

Изведнъж мъждукаща светлина привлече вниманието ѝ. Джесика се размърда и надигна да погледне към входа. Смътно блещукане освети коридора. Напрегна се, за да види. Дърпаше въжето, докато я заболяха мускулите. Франк стоеше прикован между стълбите и обля камък, на който бе подпряна. Качулката му падна.

Светлината стана по-ярка. Екотът от приближаващи се стъпки ставаше по-висок. Франк залитна назад. Знаеше, че пътят му за бягство бе блокиран от този, който слизаше по стълбите. След това при отвора на пещерата се материализира едно очертание, висока фигура в черно расо. Козимо!

Джесика извика от радост, като го видя.

Той пристъпи с горящ факел в ръка. При всяка направена крачка от Козимо, Франк отстъпваше назад, докато накрая застана до ръба на водата редом с Джесика.

— Кой сте вие? — запелтечи той от страх.

— Аз съм пазителят.

Мощният глас на Козимо прокълбна в пещерата, това придаде на внушителната му, висока, широкоплещеста фигура още повече сила. Факелът хвърляше светлина тук-там по черното му расо. На Джесика ѝ се стори, че вижда блясъка на око навътре под сянката на качулката.

— А ти, който оскверняваш това свещено наметало, ще гориш в ада.

— Ти ли си, Ник? — устните на Франк се разтеглиха в страшна гримаса. — Хайде. Стига с твоите игрички.

— Не съм Николо. И това не е игра — Козимо се приближи. — Аз съм Козимо Каванети.

— К-К-Козимо Каванети ли? — Франк се обърна към входа на пещерата, сякаш искаше да прецени шансовете да се хвърли към брега. Приливът почти закри отвора. Гледаше обезумял монаха пред себе си.

Джесика се извиваше завързана.

— Той уби Шон. Тялото ѝ е в тресавището.

— Нямах намерение. Не исках — умоляваше Франк с протегнати ръце. Дланите му се тресяха. — Бе нещастен случай. Не исках.

— Възнамеряваше да убиеш и Джесика, нали?

— Да. Не. Искам да кажа. Трябваше да...

— Мълчи!

Франк се сви пред гърмящата заповед.

— Развържи я!

— Разбира се. Веднага — Франк се забърза със завързаното на възел въже, после свали и колана. Джесика изпълзя, изправи се и се отърси от водата, изтича на сухото парче земя до Козимо.

— Слушай, Ник. Нямах намерение да я оставя...

— Млъкни! — Козимо направи стъпка надолу по склона. — Ти страхливецо, долен човечец. Заслужаваш да умреш от смъртта, която бе определил за Джесика.

— Не, моля... недейте...

— Уморен съм от убийства. Убийствата не доставят удоволствие, нали, Франк?

— Хайде, Ник. Захвърли тази игра на монах. Аз се предавам. Просто се откажи.

— Мислиш, че съм Николо ли? Уверявам те, че не съм — той сложи ръка върху качулката си. — Виждаш ли?

Козимо дръпна назад вълнените гънки. Джесика, застанала зад него, видя само буйна черна коса. Но Франк видя в пълен анфас лицето на Козимо Каванети.

— Господи! — Франк се задушаваше. Джесика видя как лицето му стана безцветно, преди да се свлече на земята. Козимо отново намести качулката и погледна Франк, който лежеше на земята с обувки във водата.

— Безгръбначен мръсник! — измърмори той. После се обърна към Джесика, като поставяше факлата върху камъка, към който бе привързана. — Добре ли си, Джесика?

— О, Козимо? — Джесика излезе от унеса и се хвърли в обятията му. Прегърна го бурно, зарови лице в дилите на качулката. Почувства го здрав и топъл, бастион на сигурността. Ръцете му я обхванаха в здрава прегръдка. Едната ръка потъна в косата ѝ и започна да опипва черепа ѝ, за да се увери, че няма рани. Тя се долепи до него с ръце

около тялото му, дланите ѝ върху раменете му. Усещаше дълбокото му дишане.

— Джесика! — ръката му се плъзна надолу по врата ѝ. Топлината обля цялото ѝ тяло. Това могъщо и нежно същество току-що я спаси, отговори на отчаяната ѝ молитва, а сега я притиска в прегръдките си с жаждата и желанието на смъртен. Джесика искаше да го целуне. Искаше да се надигне, да хване лицето му и да го целува. Но този вътрешен подтик я смути. Изпитва същото желание към Коул. Как бе възможно да изпитва едно и също към двама мъже? Отдръпна се, като плъзна ръце по тялото му.

— Мокра си — започна Козимо. Гласът му бе хрипкав от възбуждане. — Трябва да се върнем.

— Да.

— Вземи факела. Ще вървя след тебе с Франко.

— Какво ще направиш с него? — попита тя. Опита се да пропъди мислите и чувствата, които изпита, докато бе в обятията му.

— Не се тревожи за Франко. Ще се погрижи за него. Трябва да повикаш представител на властта.

Козимо завърза краката на Франк с колана, а ръцете — с въжето. После го преметна през рамото си, като че ли не бе по-тежък от чувал с брашно.

— Джесика, побързай. Мокра си. А е студено.

Козимо остави Джесика на верандата на бунгалото. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва уцели с ключа вратата, а челюстта я болеше, защото се опитваше да не трака със зъби. Промъкна се през коридора, като с мъка пристъпваше със замръзналите си стъпала.

Луси я видя и нададе слаб вик.

— Джесика! Какво се е случило!

— Повикай полицията, Луси! Попитай за детектив Търнър. Кажу ми веднага да дойде тук — толкова ѝ бе студено, че думите ѝ се размазваха.

Луси я хвана за ръка.

— Премръзнала си! Къде беше?

— На Мос Клиф с Франк. Той се е побъркал, Луси.

— Нарани ли те?

— Не, само извикай полицията.

— Първо трябва да съблечеш тези мокри дрехи.

Луси я повлече към банята. Джесика припадна върху тоалетната чиния от изтощение.

— Мога сама да се оправя — запротестира слабо тя. — Само позвъни.

— Добре, добре. Но не е лошо да вземеш гореща вана. Веднага. Още сега.

Луси завъртя кранчето и пусна водата да пълни ваната, в това време отиде в кухнята за телефона.

Известно време Джесика гледаше водата, без да откъсва поглед, и си спомни как морето нахлуваше в пещерата. Отново я побиха тръпки. Свали обувката си, без да я развързва. Остави я да падне с трясък. През това време започна да сваля и другата. После вкочанясалите ѝ ръце се заеха с прогизналите чорапи.

Луси почука на вратата на банята.

— Джесика! Говорих с детектив Търнър. Идва веднага.

— Добре. Благодаря.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не. Ще се оправя, Луси. Благодаря.

— Отивам да повикам Коул. Той ще иска да чуе какво се е случило. Ще се върна веднага.

Джесика я остави да върви, въпреки че бе напълно сигурна, че където и да бе Коул, Луси няма да успее да го събуди. Свали и последните дрехи и стъпи във ваната.

Най-напред горещата вода попари пръстите на краката ѝ, но постепенно болката ѝ поутихна и тя седна, протягайки крака. Пое дълбоко въздух и се облегна на ваната, наслаждавайки се на благословената топлина. Затвори очи.

Няколко минути по-късно чу входната врата да се затръшва; гласа на Коул, който искаше да разбере къде е тя. Джесика се изправи. Бе изненадана, че той дойде в къщата.

— Коул! — опитваше се да го спре Луси пред вратата. — Не можеш да влезеш. Тя е във ваната.

Джесика хвана един пешкир от закачалката, в случай че Коул се озовеше вътре. Но изглежда, че Луси го спря.

— Добре ли си, Джес? — попита Коул.

— Много по-добре. Оправям се.

— Добре, ще приготвя нещо горещо за пиене.

Джесика свърши набързо с банята, изсуши се и взе хавлията си от закачалката на вратата. Завърза косата си небрежно на кок. Погледна се в огледалото и се усмихна на бледото отражение. Случката с Франк я бе изсмукала. И в същото време разбираше, че по чудо е жива. Закачи пешкира и излезе.

Коул чу, че вратата на банята се отваря, и застана в коридора. Тя се появи.

— Джес — възкликна той. — Какво се е случило?

— Франк е убил Шон — отговори тя, поемайки чашата с кафе от ръцете му. — Превъртял е, Коул. Минал е всички граници. Искаше да убие и мене.

— Какво?

— Но Козимо ме спаси — тя отпи от кафето.

Веждите на Коул се събраха при тези нейни думи и започна да изучава внимателно лицето ѝ.

— Козимо те е спасил?

— Да — тя го гледаше упорито. — Коул, трябва да разкажа за връзката, която съществува между тебе и Козимо.

— Почакай, Джесика — той я хвана за ръката. — Сигурна ли си? Добре ли си? Падна ли? Главата ли си удари?

— Казвам ти, че Козимо бе там. Бе толкова истински, от плът и кръв, както и ти, и аз, Коул. Той спаси живота ми — тя направи крачка назад. — Ако искаш, не приемай истината. Няма нужда да вярваш.

— Само че точно...

— Забрави за това! — тя се отдръпна от него и едва не разля кафето. Побягна надолу по стълбите. Бе ядосана на Коул, задето не ѝ вярва. Ако не можеше да приеме съществуването на Козимо, никога няма да се освободи от помраченията на съзнанието си.

Коул я последва в нейната стая. Затвори вратата и се обърна с гръб, докато тя се обличаше.

— Джес, съжалявам, че много не ти вярвам за привидението на монаха.

— Той не е привидение. Той е част от твоето наследство, Коул. Той е бащата, дал живот на родословието на Каванети. И сега е тук, защото не може да остави традицията да умре.

Тя облече спортна фланела и чифт дебели чорапи.

— Коул, ти ще продължиш да губиш съзнание, ако не приемеш определената ти роля. Твоята роля е да бъдеш Каванети.

— Защо?

— Защото лозята се нуждаят от пазител. И ако ти не си тук да изпълняваш това задължение, тогава Козимо ще поеме този дълг. Той излиза от твоята памет. Коул, той се изявява, когато ти спиш или си в безсъзнание.

— Излиза от паметта ми, когато спя ли? — Коул започна нервно да се разхожда покрай нея. — Какви са тези глупости?

Джесика, във фланелка и по чорапи, без да забелязва, че не е обула джинсите си, го гледаше свирепо. Неговият упорит отказ да повярва я вбеси.

— Ако е плод само на моето въображение, защо не се събуди снощи, когато влязох в стаята ги?

— Влизала си в стаята ми?

— Да, ти спеше. Не можах изобщо да те събудя. Разтърсих те, виках името ти. Ти бе в пълна забрава, въобще не ме чу.

Тя обу джинсите, доволна, че поне го накара да повярва.

— Козимо и аз стояхме край леглото ти и разговаряхме, но ти спеше и нищо не те разтревожи.

Коул прокара пръсти през косата си. Погледна я объркан.

— Козимо твърди, че вие — фамилията Каванети — имате колективна памет, че можете да си спомняте всеки свой праотец в най-живи и ярки подробности. Не си ли спомняш нещо за миналото, Коул?

— Нищо — сви той рамене. — Просто когато изпадам в безсъзнание, имам налудничави сънища.

— Какви сънища?

— О, някакви сънища, в които аз съм някакъв рицар. Кръстоносец. Че съм някакъв... — той спря да говори и погледна странния израз в потъмнелите очи на Джесика.

— Какво, Коул?

Той отново прокара пръсти през косата.

— Някакъв монах.

— Това е Козимо. Значи все пак го помниш.

— Никога не съм бил наричан Козимо в сънищата си.

— Как изглежда този твой монах?

— Ами, едър. Прилича на мене. Така мисля. Има нещо не както трябва на лицето му. Ужасни белези от изгаряне.

— Да! — извика Джесика развълнувана.

— И нещо става, има някаква връзка с една графиня... красива чернокоса жена, която... — Коул пак престана да говори. Загледа се в Джесика. — По дяволите, Джесика. Графинята — чак сега разбирам — Джована прилича на тебе.

— Джована ли? Името ѝ Джована ли е?

— Да. Казва се Джована ди Монталчино — Коул се отпусна на леглото. Хвана с ръце главата си. — Какво става, Джесика? Какво става с нас? Защо във всичко фигурираш и ти?

Джесика изпита непреодолимо желание да сложи ръка на рамото му, но не желаше да получи още един отказ.

— Всичко е свързано с реката на времето, Коул, пътеките на живота, които се пресичат не един път.

— Какво по дяволите трябва да означава това.

В този момент на входната врата се позвъни.

— Вероятно е полицията — каза Джесика. — Хайде, Коул. Ще си поговорим по-късно.

— Обещавах, нали? Искам да знам всичко, което този Козимо ти е казал.

Преди да успее да отговори, някой започна да тропа на вратата на стаята.

— Хей, вие там, двамата — извика Луси. — Детектив Търнър пристигна.

ГЛАВА 22

„Не е ли малко късно за посещения?“ — Изабела Каванети връхлетя в гостната, облечена бе в пенъоар от пурпурночервено кадифе с рюш около врата. Детектив Търнър се изправи, когато тя влезе. Джесика остана седнала. Коул се поотмести от камината и я наблюдаваше хладно.

— Ти! — извика тя, като видя Коул. — Мисля, че ти казах...

— Моля ви, госпожо Каванети. Аз го повиках да дойде — прекъсна я детектив Търнър. — Току-що ме информираха, че тук е станало още едно убийство.

— Още едно убийство ли? — пръстите на Изабела се впиха в плата около гърлото.

— Госпожица Уорд твърди, че вашият син Франк е убил съпругата си Шон Каванети.

Изабела гледаше Джесика, уплашена до смърт.

— Не е възможно!

— Той призна, че я е убил, Изабела — Джесика се наклони напред, продължавайки да седи на стола.

— Не, не. Това е невъзможно. Шон замина снощи. Те се скараха, имаше голям скандал, но...

— Замина ли? — вметна детектив Търнър. — Или Франк я уби и отнесе тялото ѝ в блатото с надеждата, че убийството ще бъде приписано на масовия убиец? Намерихме тази обувка в тресавището днес следобед, знаете ли?

— Както вече ви казах днес следобед, тази обувка може да принадлежи на всеки. Много хора носят обувки като тази.

— Може би ако поговорим със сина ви, госпожо, той би ни изяснил нещата.

— Франк не е у дома, господин Търнър.

— Знаете ли къде е?

— Боя се, че не — Изабела скръсти ръце и им хвърли високомерен поглед. — А сега бихте ли ме извинили, детектив Търнър,

вече е късно, а бе тежък ден.

Коул се облегна на камината и наблюдаваше Изабела без съчувствие. Извади от джоба на джинсите си един плик.

— Преди да си тръгнеш, Изабела — каза той, като го отвори — може би ще хвърлиш някаква светлина върху ей това.

Изабела хвърли бърз поглед към хартията в ръцете му, после вдигна очи към Коул. Очите ѝ не мигнаха. Изразът им бе жесток. Джесика изпита дълбоко състрадание към Коул. Тази безсърдечна жена би трябвало да му бъде майка, а тя в действителност бе причината за всичките му беди.

— И какво е то? — запита тя с леден тон.

— Нещо, което Шон ми даде на съхранение. Беше я страх, че ще ѝ го отнемете.

— Ник, изморена съм. Прекарах деня край баща ти. Трябваше да го успокоявам. Нямам настроение за шеги.

Коул пристъпи напред. В ръката си държеше лист хартия, който извади от плика.

— Чела ли си това писмо, Изабела!

Преди да успее да отговори, вратата се отвори и Мария влезе разстроена. Джесика скочи. В стаята, препъвайки се, се показа Франк, все още облечен в черните одежди на Каванети, с разрошена коса и поглед на луд, оглеждаше обезумяло всички. Имаше вид на човек, който не разпознава никого от близките си в стаята.

— Франк! — каза Изабела, ужасена от появата му.

— Помогни ми! — задъхваше се той.

Изтича към майка си и падна на колене пред нея. Обви с ръце коленете ѝ.

— Мамо, помогни ми!

— Франк! — извика Изабела уплашена. — Стегни се!

— Мамо, не му давай да ме вземе.

— На кого?

— Козимо Каванети!

Изабела се обърна към Джесика и после към детектив Търнър.

— За какво говориш, Франк? — тя се опита да го откъсне от себе си, но той се вкопчи още по-здраво.

— Той ще ме убие! Каза, че ще ме убие!

— Франк, говориш глупости!

— Не! Той е навън! Той... той... знае за Шон! Каза, че ще ме убие, ако не призная! Каза ми, че ще се пека в ада.

— Франк! — Изабела го хвана за раменете. — Франк, ти си полудял — тя вдигна очи към детектива. — Заминаването на Шон наистина го е разстроило, детективе.

— Така изглежда — проточи думите Търнър.

— Той е отвратителен, противен, мамо! Само трябваше да го видиш! Прилича на чудовище! Седем фута е висок! Сигурен съм, че ще ме убие!

— О, Франк! — тя го погали по гърба. — Пил си, нали? — тя се усмихна на детектива.

— Не съм, мамо. Заклевам се! — той зарови лицето си в краката ѝ. — Кажете им, мамо, че бе нещастен случай. Не исках да убивам Шон. Кажете им, че бе само един нещастен случай. О, Господи, кажете им, че никога не съм имал намерение да ѝ причинявам нищо лошо!

Изабела с мъка се изтръгна от вкопчилите се в нея ръце и политайки, тръгна. Остави Франк свит на пода.

— Франк, овладей се!

— Кажете им, мамо.

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш. Наистина знаеш. Ти бе там. Ти каза, че е хубаво, че е умряла. Кажете им.

Очите на Изабела се разшириха. Не можеше да повярва. Направи няколко крачки назад, разтърсвайки глава в напразни опити да отрече.

— Кажете ни, госпожо Каванети — каза детектив Търнър. — Бяхте ли там?

Джесика видя как Изабела пребледня.

— Тя те изнудваше, мамо! А мене мамеше! — Франк вдигна поглед към обвиняващите го лица. — Тя бе уличница. Направи ме за смях.

— Франк, замълчи!

Детектив Търнър каза високо:

— Предлагам да се облечете, госпожо Каванети. Франк, вие също.

Изабела се обърна към него:

— За какво?

— Идвайте с нас в участъка за разпит.

— През нощта ли? Трябва да сте си изгубили ума.

Детектив Търнър само се усмихна, сякаш искаше да ѝ намекне, че не неговото здравословно състояние стоеше под въпрос. Изабела го гледаше неподвижно няколко секунди, после се завъртя на токовете си и излетя като стрела от стаята.

Детективът се отнесе към поведението им с пълно безразличие, после подаде ръка на Джесика.

— Благодаря за оказаната помощ, госпожице Уорд. Надявам се, че можем да разчитаме на вас утре, за да ни покажете къде е погребано тялото.

Тя кимна утвърдително. Търнър хвърли поглед и към Коул.

— Извинете ме за подозренията, господин Никълз. Нещо се заплете тази сутрин с вас.

— Благодаря.

— Видяхте ли се във вечерните новини?

Коул поклати отрицателно глава.

— Сега сте герой на цяла Америка. Повярвайте ми!

Коул се усмихна леко и погледна към Мария, която се запъти към него с протегнати пухкави ръце.

— О, Николо! — тя го прегърна през кръста, а Коул се наведе към нея. — Благодаря ти, Господи! Благодаря ти, Господи!

— Всичко ще се оправи, Мария. Само почакай. Ще видиш.

— Знам, че от моя страна е ужасно да казвам това, Ник, но се надявам да не видим повече никога тази госпожа Каванети.

— Може би ще ни провърви, сага миа — Коул я потупа нежно по гърба. — Ще я обвинят в съучастничество в убийство. Ако не я обвинят, очаква я друго обвинение — вече веднъж е била „госпожа“ и като такава се е омъжила за тате. Очаква я обвинение в двуженство.

Мария поклати глава и се издърпа от него. Сложи ръце на лицето си и се вгледа в него с поглед, изпълнен с обожание.

— Толкова съм щастлива, че се завърна у дома, Николо! Сега всичко ще бъде, както едно време.

— Надявам се. — Коул се обърна към Джесика и очите им се срещнаха над побелялата коса на Мария.

Коул почувства необичайно успокоение, като наблюдаваше потеглянето на полицейската кола, която отведе Изабела и Франк към участъка в града. Молеше се да не вижда повече злобната Изабела или

поне не в дома на Каванети. След като я нямаше, може би и баща му ще има шанс да се възстанови. Коул въздъхна. Поне в една посока се подреждаше животът му.

Но един поглед към Джесика пропъди спокойствието. Тя стоеше до входната врата, изглеждаше по-изтощена от всеки друг път. Хубавата ѝ кожа бе лишена от цвят, имаше кръгове под очите. Устните ѝ бяха посинели. Страстно желаше да я вземе в обятията си и с целувка да прогони тревогата от погледа ѝ. След избухването му онзи ден не можеше да я вини, че се държи на разстояние.

— Джес — осмели се той, — изглеждаш отмаляла. Нека те заведа у дома.

— Добре — гласът ѝ бе вял.

Коул взе палтата и те тръгнаха надолу по пътеката към бунгалото. Тя не продума нито дума. Просто крачеше към къщата с ръце в джобовете. Веднъж се спъна и Коул протегна ръка да я предпази да не падне. Използва случая като извинение, за да я прегърне през раменете. Тя се притисна към него.

Джесика не се възпротиви вероятно защото бе уморена да се възпротивява. Коул се усмихна накриво при тази мисъл и отвори вратата на бунгалото. Луси бе още там и ги посрещна на прага. Коул ѝ разказа развитието на последните събития. Затвори вратата на стаята, докато Джесика сваляше палтото си, хвърляйки го с нехарактерно за нея поклащане върху стола.

— Седни, ще ти сваля обувките — каза Коул, изненадан от това, че тя веднага се отпусна на леглото.

— Благодаря ти, Коул — измърмори тя.

Развърза връзките и свали обувките.

— Ако легнеш, ще ти сваля и джинсите, Джес.

Предложението му бе невинно и бе прието така, обаче в момента, в който Джесика се отпусна, Коул почувства прилив на силно желание. Едва се овладя.

За щастие Джесика сложи ръка на очите си и не видя неговото изчервяване.

— Не знам от какво съм толкова уморена — прошепна тя.

— Травмата изтощава — отвърна той.

Коул се учудваше как успява да запази самообладание при допира с нея. Желаше само да се люби с нея. Испита това желание

още когато танцува с нея при винарната на открито. То не го напускаше оттогава. А въздържанието го правеше още по-силно. Продължаваше да я гледа, опитваше се да реши какво трябва да направи, когато се размърда.

— Коул — извика тя, сякаш се питаше защо се бави.

Разкопча джинсите. Тя не помръдваше. Видя пъпа ѝ и се възбуди силно. Трябваше да остави Луси да заведе Джесика в леглото и да я съблече. Бе луд, за да прави това.

С усилие дръпна джинсите надолу, опитвайки се да не обръща внимание на бедрата ѝ, които се открояваха върху леглото. Зае се да сгъва джинсите в необичайно вързопче и ги остави на стола с палтото ѝ. После се обърна с надеждата, че тя вече е под завивките.

Джесика се бе обърнала на една страна със свити колене. Бедрата ѝ бяха дълги и слаби, млечнобели, колената и глезените — изящни и тънки като на танцьорка. Извивката на дантелите на бикините ѝ причини силен прилив на кръв в слабините на Коул. Откъсна поглед от нея и се прокле за глупостта си. С ругатня издърпа кувертюрата на леглото изпод нея и нежно зави слабото ѝ тяло. Тя се сгуши под тежките завивки и въздъхна.

— Лека нощ, Джесика — пожела той със стиснати зъби.

— Лека нощ, Коул. Благодаря.

— Няма нищо — той тръгна към вратата.

— Коул, а...?

— Да?

— Баща ти... — гласът ѝ бе отпаднал и звучеше неясно. — Сега вече ще бъде в добри ръце.

— Само да не е много късно — отвърна той. — Довиждане, Джес.

Коул се измъкна от леглото при шума на далечни стъпки и слабо дрънчене на метал. Не бе надявал бойни доспехи през изминалите десет години, но сетивата му бяха изострени до крайност и можеше да различи, че някой се изкачваше по каменните стълби със запасана сабя.

Коул се пъкна в расото си, докато Джована сънливо се размърда в леглото, все още топло от любенето им. Прекарването на

последните няколко нощи в обятията ѝ беше божествено, прекрасно, достатъчно да го удовлетвори, дори ако трябваше да бъде прокуден в бъдещето в някакъв ад без нея.

Но Коул не разполагаше с време да размишлява върху бъдещето, защото вратата на кулата се затръшна и набит, нисък, як мъж нахълта в стаята с извадена сабя. Рондолфо ди Бриндизи се завърна в замъка без известие и в отвратително настроение.

— Джована! — излая графът.

Джована се изправи разтревожена, голите ѝ гърди блестяха на фона на тъмната кожсена завивка.

— Курва! — изкрещя Бриндизи.

Лявата ръка на Коул плачеше за сабя. Не чувстваше срам, че бе в леглото на Джована. Бриндизи не можеше да има никакви претенции към жена си от деня, в който я преби до смърт и остави да умре. Коул ѝ върна живота. Сега тя бе негова. И бе предопределена от съдбата. И не искаше нищо, освен да убие този нерез, който бе пребил до смърт неговата Джована в истинския смисъл на думата.

— Как се осмелявате! — извика Джована, разпръсквайки коси в знак на пренебрежение. Очевидно и тя не се срамуваше от направеното.

— Покрий се, гнусна курво! — той ѝ подхвърли стара дреха. — Оставям те само за месец и какво е първото нещо, което виждам. Прибираш в леглото един свещеник! Курва! — Вдигна ръка с надяната ръкавица, за да я удари.

— Спри! — изрева Коул.

— Ти! — Рондолфо се обърна към него. — Ти, монахо, ще умреш! Никой не се е подигравал с мене. Никой не е направил глупак от мене. Дори и божии човек.

Той се хвърли към Коул със сабята, хваната с две ръце. Коул отскочи настрана. Хвърли един стол пред Рондолфо, но Рондолфо го ритна. Очите му почервеняха от злоба. Жълтите, неравни зъби се оголиха.

— Умри заради твоя грях, ти отвратително копеле! — Рондолфо замахна отново, почти задявайки расото на Коул с върха на острието.

Коул се огледа за оръжие. Но нищо в стаята не можеше да бъде отговор на смъртоносното предимство, което имаше сабята. Грабна

единствения предмет под ръка — капюшона. И го хвърли върху главата на Рондолфо. Преди да отметне дрехата от себе си, графът за момент се олюля. Това даде възможност на Коул да стовари вкопчените си е юмрук ръце върху ръката, държаща сабята, които нанесоха удар, чупещ кости. Рондолфо изви от болка и изпусна оръжието, което издрънча на каменния под.

— За Джована! — изрева Коул, налагайки с юмруци и тълпчейки лицето и корема на Рондолфо, докато той падна безчувствен, без сили да отговори на безмерната ярост на Коул.

— Козимо? — изпищя Джована. — Той има нож.

При извикването на това име Коул отклони вниманието си за секунда, погледна настрани. Достатъчно време, за да замахне Рондолфо с острието. Козимо изхриптя от болката, причинена от забиването на камата в рамото му, но не се предаде. Вместо това баронът нададе боен вик и с невероятна сила ритна Рондолфо и го запрати в ъгъла на стаята.

Израз на силна изненада се появи на лицето на Рондолфо. Той полетя във въздуха, удари се в стената и падна, прободен от собствения си нож. Застина, очите му се разшириха в ужас, като осъзна, че сам бе причина за собствената си смърт. После се отпусна на прегънатата си ръка и остана неподвижен.

Преди Козимо да се съвземе, Коул чу стъпки по стълбата към кулата. Братята по оръжие на Рондолфо напълниха помещението. Следваше ги старата жена; уплашени от лечителната сила на Коул.

— Ето го! Убиец! — пищеше тя. — Магьосник!

Коул я гледаше втренчено, без да обръща внимание на кървящото рамо, а отвратителното му белязано лице бе открито за всички.

— Граф Рондолфо е мъртъв! — извика един сержант, като извади сабята си от ножницата. — Хванете свещеника!

Останалите сграбчиха Коул за ръцете и го избутаха към вратата на помещението, докато Джована ставаше и повлече със себе си завивките.

— Козимо! — започна да пищи тя.

Той се бореше с тях, докато те го влачеха покрай нея. Напрегна се, за да я погледне през рамото си.

— Козимо! — нейните топазеножълти очи горяха от гняв.

— *Ще се върна, Джована!* — *извика той.* — *Джована! Ще се върна да те взема.*

Коул се събуди. Сърцето му биеше лудо. Лицето му бе плувнало в пот. Предпазливо пипна рамото си. Болеше го от положението, което бе заел в стола до леглото на баща си. Завъртя ръка напред и назад, за да прогони изтръпването. В мислите му се завъртяха сънищата. Бе сънувал Козимо Каванети. В съня си той бе Козимо Каванети. И даде обещание на една жена, която го обича, обещание, което се съмняваше, че Козимо на дванадесети век би могъл да спази.

Въпреки че в стаята бе топло, Коул потрепери. Може би нещата, които Джесика се опитваше да му каже, бяха верни. Може би Козимо наистина съществуваше някъде в ума му. Може би това, което той възприемаше като сънища, бяха истински събития, които се възпроизвеждаха в паметта му. Коул се намръщи и се размърда в стола. Мисълта, че бе вероятно да е наполовина монах от дванадесети век, дяволски го разстрои.

Погледна баща си, който спеше спокойно без всякакви транквиланти или приспивателни хапчета. А дали баща му също сънуваше Козимо Каванети? Дали това се опитваше да му обясни от толкова години, а тогава той мислеше единствено за футбол. Баща му се опитваше да говори за завещанието на Каванети вечерта, когато бе вечеринката по повод завършването на училище, опитваше се да насочи сина си към някакъв странен ритуал, но Коул се изсмя на такава глупост от старата родина. А сега, когато започваше да осъзнава корените на своя италиански произход, Коул откри, че завещанието не е нито забавно, нито глупаво.

Той се наведе над баща си и сложи ръка върху китката му.

— Тате, готов съм да те изслушам — *заяви той внимателно.* — Готов съм, когато ти пожелаеш.

ГЛАВА 23

Джесика се събуди в четири часа. Погледна светещия будилник на радиото и отново се отпусна върху възглавницата, напълно разбудена. Няколко минути се въртя в леглото, опитвайки се да заспи отново, но сънят не идваше. Имаше смътно предчувствие за нещо тревожно, сякаш бе забравила да свърши нещо много важно. Накрая отметна завивките и стана. Може би защото закъсняваше с написването на доклада я измъчваше безсъница. След четири дни се връща в Калифорния, без да е свършила нещо. Само стана свидетел на едно ужасно убийство и получи тежко телесно нараняване.

Облече халата, изчисти зъбите си и с леки стъпки се отправи надолу по коридора към кабинета. Купчината хартия до пишещата машина на баща ѝ този път бе по-дебела. Значи той продължаваше да работи над пиесата си. Искрица надежда се запали у Джесика, но тя веднага я потуши с обичайната си предпазливост. По-добре да не очаква нищо.

Извади от папката няколко страници, които бе подготвила. Прегледа набързо текста, клатейки неодобрително глава върху тромавия увод. Хвана писалка и зачеркна началното изречение. Опита се вместо него да надраска нещо, но ръката ѝ бе студена, почеркът ѝ бе нечетлив. Може би ако запали огън, писателските ѝ умения и състоянието на мозъка ѝ щяха да се подобрят.

Джесика сложи дърва в камината и скоро в огнището запраща силен огън, който ѝ върна настроението. Стана и отиде в кухнята да си вземе чаша чай, докато стаята се затопли. Чакайки водата в чайника да заври, Джесика усети свеж боров мирис и се отправи към мястото, откъдето идваше той.

Там, в гостната, стоеше нейното коледно дърво от бял бор, украсено с играчки, гирлянди и блещукащи светлинки. Джесика гледаше с широко отворени очи дървото като омагьосана и в гърлото ѝ заседна бучка. Спомни си за времето, когато отговаряше за коледната украса. Как жадуваше през всичките тези години да се случи нещо

вълшебно, но то никога не стана. На шест години узна истината — нямаше Дядо Коледа. На седем се разбра, че не бива да очаква никого да я навести на Бъдни вечер. На десет се научи да подготвя своя Коледа. На двадесет свикна да си измисля свой собствен живот и да съчинява за живота на баща си — пияницата.

Свирката на чайника я извади от спомените. Джесика се върна бързо в кухнята, като се опитваше да се пребори с желанието, което я завладяваше. Искаше да плаче неудържимо. Стисна устни, докато пускаше торбичката с чай в чашата. Коя фея бе украсила елхата? Може би Луси. Разбира се, че не бе баща ѝ.

Който и да бе украсил коледното дърво, Джесика му бе благодарна. Може би тази година нещата ще се променят. Може би ще настъпи поврат в живота ѝ. Може би баща ѝ ще обърне пословичната страница в живота си. Да се надява ли? А какво място ще заеме Коул в живота ѝ? Изстиска торбичката с чая и я хвърли в коша за боклук, като се мъчеше с всички сили да потисне пламъка на надеждата, който мъждукаше дълбоко у нея.

Занесе чашата с чинийката в кабинета и се изненада, като видя черната фигура, която стоеше пред огъня.

— Добро утро, госпожице Уорд.

— Козимо! — Джесика се втурна в стаята. — Какво правиш наоколо в този час?

— Николо спи. А ти не спиш, възползвам се от случаите, които ми се предлагат.

Джесика сложи чашата върху бюрото.

— Искаш ли малко чай?

— Не, благодаря!

Тя седна на ръба на бюрото и се загледа в монаха, чийто силует се очертаваше на фона на отблясъците от огъня.

— Козимо, не ти казах досега, но толкова съм ти благодарна, че дойде при мене в пещерата. Ти спаси живота ми.

— Винаги се опитвам да идвам, когато имаш нужда, господарке на нощта.

— Да, наистина.

Никой не се бе грижил за нея, откакто се помнеше. Дори баща ѝ. Единствено Козимо бе постоянна опора за нея.

Все пак продължаваше да крие истината от него. Знаеше, че са свързани по някакъв начин, който бе важен за Козимо, но никога не го признаваше. Чувстваше се безкрайно нечестна, че мълчи от страх. Нямахте защо да се бои от него. Обхваната от чувство за вина, Джесика наведе глава.

— Скоро няма да имаш нужда от мене. — Козимо се приближи към нея. — А аз няма да бъда вече тук.

— Какво искаш да кажеш? — обзе я паника.

— Тук съм, за да ти кажа „довиждане“, Джесика.

Той пъкна ръце в ръкавите на расото.

Качулката му се измести, като наклони глава.

— Довиждане ли? — гласът ѝ секна. Какво говореше той.

— Николо пое завещанието на Каванети, благодарение на тебе стана. Скоро няма да има нужда от моето присъствие в „Св. Бенедикт“.

— Няма нужда от присъствието ти ли? — Джесика го гледаше с широко отворени очи. — А аз? Какво ще стане с мене?

— Какво ще стане с тебе ли, Джесика?

— Какво ще правя без тебе, Козимо? Имам нужда от тебе.

Той не отвърна нищо. Просто стоеше пред нея, а думите ѝ се върнаха към нея като ехо. Чу ги да се повтарят и почувства, че силна руменина я залива от изненада, че е дала изблик на чувствата си. Никога не се нуждаеше от никого или поне не го признаваше. Вдигна брадичка, като се опитваше да преглътне сълзите, които нахлуха в очите ѝ.

— Ти имаш Николо — най-сетне отговори той.

Тя прехапа устни, за да спре сълзите и мъчителното свиване в гърдите.

— Но Коул не си ти.

— Той е.

— Но, Козимо, какво си приказваме, наш...

— Джесика — вдигна той ръка, за да я успокои. — Не мога да остана. След като Николо приеме наследството, няма нужда повече от пазител. И ако се опитам да се боря Николо да остане в настоящето, ще навредя само и на двама ви. Освен това — гласът му стана поласкав, — трябва да призная, че ако остана, ще изпитвам мъка.

— Не... — невярваща, Джесика поклати глава, като го гледаше, без да откъсва поглед. Как можеше ей така да я изостави? Кой ще я

съветва, кой ще я успокоява? Перспективата, че няма да вижда повече Козимо, ѝ причини болка. Разбира се, реши, че ще се върне в Стенфорд, но не помисли, че завинаги ще се раздели с Козимо.

— Не!

Джесика се впусна към него като луда. Хвърли се към огромната черна стена, която се издигаше пред огъня. Обви с ръце врата му и го прегърна с всички сили.

— О, Козимо! — тя вдъхна неговата миризма, аромата на мускус, който идваше от вълнената дреха, и свежия дъх на слънце и земя. — Козимо! — тя затвори очи и сграбчи качулката. Притегли главата му към себе си, сякаш искаше да го хване в настоящето. — Козимо, ти си част от мене! Не можеш да ме изоставиш.

За момент той се изправи с ръце, отпуснати до тялото. Вратът му бе изпънат, главата — отметната назад, непреклонен като каменна статуя.

— Козимо! Не ме напускай!

— Трябва — хвана я за китките, сякаш да я откъсне от себе си. — Такава е моята съдба. Винаги трябва да си тръгвам.

— Не. Този път имаш възможност да избираш.

— Нямам избор. Ти си Джесика. Принадлежиш на Николо Каванети. Ти нямаш спомен какво си била някога за мене.

— Не, имам. Но просто никога не съм ти казвала, че...

Козимо я стисна по-силно.

— Какво не си ми казвала?

— Че аз съм... — Джесика преглътна. — Мисля, че съм Джована ди Монталчино.

— Джована? — прошепна Козимо.

— Преди се страхувах, Козимо, страхувах се, че ме хипнотизираш, че упражняваш магиите си върху мене.

— Аз не съм магьосник.

— Когато ме накара да се върна назад в мислите си онази нощ, да се вслушам в гласа ти, изпитах странното чувство, че те познавам отдавна. И онази нощ в пещерата, когато каза, че не си спомням моя барон с обезобразената лява ръка. Да, но аз си спомних.

— Боже господи! — Козимо стисна глава в ръцете си, палците му се забиха в костите под брадата. — А, госпожо, вие ме ранихте.

— Съжалявам! Страхувах се...

— Никога няма да ти причиня зло — пръстите му се забиха в нея по-здраво. — Никога.

— Сега разбирам това — тя впери поглед в тъмното пространство под капюшона. — Козимо, веднъж ти каза, че Джована никога не е била твоя, че тя никога няма да бъде твоя.

— Да, обещах да се върна за нея, но смъртта ме възпря да изпълня обета си. Никога не узнах какво стана с нея — той спря да говори. Тя почувства, че гали бузата ѝ. — Никога не можах да си откъсна, защото си мисля непрекъснато какво би могло да я сполети. През всичките тези години, Джесика, векове наред търсех и чаках нашите пътища отново да се кръстосат.

— Те наистина се кръстосаха — въздъхна тя. Докосна ръката му. — Козимо, не мога да ти кажа какво се е случило с Джована. Но ако желаеш да ме накараш да изпадна в транс, може би ще намерим отговора.

— Съгласна ли си? — попита той, едва прикривайки учудването си.

— Бих направила всичко за тебе, господарю мой — отвърна тя, свеждайки глава.

Той я притисна към гърдите си в желязна прегръдка от радост. После погали косата ѝ и я отведе до стола край камината. Тя потъна във възглавниците.

— Гледай пламъците, Джесика.

Тя се подчини, постави ръце върху тапицираните облегалки на люлеещия се стол.

— Слушай гласа ми — той застана зад нея. — Само слушай гласа ми. Не мисли кой съм или какво съм.

Джована погледна надолу към тясната планинска долина, видя зелена поляна в далечината. Бе изтощена, коремът с детето ѝ, изденето ѝ причиняваха болка. Въпреки това трябваше да продължи. Трябваше да стигне до манастира, който се очертаваше далеч на хоризонта. В Бенедиктинския манастир ще намери Козимо и там ще роди своята рожба. Ще положи бебето в ръцете му и после ще му разкаже за неговия единадесетгодишен син, когото той никога не бе

виждал. Джована трепна от болка и сложи ръка на подутия си корем. Конят тръгна по пътя между скалите.

От Богоявление бягаше от една хижа в друга, опитваше се да скрие коя е, опитваше се да намери своя барон. Местеха го от манастир в манастир. Търсенето продължи дълго и бе изпълнено с трудности. Пътуването по време на бременността също оказа своето. Тя бе напълно уверена, че Козимо ще разпознае бледото, мършаво създание, в което се бе превърнала. Боеше се за детето, което растеше вътре в нея. Разбираше, че трудностите, преживени по пътя, сигурно са оставили следи върху развитието му. Колко бе изтощена. Отдавна бе свършила парите. За първи път в живота си разбра какво бе глад и жажда. Само надеждата, че най-после ще се слее със своя барон, я крепеше в минутите, когато единственото ѝ желание бе да легне край пътя и да заспи.

Конят продължаваше напред, като я унасяше в сън. От време на време задрямваше. Пътеката се издигна и вървеше покрай река, която водеше към постройката на една църква. Августовската горещина си правеше шеги с очите, превръщаше околните лозя в трептящо зелено море. Джована избърса потта, която се стичаше по лицето, и се опита да поеме въздух. Стомахът ѝ се свиваше от глад и животът, който носеше в себе си, потрепваше. Колко дълго можеше да издържи така? Присви очи от болка в утробата си. Колко време можеше да се задържи върху коня, след като главата ѝ тежеше, а коремът ѝ бе толкова огромен.

Премина през каменна арка. Влезе в двора. Конят удряше по калдъръма с копита. Шумът я накара да се съвземе и тя вдигна глава. Хора в черни раса излизаха от сянката на сградата пред нея. Отправи се към манастира и видът на монасите я накара да риде от радост.

Към нея се протегнаха ръце. Чувствата ѝ бушуваха. Опита се да слезе от коня, но крайниците ѝ не се подчиниха. Опита се да говори, да им каже, че няма повече сила, но дори и устата ѝ не се подчини. Нещо горещо и мокро, и лепкаво се стичаше по голия ѝ крак под одеждата. О, Господи! Бебето тръгна. Трябваше да напегне последните си сили, въпреки че повече такива нямаше. А раждането на едно дете бе най-тежката задача за една жена. Тя падна в несвяст.

Джована се събуди в гола, студена стая. Първото нещо, което видя, бе разпятие на стената. Погледът ѝ се премести върху малкото прозорче в другия край на стаята. На черното небе блещукаха звезди. Хладен ветрец повя над лицето ѝ.

Джована направи гримаса. Главата ѝ биеше лудо, кожата ѝ изгаряше от треска — лош знак за жена, която току-що е родила. А къде е бебето ѝ? Надигна глава, за да огледа цялото помещение. Но то бе празно. Имаше само един стол до вратата. Отпусна се отново и затвори очи. Следродилните контракции продължаваха да измъчват увисналия ѝ корем.

— Моля те, Господи! — прошепна тя, обляна в топли сълзи. — Моля те! — сълзи продължаваха да се търкалят по бузите ѝ.

Но Джована нямаше достатъчно сили да изрече останалите думи на своята жалба. Заспа, молейки се за детето си, за Козимо, да бъде разбрана от Създателя.

На следващото утро се почувства още по-зле. Не можеше да вдигне глава. Когато един млад свещеник влезе в стаята с детето, увито в одеяло, тя нямаше сила да се протегне да поеме своето бебе. Джована ридаше, докато свещеникът държеше пред нея нейното чернокосо дете.

— Вашето дете — каза той, като се усмихна.

Очите му бяха тъжни. И двамата добре съзнаваха, че тя има треска, липсваха ѝ сили да се пребори с нея. Много жени умираха от тази треска.

— Ах! — устните на Джована затрепераха в слаба усмивка. — Красив е!

— Много е здрав! Ще върви добре!

— Благодаря ви, братко! — Джована преглътна и облиза устни от болка, която не ѝ позволи повече да говори.

— Кажете ми има ли тук един послушник на име Козимо Каванети?

— Козимо ли? — свещеникът я погледна строго и се изпъна, като си играеше с бебешката пелена.

— Казаха ми, че ще бъде тук.

— Той бе. Но...

— Моля ви. Трябва да го видя.

— Съжалявам, господарке. Това е невъзможно.

— Много е важно. Търся го в продължение на...

Свещеникът поклати глава тъжно.

— Брат Козимо е мъртъв.

— Какво?

— Знаете ли, че той е магьосник. Той възкреси една жена. И това, господарке, не е трубадурска легенда. Имало е свидетел на неговите магии. Една стара жена е била свидетел как той е съживил жената. Само си представете.

Джована впери поглед в тавана. Зрението ѝ се замъгли. Нима Козимо умря? Не можеше да повярва. Трябваше да съобщи за синовете му. Трябваше да му каже, че го обича, че ще бъде негова, че най-после е свободна и ще стане негова жена. Силно хълцане я разтърси.

— Мислех, че всеки знае историята на Козимо Каванети — добави свещеникът, като разбра, че е причинил такава голяма мъка на тази жена.

— Не и аз.

— Зазидаха го жив. Така постъпват с магьосниците, нали знаете.

Джована прости неговите необмислени думи. Той бе млад, необръгнал в сърдечните болки и тъги, които биха го научили да мери думите си. Затвори очи, изтощена от изгубването на последните надежди.

— Как ще кръстите сина си? — попита, като се опитваше да повдигне духа ѝ по този начин.

Тя отвори очи.

— Козимо.

— Сигурно не това имате предвид, не е възможно.

Самият той се прекръсти и очите му се разшириха от ужас.

— Да, обещај ми, братко. Ще го наречете Козимо — надигна се да седне, въпреки че цялото ѝ тяло се съпротивяваше на всякакво движение.

— Кръстете го Козимо! Моля ви!

Той отстъпи, като притисна бебето към тесния си гръден кош.

— Вие сте луда!

— Той не бе магьосник! — извика тя, изтерзана. — Защо го убиха? Защо трябваше да го убиват?

Известно време свещеникът я наблюдаваше. Джована ридаше и неговите очертания се меняха от черно в бяло пред замъглените ѝ очи. След това изведнъж пред нея настъпи мрак. Тя припадна и се строполи на една страна. Последното нещо, което почувства, бе каменният под, опрян в горящата ѝ буза.

Джесика отвори очи. Козимо бе коленичил пред нея. С две ръце се бе вкопчил в облегалките на стола. Нейните ръце бяха стиснати в юмрук и лежаха на скута ѝ. Погледна Козимо и се уплаши, като го видя толкова близо до себе си.

— Тя умря — каза той трогателно. — Тя умря точно така.

— Така мисля и аз.

— Тя ме дари с двама сина. — Той поклати глава учуден. — Имам двама сина.

— По какъв друг начин може да си родоначалник на фамилията Каванети?

— Вярно — кимна той. — Не се замислях много за това.

Качулката му се отмести, когато той сведе поглед надолу. Сложи ръка върху свитите ѝ юмруци. Тя се опита да се отпусне.

— Изглежда, че Джована също те е търсела, Козимо. Навярно те е обичала много силно.

— Е-е — той поглади опакото на ръката ѝ, но тя все още не ставаше. — Но защо не ми каза, че Николо е мой син? Тя трябваше да ми каже.

— Може би се е бояла да поеме риск. Страхувала се е, че ще предизвикаш Рондолфо ди Бриндизи и ще се стигне до по-лошо. А след смъртта на Рондолфо не е могла да те намери.

— Само ако ми бе казала по-рано, щях да я отвлека от това животно — мъжа ѝ. Звяр. Аз я обичах.

Мъката в гласа му проряза като с нож сърцето на Джесика. Такава любов, която продължава през вековете! Изведнъж получи просветление как да му помогне, как да даде на Козимо онова, от което се нуждаеше толкова много. И не биваше да се бои.

— Козимо? — тя протегна ръка към качулката. — Нека те погледна.

— Не. — Той стана напрегнат и се дръпна назад. — Не, Джесика.

— Искам да те видя.

Хвана двата края на качулката и бавно я свали от лицето му. Тя се подготви за гледката, която ще се разкрие на фона на огъня от камината. Франк припадна, след като видя лицето на Козимо. Джесика знаеше, че ще види отвратително, обезобразено лице. Но бе сигурна, че нейната любов към душевната красота на Козимо ще ѝ даде сили да понесе нечуваната уродливост.

— Не — продължи да се съпротивява Козимо.

Обаче качулката се свлече върху раменете и разкри зарасналите рани.

Устата му бе изкривена и разтеглена на една страна във вечна сардонична усмивка. Бузата бе осеяна с малиновочервени подутини и ямички. Белези покриваха цялото лице, бели петна стигаха до гарвановочерните къдрици над ухото, които на места бяха опаднали. Левият клепач висеше над млечнобяла очна ябълка с незряща зеница под разкъсаната вежда. Челото бе изровено от дълбоки рани, които стигаха до началото на косата. Единствено дясното му око бе оцеляло. Черно, искрящо, то издаваше интелигентността и благия характер на този човек, който някога навярно е бил красив като Коул. Сърцето на Джесика се сви от състрадание, когато той закри лицето си с две ръце.

— Не, не — противеше се той. Гласът му бе плътен.

— Да — отвърна му тя.

Джесика махна ръката му и се наведе да целуне бузата с белезите. С треперещи ръце придърпа главата му към себе си и целуна челото, клепача и брадата. Усети как напрежението в тялото му се стопява, а ръцете му обхванаха кръста ѝ.

— Недей, Джесика — прошепна той. — Джована бе единствената.

— Ти забравяш, господарю мой — тя прокара ръка по гъстата черна коса. — Аз съм Джована.

— Ти си Джесика.

— Не — тя хвана лицето му с две ръце и погледите им се срещнаха. — Аз съм Джована ди Монталчино. Ти си Козимо Каванети. Най-последно ние се срещнахме и това е завинаги.

После тя се наклони към него и доближи устните си до неговите. Целуна го бавно, с упоение. Изненада се, че не усеща раните. Той притисна силно тялото ѝ с големите си ръце, дишаше неравномерно

при допира на устните, които го приеха с цялата му отблъскваща грозота.

Тя не изпитваше страх, нито отвращение от докосването. Единственото чувство, което я обзе, бе любов и щастие. Отпусна се, свлече се покрай него и двамата коленичиха на пода. Той я целуна нежно, после страстно и накрая бурно, заравяйки лице в абаносовочерната ѝ коса и наслаждавайки се на кожата ѝ, мека като коприна. Джесика отметна глава назад и той покри шията ѝ с целувки. Бедрата им се сляха. Устните му се впиха в нейните и я накараха да забрави коя бе. Скоро тя се унесе в странно състояние и единственото, което чувстваше, бяха устните и ръцете му. Единственото, което стигаше до слуха ѝ, бе бързото и тежко дишане. Козимо свали халата ѝ от раменете. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, той я галеше и шепнеше името ѝ. Джесика притвори очи, далеч от действителността.

— Твоя съм, господарю мой — измърмори тя. — И ти си мой.

Когато няколко часа по-късно Джесика се събуди, тя се озова на дивана пред огнището. Огънят догаряше, краката ѝ бяха замръзнали, мравки лазеха по тялото ѝ. Крайниците ѝ бяха изтръпнали. Седна, уплашена, че лежи само с пеньоар, заметнат около нея. Колко е часът? Къде е Козимо?

Спомни си часовете, когато се любеха, и се изчерви. Изправи се, сякаш да отпъди спомена. Огледа стаята, търсеше следи от него. За добро ли я изостави?

После забеляза непозната книга върху бюрото до нейния научен труд. Залитайки, оправи пеньоара си и приближи до него. Това бе древен ръкопис с окъсана кожена подвързия. Още от пръв поглед Джесика се досети, че би трябвало да бъде пазена в музей. Протегна трепереща ръка и грижливо отвори книгата.

Вътре имаше записки по наблюдения на небесните тела. Всяка страница носеше дата. 5 май 1101 г., 6 май 1101 г. Сърцето ѝ заби лудо. Откъде се появи този том? Зърна пергаментна паметна бележка, пъхната между две страници. Внимателно разтвори книгата на посоченото място и видя карта на звездите. Ето и нейната комета, носеща се по небето на дванадесети век. Точно така я описва тя

теоретически, но не можеше да докаже със съществуващите документи.

— Да! — промълви с победоносна усмивка.

После видя, че върху пергаментата бе надраскано нещо. Приблужи листа до лицето си, присви очи в ранната утринна светлина, за да види ситно изписаните думи. Те гласяха:

„Господарке моя, любовта ми към тебе е вечна, както са вечни звездите на небето. Козимо Каванети. 1074–1991.“

Дълго съзерцава пергаментата и победоносната усмивка постепенно стана тъжна. След това внимателно сложи бележката между корицата на книгата и последната страница.

ГЛАВА 24

Джесика стоеше права в кухнята на Каванети и обгърнала с пръсти димящата чаша с кафе, която Мария постави на масата до нея.

— Благодаря ти, Мария — каза тя. — Вън бе студено.

— Значи намери мястото? — Мария наля кафе за Коул и себе си.

Джесика кимна с глава. Сутринта бе потискаща. Зарадва се, че Коул настоя да я придружи до блатото, когато трябваше да посочи на полицията къде Франк хвърли тялото на Шон.

Коул бе редом с нея през цялото време, с ръка през раменете ѝ. Държеше тя да си тръгне, когато започна разравянето. Бе благодарна, че ѝ спести гледката при ваденето на трупа на Шон от блатото.

— Още разравят — допълни Коул. — Може би всеки момент ще открият нещо. Всичко, което можем да направим, е да чакаме.

— Нещастната Шон — Мария поклати глава, като отпиваше от кафето си. — Не заслужаваше да умре.

На вратата се звънна. Мария остави чашата и излезе от кухнята. Джесика я наблюдаваше изнемощяла. Събитията от изминалите няколко дни изстискаха последните ѝ сили. А прекараните с Козимо ранни утринни часове не вдъхнаха енергия. Тя въздъхна и Коул погали косите ѝ.

Без да говори, пусна ръка по врата ѝ Джесика затвори очи и се остави той да я придърпа към гърдите си. Обичаше Коул, но гордостта бе пречка между двамата. Как жадуваше да произнесе думите, които ще съборят стената и тогава ще станат това, което Козимо и Джована бяха един за друг. Но нейната гордост и страх я караха да мълчи. Сърцето ѝ се свиваше.

Оставаха четири дни само до завръщането в Калифорния, не много време, за да се изяснят отношенията ѝ с Коул. Губеха ценно време в препирни и свади. Часовете се изнизваха между пръстите им.

Джесика въздъхна отново, защото знаеше, че е много късно. Може би ще се наложи да повтори преживяното от Козимо, като бъде принудена да чака векове, докато отново се кръстосат пътищата им с

Николо Каванети. Склони глава към пуловера му, а ръцете му я взеха в прегръдка. Той наведе глава и тя почувства носа му в косите си.

— Коул — прошепна тя измъчена.

— Всичко ще се нареди, Джес — измърмори той, по всяка вероятност мислейки, че тя е разстроена заради Шон. — Скоро ще свърши всичко.

Той все още я държеше в обятията си, когато тя чу, че Мария се връща в кухнята, следвана от Луси. Джесика се отдели от Коул, взе чашата и я вдигна към устните си.

Луси връхлетя в стаята, държеше вестник и изразът на лицето ѝ говореше, че нещо се бе случило.

— Коул, видя ли това? — попита тя.

— Не.

— Виж! — Луси пристъпи напред. Сгъна вестника, така че да се вижда репортажът от първата страница. — Прочети това.

Коул погледна Джесика с вдигнати вежди. После се зае със статията. Луси се усмихна широко и с нетърпение очакваше да свърши четенето.

— Какво ще кажеш, а? — възкликна Коул.

— Е? — попита Джесика, като се опитваше да надникне през рамото му.

— Онази жена във Филадельфия? — Луси посочи новината и снимката. — Излъгала е, че Коул я е нападнал. Изфабрикувала е сама историята, за да накара приятелят ѝ да ревнува.

— Какво? — Джесика заекна от недоумение.

— Знаех си! — Мария ликуваше.

— Признала е, че лъже. Видяла е репортажа в новините по телевизията за залавянето на масовия убиец от Коул и решила да свали обвинението, за да изясни всичко около него.

Джесика протегна ръка към Коул.

— О, Коул, страхотно!

— Това плаче за празник. Трябва да го отбележим! — извика Мария. — Отивам да донеса шампанско.

Отпиха последната глътка шампанско, когато Грег Кеслър пристигна в дома на Каванети. Джесика се усмихна, когато подаваше

палтото си на Мария. Не бе много радостна да го види, особено сега, когато бе опиянена от новината за Коул и шампанското. Освен това до нея бе Коул с ръка през кръста ѝ и близостта от неговото тяло до нейното ѝ доставяше удоволствие.

— На какво дължим тази чест? — попита Коул. Тонът му бе хладен.

— Чух, че има някакви неприятности — отвърна Грег. — Мога ли да помогна с нещо?

— С нищо. — Коул прегърна още по-здрово Джесика. — Овладяхме положението.

Грег погледна Коул, после премести очи върху Джесика, сякаш бе смутен от тяхната близост. Джесика му хвърли бърз поглед в отговор, доволна, че го е накарала да се чуди.

— Какво е това? Чувам, че Изабела била в затвора?

— Изглежда, че Изабела и Франк са сгазили лука — отговори простиичко Коул.

— О, така ли? — облиза устни Грег. — Интересува ме разрешението за даване под наем на земята. Не трябваше ли да бъде подписано на Бъдни вечер?

— Да. Но не мисля, че Изабела ще има възможност да уреди нещата — усмихна се злорадо Коул. — Май не ти върви, Грег, а?

— Може би мога аз да подпиша вместо нея? — предложи той. — Практически ние вече сме партньори.

— Не става — Джесика поклати глава. — Трябва да се подпише някой Каванети.

— Добре, а какво ще кажете, ако занеса документите на Изабела. Ще се радвам, ако мога да помогна да улесня сделката.

— Сигурна съм, че ще го направиш, Грег. Но Изабела точно сега едва ли е най-добрият кандидат — Джесика реши, че е безсмислено да разпространява клюката. Обвинението в убийство бе достатъчно тежко бреме за едно семейство, без да са извършили проверка за легитимността на жената. — Освен това — допълни тя — вече съм намерила кой от фамилията Каванети има право да се подпише.

— Но, Джесика, мисля, че се споразумяхме — протестира Грег.

— Погрешно си разбрал, Грег.

Грег погледна с широко отворени очи Джесика, а после и Коул, очевидно нервиран, че нищо не може да се направи, за да спечели

собствеността.

— А, Коул, ти какво ще кажеш? — попита Джесика, защото знаеше, че думите ѝ ще жегнат Грег. — Би ли искал да подпишеш документите?

— Ще направя нещо повече. Ще подпиша чек също — притисна я още по-силно, докато Грег гледаше уплашен. — Винаги съм имал желание да съм собственик на лозя. И най-вече на лозята „Св. Бенедикт“.

Грег бързо излезе от дома на Каванети, а Джесика реши да отиде в бунгалото и да вземе разрешителното за Коул, за да го подпише. Луси я придружи.

— Какъв сняг! — възкликна Луси. — Колко е красиво!

Джесика кимна в съгласие. Цялата земя бе покрита със сняг и обляна в светлина. Приличаше на приказна страна от кристал.

— Харесва ми по тези места — продължи Луси. — Никога преди това не съм била в северозападната част. Прекарах толкова добре времето тук. Просто съм влюбена.

— Да, красиво е. Особено в Мос Клиф.

— Как може човек да напусне такова място?

— Не знам, Луси — Джесика гледаше пред себе си. В гърлото ѝ заседна бучка. — Не знам.

Разбираше, че Луси иска да завърже разговор, но тя нямаше настроение. Гледката някак си не прикова вниманието ѝ, а сърцето ѝ се сви от мъка.

— Джесика, искам да те попитам... чудя се... — започна Луси. — Не че искам да бъда нахална или нещо от тоя род, но ще имаш ли нещо против да прекарам Бъдни вечер с тебе и Робърт?

Джесика я стрелна с поглед. Каква странна молба! Ами Коул?

— Какво ще стане, след като Коул си замине? Ще бъда съвсем сама. Мразя да посрещам Бъдни вечер сама. А ти?

Коул си тръгва? Джесика се изненада. Отвърна поглед от Луси. Не искаше тя да види жалкия ѝ вид. Почувства ръката ѝ върху своята.

— Джесика, не знаеше ли, че Коул заминава?

— Нищо не е споменавал.

— Просто тази сутрин му позвъниха. После нещата се развиха така трескаво — полицията, пък и всичко останало. Излита веднага следобед. Ще има голямо събрание по повод неговото място в отбора. Завършекът на историята във Филадельфия е изиграл своето.

— Значи отива в Сейнт Луиз?

Луси кимна.

— Неговите съотборници едва ли не са се разбунтували, когато разбрали, че е подменен. После — залавянето на оня убиец от Коул. Сигурно треньорът е премислил решението си. Как може да изкара в резерва един герой?

— Значи Коул може да бъде върнат обратно?

— Затова ще бъде онова събрание.

Джесика се опита да се развесели. Това би означавало, че светът за Коул отново е същият. А защо той самият не й каза? Защо не я извести, че заминава? Нищо ли не значеше за него? Препъна се по стълбите на верандата на бунгалото. Коул я напуска още веднъж. Футболът й го отне, точно както преди тринадесет години.

— Предполагам, че нямаш нищо против, дето украсих елхата — каза Луси, следвайки я вкъщи. — Баща ти помогна. Реши, че ще ти хареса изненадата.

— Той ли я украси?

— Да. Бе много приятно. От години не бях украсявала елха. Винаги съм била на път по Коледа.

— С Коул ли?

— Невинаги. Имам и други клиенти, освен него. Знаеш.

— Разбира се.

Луси скръсти ръце и се обърна към Джесика със свити устни.

— Не си помисли, нали, че аз... че аз и Коул... — тя посочи към себе си с пръст.

Джесика запримига, развълнува се и не можа да се справи с ципа на якето.

— Разбира се, че...

Луси пристъпи към нея.

— Джесика, чуй ме. Коул е луд по тебе. Не знаеш ли това?

Джесика почувства как ушите й почват да пламтят. Вдигна глава.

— Никога не ми е казал.

— Ах, този човек!

Луси поклати глава и сложи ръце на кръста.

— Казвам ти, че понякога е истинско магаре.

— Но все пак ти откъде знаеш? Казвал ли ти е нещо?

— Не е нужно да ми казва. Боже господи! Не виждаш ли как те гледа?

— Не, аз...

— Джес, познавам Коул от много години. Имал е жени. Не си мисли, че не е имал. Но те бяха по-скоро част от представата за него, а не част от живота му. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Мисля, че разбирам.

Сърцето на Джесика започна да бие от вълнение.

— Пърхаха на ръката му като екзотични птици. Винаги е бил добър с тях, но не и близък. Не както сте вие двамата. Както се държи с тебе. Вие си подходате. А как те гледа само. Господи, само ако някой мъж ме погледнеше така. Бих се разтопила.

— Просто сме стари приятели — заекна Джесика, поразена от разкритията на Луси.

— Приятели, глупости! На кого ги разправяш? — изсмя се Луси.

— А сега вземи онези документи и се връщай веднага в къщата. Оставам да приготвя обяд на баща ти.

Джесика не помръдна.

— Добре.

— Хайде тръгвай.

* * *

Джесика отиде сама в къщата за гости и свари Коул в стаята да трупа дрехи в един куфар. Хвърли й поглед през рамо, като чу стъпките на прага. Бе свалил пуловера и облякъл трикотажна риза, която очертаваше добре развитите бицепси.

— Здравсти, Джес.

— Привет.

Дрехите му в куфара убиха настроението й. Но се насили и се усмихна.

Той пусна един пуловер върху купчината ризи.

— Знаеш ли какво? Не бива да сгъваш тези. Ще се намачкат всичките — му препоръча тя.

— Ще ги изгладя в хотела, майко хранителко — той ѝ намигна.
— Окей, нали?

Тя се опита да не обръща внимание на намигането. Важното бе, че заминава.

— Значи днес следобед заминаваш за Сейнт Луиз, така ли?

— Да, откъде разбра?

— Луси току-що ми каза.

Тя следеше движенията на дългите му пръсти, като сгъваше една копринена вратовръзка. Винаги си бе мислила, че ръцете му са едно от най-привлекателните неща у него.

— Надявам се, че не обърквам нечии планове.

— О, съвсем не.

Тя никога не е имала планове за Коледа. Обикновено прекарваше празниците сама, докато баща ѝ през повечето време спеше. Все пак се надяваше, че тази година Коледа можеше да бъде по-различна. Луси щеше да бъде с тях. Харесваше Луси и бе благодарна за компанията. Но никой не можеше да замести Коул.

— Не ми каза, че заминаваш — осмели се тя. Опита се да запази равнодушие.

— О, тази сутрин всичко бе толкова напрегнато. Искях да ти кажа, когато останем насаме.

— Е, добре. Донесох документите. Ако искаш, ги подпиши, преди да тръгнеш.

— Разбира се. — Коул затвори куфара, свали го от леглото на пода и се приближи към нея.

Тя подаде плика, като внимаваше да не докосне с пръсти неговите. Коул погледна документите и ги сложи на нощното шкафче. Извади писалка от чекмеджето и се подписа в долния край на споразумението. Взе своето копие, после нави документите и ги подаде обратно на Джесика.

— Предполагам, че сега искаш чек — я подразни той.

— Веднага.

— Страхуваш се, че самолетът ще се разбие и няма да си получиш парите, а?

Усмихна се подигравателно и извади чековата книжка от чекмеджето. Попълни чек, откъсна го и го подаде на Джесика.

— Имаш ли някакви документи за самоличност? — повдигна тя вежди.

На устните му разцъфна усмивка. Очите му засвяткаха.

— Не, госпожо. Какъв документ за самоличност ще желаете.

— Например — шофьорска книжка. Или пък кредитна карта?

Коул извади шофьорската книжка и я подаде.

Тя разгледа снимката му и поклати глава.

— Ще ми трябват други документи, за да мога да проверя самоличността ви. Чекът е доста голям.

— А какво ще кажете за тази карта за самоличност? — той я сграбчи за раменете и устата му се впи в нейната. Джесика ахна от изненада и се дръпна, преди той да успее да я задържи.

— Недей! — блъсна го тя в гърдите. Чекът се смачка в ръката ѝ.

— Защо?

— Играеш си с мене.

— Не, не е вярно.

— Отиваш си. Нека просто си кажем довиждане и се разделим.

— Джес, онова, което ти казах миналата нощ...

— Каза ми да те оставя сам. И точно това се опитвам да сторя — тя се откъсна от прегръдките му.

— Нека обясня...

— Не е нужно, Коул. Винаги, когато се опитвах да съм близо до тебе, ти ме отблъскваше.

— Но...

— Не мога повече да издържам. Никога не знам къде съм, когато съм с тебе.

— Е, тогава си добре дошла в клуба, Джесика! — отвърна той. — Аз самият също не знам къде съм.

Джесика избърса издайническата влага по бузите. Изведнъж образът на Козимо изплува пред нея със съвета да бъде мила, да поеме риска, да поиска нещо и за себе си. Това бе последната възможност Коул да разбере. Този път няма да го пусне да си тръгне. Поне трябва да му каже какво чувства. Няма да повтори грешката, направена от Джована.

— Не виждаш ли, Коул? През всичките тези години... — тя се напрегна да разкрие чувствата си. — През всичките тези години съм влюбена в тебе.

— Какво?

— Обичам те от момиче! Не те съжалявам! Не ме интересува изобщо докосваш ли топката, или не. Просто те обичам...

Ето. Най-сетне. Каза му го. Като си отиде, поне ще знае.

Но за нейна най-голяма трагедия тя избухна в сълзи. Бързо се обърна и се запъти към вратата.

— Джес! — Коул се втурна след нея. Сграбчи я, обърна я към себе си. — О, Джес!

Гласът му звучеше като милувка. Той докосна бузата ѝ с нежен жест, който почти стопи решението.

Отпусна треперещи клепачи и се опита да не се разплаче.

— Коул, иди си. Никога не си ме желал.

— Никога не съм те желал ли? — Пръстите му се впиха в ръката. — По дяволите, де да бе така!

— Остави ме и...

Той запуши думите ѝ с внезапна целувка. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Ръцете му бавно я обхванаха. Притисна слабата фигура към себе си, все едно че бе някакъв гигант с малко птиче, което бе плячка и с което ще се стрелне в небето.

— Коул... — Джесика се отпусна на врата му, когато той със силния си, горещ език отвори устните ѝ. Почувства, че нещо вътре у нея се откъсва и ѝ става леко. Нещо, което премахва всичките ѝ страхове, гордостта, тази проклета стена между нея и Коул. С въздишка на радост впи устни в него с такава внезапна ярост и глад и зави като звяр. Ръцете ѝ обвиха врата му, пуснаха се по лицето му и лъскавата коса.

Целувката бе нещо като ядрен взрив. Облак от гъба от топлина, който изпълни устата ѝ и проникна някъде дълбоко вътре у нея. Изви се като лък. Притисна гърди към неговите, пръстите му галеха всяка нейна извивка, докато стигнаха до гърдите ѝ и продължиха към малката ѝ талия и надолу по стройните бедра. Той я владееше в ръцете си, сякаш бе глина, а той скулптор. Тя вдигна крак и го уви около твърдото му бедро. Коул си пое въздух и я притисна още по-здраво към слабините си.

— Джесика — дишаше тежко той. — Аз също те обичам. Боже! Наистина те обичам.

Тя отхвърли назад глава, докато Коул обсипваше с милувки шията ѝ — бяла като слонова кост, и шепнеше името ѝ, заровен в нея, сякаш искаше да я срази с топлината на гласа си. Затвори очи, когато Коул се наведе над нея и започна да покрива с целувки гърдите ѝ.

Цял живот очакваше този момент. Да се отдаде на Коул, да чувства здравите му, силни ръце върху кожата си и да се слоят в едно. Никой мъж не бе я докосвал по този начин, никой не бе я карал да се чувства така напълно обладана, защото досега никой мъж не притежаваше сърцето ѝ. Джесика се отпусна в ръцете му. Устата му се впи в материята, покриваща гърдите ѝ.

Той я поведе към леглото и коленичи. Гърдите му се издуваха от желание.

— Трябваше ти да започнеш, майко игуменке. Аз съм ужасен, отчаян човек.

— Готов ли си да изпълниш твоя обет? — прошепна тя с усмивка. Затвори очи от удоволствието от целувките му по ухото.

— Дори ти предлагам да се качиш на самолета — той разкопча блузата ѝ. Струваше ѝ се, че гърдите ѝ ще се пръснат от желание устните му да се докоснат до тях.

— О! — усмивката ѝ стана по-широка със запалената в нея надежда.

— Помислих си, че може да искаш да прекараш Бъдни вечер в Сейнт Луиз с любимия си защитник от отбора.

— О, Коул! — тя уви ръце около врата му.

Да прекара Коледа с Коул. Това означаваше да се сбъдне една нейна мечта. Вече не я бе грижа дали ще завърши доклада, или ще прелети над половината страна. Тя ще бъде с Коул, на когото принадлежеше и винаги е принадлежала.

— О, Коул! Това би било чудесно!

— Весела Коледа, майко игуменке!

ЕПИЛОГ

Джесика стоеше изправена до прозореца на къщата на Каванети и гледаше вечеринката, която бе в разгара си. Държеше малка кутия в ръката си. Подарък, купен в последния момент, който забрави да сложи на масата до другите подаръци за нейния син.

Усмихна се, като видя малката му глава да подскача около масата и да надува свирка в лицето на баща си и дядо си. Видя Мария как го отпъжда от кейка и го мъмри с добро сърце.

Джесика се усмихна. Сърцето ѝ се преизпълни от любов към петгодишния ѝ син, към прекрасното семейство, което създаде. Никога и в най-смелите си мечти не мислеше, че ще бъде толкова щастлива. Малкият Николо промени живота ѝ завинаги.

Джесика се протегна, несъзнателно пипна пръстена на Суперкупата, който носеше на верижка на врата си. Коул ѝ го подари в годината, когато го помолиха да се върне в отбора си, за да участва в преиграванията и поведе „Сейнт Луиз Булз“ към победа. Каза ѝ, че никога не би могъл да го стори без нея. Носеше пръстена с гордост и целият свят знаеше, че е жена на Коул Никълз. Но тя бе още по-горда от простичката венчална халка на пръста ѝ, която казваше на целия свят, че е съпруга на Николо Каванети.

Джесика отвори вратата и се наслади от прохладата на топлата лятна вечер. Скоро гроздето ще узрее и трябва да се бере. Признаваше, че всичко това ѝ харесваше, дори напрегнатият край на летния сезон.

Николо изтича към нея.

— Мамо, какво е това? — изписка той.

— Нещо за моя любим Каванети — отвърна тя, като го повдигна, за да го целуне.

Коул го хвана отзад.

— Мислех, че аз съм твоят любим Каванети — извика той, като разроши косата му.

— Аз пък си мислех, че съм аз! — намеси се Майкъл Каванети, почуквайки с бастуна по калдъръма.

Тя се усмихна широко на свекъра си.

— Всички ви обърках, нали?

Мария поклати глава и се засмя.

— Баща ми кога най-последно ще пристигне? — попита тя. — Не му ли казах осем часа. Той обеща, че с Луси ще бъдат тук в осем часа.

— О, той винаги закъснява според светските обичаи — каза Коул и потупа Мария по бузата. — Не се тревожи. Пийни си още една чаша ризлинг.

Усмивката на Джесика за момент потъмня, като си помисли за баща си, който също се промени. Денят, в който полицията намери останките от скелета на майка ѝ, заровени до Шон Каванети в блатото, преобърна живота му.

В продължение на двадесет и пет години бе пристрастен към алкохола, защото бе убеден, че възхитителната му жена го изостави заради друг мъж. Но тя не бе изоставила нито него, нито детето си. Тя бе убита.

Истината подейства като шок на Робърт Уорд и го извади от алкохолизма. Лекува се в центъра за наркомания и алкохолизъм, отказа се от пиенето и сега имаше жена и нова пиеса, която се играеше в Бродуей. Джесика поклати глава. Не ѝ се вярваше, че най-последно и на двамата им потръгна.

И все пак понякога си размишляваше за миналото и желаше да би могла да потърси мъдрите отговори на Козимо. Той ѝ липсваше. Въпреки че никога не говореше никому за него, дълбоко в сърцето ѝ имаше едно тайно местенце, където живееше Козимо. Понякога ѝ се струваше, че вижда тъмна фигура до араукарията. Но обикновено погледнеше ли втори път, нямаше нищо и тя се укоряваше, че си въобразява разни работи. А понякога, като погледнеше сина си...

— Мамо, мамо — извика Николо и я хвана за ръка.

Тя погледна черните му очи и лъскавата черна коса.

— Какво, Николо?

— Виж, мамо! Метеор!

Проследи пръстчето му, което сочеше нагоре, и видя светлина, която се спускаше стремглаво към земята.

— Пожелай си нещо! — извика Мария. — Бързо! Преди да изчезне.

Николо затвори очи, усмихна се щастливо и ги отвори.

— Пожелах си! — извика с тънко гласче, като подскачаше. —
Пожелах си! Пожелах си!

— Какво си пожела, Ники? — попита Майкъл Каванети, подпрян
на бастуна си.

— Да стана рицар. Да имам много, много голям кон, много
голяма сабя. Ей толкова голяма!

Докато всички се заливаха от смях от възторга му, Джесика го
наблюдаваше замислена. После го взе в прегръдките си, притисна го
силно и се усмихна тайнствено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.